

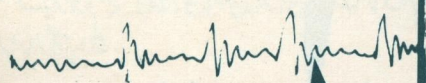

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ Ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

ΤΕΥΧΟΣ 2° - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1976

ΔΡΑΧΜΕΣ 20

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ "ΣΟ-
ΣΙΑΛΙΣΜΟΣ Ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ"
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ!
ΗΡΘΕ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΦΝΟΜΑΝΗ
ΣΒ ΑΘΗΝΑ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΜΑΚΗΣ
ΤΣΙΠΟΥΡΙΔΗΣ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ 27 ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΟΡΕΣΤ. Α. ΕΛΥΡΟΥ ΚΥΠΡΟΥ
111 ΜΠΟΥΡΝΑΖΙ ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΕΞΕΦΥΛΛΟΥ ΤΥΠΟ-ΑΖΑΚΑ
ΕΡΕΣΣΟΥ 34 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΝ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΝ ΕΚΑΝΤΗ

ΤΙ ΕΠΙΧΟΜΕΝΑ

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΑΝΟΜΙΑ	1
ΜΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗΣ	2
ΠΟΤΕΜΚΙΝ - ΚΡΟΣΤΑΝΣΗ - ΕΥΡΟΓΕΒΟΙΣ	23
10 ΜΗ - 25 ΜΑΗ... ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ	6
Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΟΛΑΡΕ ΚΟΙ ΗΡΟΣΕ	8
ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΡΟΣΚΗ ΕΠΟΧΗ	12
ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ	15
ΕΟΚ & ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΜΕΝΟΙ	16
Η ΚΑΤΑΡΕΥΣΗ ΤΗΣ Β' ΣΙΕΛΩΝΗΣ	18
ΠΑΛΑΙΕ ΟΠΟΣ ΑΝΑΓΕΣΣΕ ΚΑΙ	20
ΖΗΤΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΣ ΤΟΝ	22
ΘΑΝΑΤΟ	26
ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ	32
RAF	38
ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ	39
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΑΙ ΝΑ ΕΙΣΑΙ	
30η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙ-	
ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ	
ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ	
ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ	
ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ	

NICOLAUD

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΕ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ

Τό άπεργοσπαστικό νομοσχέδιο έγινε νόμος. Ή άπεργία, βασική κατάκτηση τής έργατικής τάξης, γίνεται τοῦ λοιποῦ παράνομη καί ποινικό άδίκημα. Έκεῖνο πού άποτελεῖ τό κύριο έργο τοῦ φασισμού, πραγματοποιήθηκε στή χώρα μας άπό τό κοινοβούλιο, τό όργανο μέσω τοῦ οποίου ύποτίθεται ότι άσκει ό λαός τήν κυριαρχία του.

Οί πῦλες τοῦ μεσαίωνα, τοῦ κατέργου καί τής καταναγκαστικής έργασίας άνοίγονται γιά τίς εργαζόμενες μάξες.

Ένα σημαντικό μέρος τής έργατικής τάξης δέν είχε συνείδηση τοῦ κινδύνου. Δέν μόρε- σε νά διακρίνει σ' αὐτό τό νομοσχέδιο τίς άλυσσίδες, τόν ζουρλομανδύα καί τά ναρκωτικά.

Ένα άλλο μέρος παρά τήν κάθοδό του σέ άπεργία καί παρά τήν προθυμία του νά άγωνι- στεῖ, έμπιστεύτηκε τήν ύπόθεση του σέ εκείνους πού μέ τήν άπάτη τῶν εἰρηνικῶν καί νομί- μων διαμαρτυριῶν, άνέλαβαν νά έμποδίσουν μιá δυναμική αντίδραση.

Άλλά ή έπίθεση δέν έμεινε δίχως άπάντηση. Ένα μικρό μέρος εργατῶν 700-1000 τό έ- κλεκτώτερο καί μαχητικώτερο τμήμα τής έργατικής τάξης διεκδικεῖ τό δικαίωμα τής διαδή- λωσης καί τής πορείας καί δίχως γελοίους καί σχολαστικούς ύπολογισμούς γιά τόν συσχε- τισμό τῶν δυνάμεων, προχωρεῖ παρά τίς άπαγορεύσεις άποφασισμένο αὐτό νά άγωνιστεῖ έναν- τίον τοῦ φασιστικοῦ νόμου.

Οί ροπαλοφόροι άστυνομικοί έπιτίθενται καί οί αὔρες έξαπολύονται σ' όλη τήν πρωτεύ- ουσα. Ό σκοπός ήταν νά διαλύσουν τούς λίγους καί νά τρομοκρατήσουν τούς πολλούς. Έγινε τό αντίθετο άπ' αὐτό πού περίμεναν. Άπό όλες τίς συνοικίες χιλιάδες νέοι έργάτες, φοιτη- τές καί μαθητές κατεβαίνουν στους δρόμους στό πλευρό τῶν πρωτοπόρων άδελφῶν τους.

Οί συγκρούσεις παίρνουν έκταση καί όξύτητα. Μάχες άγριες συνάπτονται στό κέντρο καί στίς συνοικίες. Όδοφράγματα άνεγείρονται. Ή Άθήνα ξαναζει τίς μεγάλες μέρες τοῦ Πολυ- τεχνείου καί αὐτή τή φορά δίχως άπεργοσπαστικές συντονιστικές έπιτροπές καί δίχως καθο- δηγητές.

Οί μάχες στους δρόμους έχουν τό στοιχεῖο τοῦ αὐθόρμητου γι' αὐτό προκάλεσαν τόν πα- νικό καί τό δέος στους έκμεταλλευτές καί στά κόμματά τους.

Αὐτοῖ οί γενναῖοι μαχητές τοῦ δρόμου σώσανε τήν τιμή τοῦ έργατικοῦ κινήματος. Αὐτές οί μάχες στους δρόμους γίνονται παράδειγμα καί ζωντανές πηγές θάρρους καί έλπίδας γιά τίς έκμεταλλευόμενες μάξες.

Ή 25η Μαΐου θά καταχωρηθεῖ στήν ιστορία δίπλα στόν Αὔγουστο τοῦ 23, τό Μάη τοῦ 36 τόν Ίούλη τοῦ 65, τόν Νοέμβρη τοῦ 73, τόν Ίούλιο τοῦ 75..

Μία πολύτιμος έμπειρία άπό τίς μάχες στους δρόμους ήταν ή αὐστηρή διάκριση τῶν με- τῶπων. Άπό τό ένα μέρος οἱ μαχητές τοῦ δρόμου καί δίπλα τους χιλιάδες πού μέ τίς πρά- ξεις καί μέ τή σκέψη τους συμπαρίστανταν καί άπό τό άλλο δίπλα στους ροπαλοφόρους, στίς αὔρες καί στίς ένοπλες γενικά δυνάμεις τοῦ κράτους όλα όλων τῶν άποχρώσεων τά πολιτικά κόμματα καί όλοι όλων τῶν άποχρώσεων ό τύπος. Δίπλα στά δακρυγόνα στίς σφαῖρες στά κλόμπς καί στά ρόπαλα, ή λάσπη, ό βόρβορος, τό δηλητήριο καί τό πύο, τά μόνα έφόδια πού διαθέτουν τά κόμματα καί τό δημοσιογραφικό σκυλολόδι.

Αὐτή ή προβοκατορολογία άπό τούς πολιτικούς καί τούς δημοσιογράφους εἶναι ένα φαινό- μενο πού παρατηρεῖται σ' όλο τόν κόσμο. Εἶναι μιá συστηματική προσπάθεια νά δυσφημιστεῖ στίς εργαζόμενες μάξες ή έπαναστατική πάλη.

Άπό σήμερα οἱ έργάτες δέν θά μποροῦν νά υπερασπίσουν τό φωμί τους καί τά δικαιώ- ματά τους εάν δέν παραβιάσουν τόν άπεργοσπαστικό νόμο. Ή πάλη θά καταλήξει στό δρόμο. Αὐτό θά τούς φέρει άμέσως σέ αντίθεση μέ τούς υπερασπιστές τής νομιμότητας. Αὐτό θά τούς άπαλλάξει άπό πολλές προλήψεις τους καί αδυναμίες τους. Θά τούς άπαλλάξει δηλαδή άπ' ότι άποτελεῖ τή δεξαμενή άπό όπου άντλεῖ τό κράτος καί τό καπιταλιστικό καθεστῶς τή δύναμη πού τοῦ έπιτρέπει νά ζεῖ.

μια προσπάθεια

θεωρείται συνήθεια σέ κάθε κάθε περιοδικό νά υπάρχει ένα κείμενο, τό λεγόμενο τής σύνταξης, πού υποτίθεται πώς έκφράζει (γιά τά έντυπα πού γράφουν "Διευθύνεται από 'Επιτροπή") τίς απόψεις τοῦ συνόλου ή τής πλειοψηφίας τῶν ἀνθρώπων πού τό έκδίδουν. Συνήθως στό ἄρθρο αὐτό δίνεται μιὰ βαρύνουσα σημασία καί ἴσως ὄχι ἀδίκαια.

Ἐμεῖς δέν θεωροῦμε ἀπαραίτητο νά ἔχουμε ένα τέτοιο κείμενο γιαντί, πρῶτα-πρῶτα, δέν θεωροῦμε κανένα ἀπ'τά κείμενα πού δημοσιεύουμε "ἡσσονος" σημασίας κι ἐπειτα γιαντί τή συλλογικότητα τής ἔκφρασης τήν ἐπιδιώκουμε σ'ὀλόκληρο τό περιοδικό ἀπ'τό ἐξώφυλλο ὡς τήν τελευταία ἀράδα.

Υπάρχουν ὅμως δύο πράγματα πού τά θεωροῦμε πιό οὐσιαστικά ἀπό ἄλλα, στά πλαίσια μιᾶς ἔκδοσης-ἐπικοινωνίας: τή διαρκή συζήτηση ἀνάμεσά μας γύρω ἀπ'τόν τρόπο ἐπικοινωνίας μας - τό περιοδικό δηλαδή-καί τήν κριτική συζήτηση πάνω στό περιοδικό καί τά θέματά του μέ τούς ἀναγνώστες του.

Κι αὐτό, γιαντί πρόθεσή μας δέν εἶναι "νά περάσουμε γραμμή" ἀλλά νά κάνουμε, ὅσο πιό πλατιά μποροῦμε, γνωστές τίς σκέψεις μας, τήν κριτική καί τίς προτάσεις μας καί μέσα ἀπό τή συζήτηση (συζήτηση πού χῶρος διεξαγωγῆς της μπορεῖ νά εἶναι τό ἴδιο καλὰ μιὰ ἀλληλογραφία, μιὰ ἀρθρογραφία, μιὰ πλατιά μάζωξη, ένα γλέντι, ἡ πορεία μιᾶς διαδήλωσης, τό ρίξιμο ἑνός συνθήματος ή ὁ χῶρος πίσω ἀπό ένα ὁδόφραγμα) μέσα ἀπό τή συζήτηση λοιπόν, νά βροῦμε ἀνθρώπους πού νά μιλάμε λίγο πολύ τήν ἴδια γλῶσσα, νά θέλουμε τά ἴδια πράγματα γιά νά δράσουμε ἀπό κοινοῦ γιά τήν πραγμάτωσή τους.

Μ'αὐτές τίς σκέψεις λοιπόν, δημοσιεύοντας αὐτό τό κείμενο, τοῦ ἀποδίδουμε μιὰ ἰδιαίτερη σημασία γιαντί ἀποτελεῖ πρῶτα-πρῶτα μιὰ ἀπόπειρα αὐτοκριτικής κι ὕστερα μιὰ προσπάθεια αὐτοπαρουσίωσης.

"Ἀν μᾶς ρωτήσει κανείς ἀν εἴμαστε εὐχαριστήμενοι ἀπ'τό πρῶτο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ θά λέγαμε: καί ναι καί ὄχι.

Εἶναι κάτι παρα πάνω ἀπό φανερό πώς τό τεῦχος αὐτό εἶναι κακό ἀπό τεχνική ἀποψη. Ἀκόμα ἀπό τήν ἀποψη τής ὕλης παρουσιάζεται ἐτεροβαρές ὡς πρὸς τή θεματολογία του, καί ἴσως πλαδαρό ὡς πρὸς τή διάταξη καί τό ἀνύπαρκτο κασέ του.

Μερικοί μάλιστα βαθυστόχαστοι ἴσως μᾶς κατηγόρησουν καί γιά χαμηλό ἐπίπεδο "ποιοτικά".

Μπορεῖ νά εἶναι κι αὐτό ἀλήθεια ὅμως οἱ δικές μας ἀντιρρήσεις, ἡ δικιά μας δυσἀρεσκεία προέρχεται ἀπό ἄλλο. Πάρτε το ὅπως θέλετε, δέν μᾶς νοιάζει ὅμως πού εἶναι ἔτσι, ὅσο τό γιαντί βγῆκε ἔτσι.

Γιά νά ἐξηγηθοῦμε καλύτερα.

Τήν πολιτική δράση τής ομάδας πού έκδίδει τό περιοδικό (πού θέλουμε γά εἶναι μιὰ μορφή τής δράσης αὐτῆς)* καθῶς καί τή συγκρότηση τής ἴδιας τής ομάδας, τά προσδιορίζει ἡ ἀποδοχή ὁρισμένων βασικῶν ἰδεῶν καί μιὰ συγκεκριμένη κριτική ἀντίληψη γιά τό ἐπαναστατικό κίνημα.

Οἱ ἰδέες αὐτές φαίνονται ἤδη στό πρῶτο τεῦχος καί θά φανοῦν καλύτερα ἴσως στή συνέχεια. Μποροῦμε ὅμως νά ἀναφερθοῦμε ἐδῶ ἐπιγραμματικά σ'αὐτές πού θεωροῦμε θεμελιώδεις.

Ἡ κοινωνική-πολιτική-οἰκονομική χειραφέτηση τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἔργο τῶν ἰδῶν τῶν ἀνθρώπων καί μπορεῖ νά ἔρθει σάν ἀποτέλεσμα τῆς δικιάς τους αὐτόνομης δράσης μέσα ἀπό τά συλλογικά ὄργανα πού

οἱ ἴδιοι θά ἐπινοήσουν καί θά θέσουν σέ λειτουργία. Περιεχόμενο καί οὐσία τοῦ Σοσιαλισμοῦ εἶναι ἡ ἀμεση διαρκῆς συνειδητή καί πλήρη συμμετοχή τῶν ἀνθρώπων στή διεύθυνση καί λειτουργία τῆς κοινωνίας σ'ὅλους τούς τομεῖς.

Ὁ Σοσιαλισμός εἶναι κοινή ὑπόθεση τῶν ἐργαζομένων ὅλου τοῦ κόσμου καί ὁ χῶρος γιά τήν οἰκοδόμησή του εἶναι ὀλόκληρη ἡ γῆ.

Ἡ σοσιαλιστική ἐπανάσταση στήν Ἑλλάδα ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο μέρος τῆς παγκόσμιας σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης.

Κανένας δέν δικαιούται νά μιλάει ἢ νά ἐνεργεῖ στό ὄνομα τοῦ λαοῦ ἐκτός ἀπό τούς αἵρετούς, συνεχῶς ἐλεγχόμενους καί σέ κάθε στιγμή ἀνακλητοῦς, καί μέ συγκεκριμένη ἐντολή, ἀντιπροσώπους του.

Ἡ διεξαγωγή τοῦ ἀγῶνα σ'ὅλα τά ἐπίπεδα, ἀποτελεῖ εὐθύνη τοῦ συνόλου τῶν ἀνθρώπων καί μόνο ἡ διαρκῆς συμμετοχή ὅλων μπορεῖ νά ἀποτρέψει τήν ἐπιβολή πάνω τους τῆς αὐθαρεσίας καί τῆς γραφειοκρατίας.

Ἡ συμμετοχή τῶν ἀνθρώπων στήν πρακτική δραστηριότητα εἶναι ἡ ἴδια γιά ὅλους χωρὶς διακρίσεις καί ἐξαιρέσεις.

Εἶναι λοιπόν φανερό πώς ἡ ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ εἶναι γιά μᾶς πρῶτα ἀπ'ὅλα θέμα διαδικασίας, θέμα λειτουργίας. Εἶναι ένας χῶρος δπου σ'ένα βαθμό δοκιμάζουμε καί ἐπιβεβαιώνουμε τό πραγματοποιήσιμο τῶν ἀπόψεῶν μας, εἶναι

αυτοκριτικής

τό πεδίο όπου θα ασκήσουμε και θα δεχτούμε την κριτική για τη βελτίωσή τους.

Πέρα απ'τά παραπάνω πλαίσια τίποτε για μας δεν είναι απόλυτο και καμιά αθυσία δεν είναι παραδεκτή.

Έκεῖνο πού μας ενδιαφέρει ἐπομένως εἶναι ἡ συνειδητή συλλογική λειτουργία ἑνός συνόλου ἀνθρώπων γιά τήν πραγμάτωση ἑνός σκοποῦ, λειτουργία πού θά ἐκπληρώνει ὅλες τίς παραπάνω προϋποθέσεις.

Πιστεύοντας στή λειτουργία, πιστεύουμε καί στό ἀποτέλεσμά της. Ἄν τό ἀποτέλεσμα δέν εἶναι καλό τότε κάτι δέν πάει καλά στή διαδικασία.

Ἐδῶ μπορεῖ κανεῖς νά βάλει τό θέμα τῆς ποιότητας μέ τή μορφή τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀνθρώπων πού "λειτουργοῦν" σ'αὐτή τήν ομάδα (στήν κάθε ομάδα).

Πιστεύουμε πῶς τό πρόβλημα ὑπάρχει μόνο γιά κείνους πού τό βάζουν καί μαρτυράει τή γραφειοκρατική προσήλωση στήν ἀντίληψη " τῶν πιό ἱκανῶν ", "τῶν πιό προικισμένων", ἄρα τῶν εἰδικῶν αὐτῶν πού μποροῦν καί πού εἶναι θεμιτό νά μιλοῦν, νά γράφουν καί νά σώζουν τούς ὑπόλοιπους.

Πιστεύουμε πῶς κάθε ἀνθρώπος στό πρόβλημα πού τόν ενδιαφέρει μπορεῖ νά ἐμβαθύνει καί νά δώσει μιὰ γνώμη ἀξιοπρόσεκτη ἂν ὄχι ἐντελῶς σωστή. Πιστεύουμε καί τῶν δεικνύμεν στήν πράξη πῶς ὅταν κάποιος ἀπαλλαγεί ἀπ'τά συμπλέγματα κατωτερότητας πού ἡ κοινωνική ἐμμονή στό διαχωρισμό σέ εἰδικούς, καί μή, δημιουργεῖ, μπορεῖ θανατῶσαι νά ἐπικοινωνήσῃ δημόσια, μέσα ἀπό ἕνα ἐντυπο ἢ σέ μιὰ συγκέντρωση ἢ ὁποσδήποτε ἄλλῳ μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους μέ ἀπόλυτη ἐπιτυχία.

Τά ὑπόλοιπα εἶναι θέματα φόρμας πού δέν ἔχει καί τόση σημασία παρά μόνο γιά τούς κατ'ἐπάγγελμα διανοούμενους πού χάσκουν βέβαια σάν χάνουν μπροστά σ'ἕνα αὐθόρμητο διμηλητή μιᾶς ἐργατικῆς, ἄς πούμε, συνέλευσης ἀλλά δέν θά ἀνέχονταν ποτέ αὐτές τίς "ἀπλοῦς σοφίες" σ'ἕνα ἐντυπο γιὰ αὐτό εἶναι "δική τους" δουλειά.

Λέγαμε λοιπόν πῶς τό ἀποτέλεσμα ἔχει ἀμεση σχέση μέ τήν λειτουργία. Αὐτή τή λειτουργία τή βλέπουμε καί προσπαθοῦμε νά τήν πραγματοποιήσουμε κάπως ἔτσι: Κάθε κείμενο πού γράφεται διαβάζεται ἀπ'ὅλους καί, ἐπιδιώκοντας τήν παρουσία τοῦ συγγραφέα του ἂν εἶναι δυνατόν, συζητιέται ἀπ'ὅλους καί στό περιεχόμενο καί στή μορφή. Θεωρεῖται δημοσιεύσιμο κάθε κείμενο πού δέν προκαλεῖ τήν ἰδεολογική διαφωνία τῆς, μέ τήν εὐρύτατη ἔννοια, πλειοψηφίας. Ἄν ὁ σύντροφος πού τό ἔγραψε ἐμμένει στή δημοσίευση τότε δημοσιεύεται μέ τήν προσθήκη τῆς συλλογικῆς κριτικῆς.

Προσπάθεια θά γίνεται ἡ ἀνάγνωση τῶν κειμένων νά γίνεται σέ ὅσο τό δυνατόν πλατύτερες συναντήσεις καί μέ τή συμμετοχή ἀνθρώπων πού δέν ἀνήκουν στήν ομάδα μέ ἴση συμμετοχή στή συζήτηση.

Πέρα ἀπ'τὴν ἀτομική ἐνασχόληση μέ τή συγγραφή κάποιου κειμένου ἐπιδιώκουμε τή συλλογική δουλειά ἐπεξεργασίας θεμάτων κοινῶς ἐνδια

φέροντος ἀπό ομάδες ἀνθρώπων πού ἐκδηλώνουν αὐτό τό κοινὸ ἐνδιαφέρον. Τό ἀποτέλεσμα τῆς δουλειᾶς τους μπαίνει σέ συλλογική κριτική καί ἔτσι διαμορφώνεται τό τελικὸ ἀποτέλεσμα. Καί στή δουλειά αὐτή ἐπιδιώκουμε τήν ἴση συμμετοχή καί ἀνθρώπων "ἐκτός ομάδας".

Γιά τήν πρακτική δουλειά τῆς ἐκδόσεως, τῆς διάθεσης, καί τῆς διαχείρισης τοῦ περιοδικοῦ φροντίζουμε ὅλοι. Τήν μορφή τοῦ περιοδικοῦ τὴν ἀποφασίζουμε συλλογικά, συλλογικὰ ἐπίσης κατανέμουμε πρακτικὲς δουλειές τῆς ἐκδόσεως καί τῆς διάθεσης καί ὅλοι ἀναλαμβάνουμε τήν εὐθύνη τῆς διαχείρισης μέ τήν ἀναλλαγή στήν ὑπευθυνότητα καί τήν καί τὴν ἀπαίτηση γιά ἐνημέρωση καί ἐλεγχο.

Αὐτή θά μπορούσε νά εἶναι ἡ περιγραφή αὐτοῦ πού ἐνοοῦμε ὅταν λέμε λειτουργία.

Καί γιά νά πούμε τήν ἀλήθεια ἔτσι τὴν θέλουμε νά εἶναι. Αὐτό σημαίνει πῶς ἀκόμα δέν εἶναι ἔτσι. Καί στήν ἑλλειψη αὐτὴ ἀποδίδουμε τήν κακὴ συνολικά, ἄς πούμε, παρουσία τοῦ πρώτου τεύχους.

Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού λέμε ὅτι δέν μας νοιάζει τό πῶς εἶναι ἀλλὰ τό γιατί εἶναι ἔτσι.

(Φυσικά θά πρέπει νά ξεκαθαρίσουμε πῶς δέν πιστεύουμε πῶς ἂν θά πετυχαίναμε τό ἀπόλυτο τῆς λειτουργίας πού περιγράφουμε θά ἔχουμε ἕνα ἀποτέλεσμα πού θά τύχει τῆς οἰκουμενικῆς ἐπιδοκιμασίας. Στό βαθμὸ ὅμως πού θά ἱκανοποιεῖ ἕνα σύνολο ἀπροκατάληπτων ἀνθρώπων καί θά ἔχει μιὰ ἀπήχηση σ'αὐτοὺς πού ἀπευθύνεται θά μπορούμε νά λέμε πῶς βαδίζουμε σωστά.

Ἴσως ἀκόμα θά ἔλεγε κανεῖς πῶς διακυβεύουμε τήν ὁρθότητα τῶν ἰδεῶν μας βάζοντας σάν ἀπόλυτο κριτήριον τήν ἐπιτυχία τῆς λειτουργίας τῆς ομάδας καί τοῦ περιοδικοῦ. Θά πρέπει νά ξεδιαλύνουμε τό ζήτημα αὐτό. Ὅσον ἀφορᾷ τὴ λειτουργία, μπορεῖ νά ἀποδειχτεῖ λάθος καί φυσικά εἴμαστε ἔτοιμοι νά τὴν τροποποιήσουμε δεχόμενοι κάθε πρόταση πού δέν θά ἀντιβαίνει στίς ἀρχές πού παραπάνω ἀναφέραμε.

Περ'ἀπ'αὐτό πιστεύουμε πῶς οἱ ἰδέες πού ἀποδεχόμαστε εἶναι ἰδέες πού μποροῦν νά ἐξελιχθῶνται μόνο ἀπὸ ἕνα κίνημα μαζῶν. Μέ τήν ἐννοια αὐτή, πρῶτ'ἀπ'ὅλα, δέν θεωροῦμε τὴ δική μας δραστηριότητα μοναδική καί δέν ἑξαρτάμε ἀπ'τὴν ἐπιτυχία τῆς ἢ ὄχι τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐπανάστασης.

Πιστεύουμε πῶς ὑπάρχουν κι ἄλλοι πολλοί ἀκόμα πού σκέπτονται σάν καί μας καί θέλουν κι αὐτοί, ὅπως καί μεῖς, μιὰ ἀνάλογη δράση. Ἐπιτυχία θά θεωρούσαμε ἂν καταφέρναμε νά βρούμε αὐτούς τούς ἀνθρώπους καί μαζί νά ἀντιμετωπίσουμε τὰ προβλήματα. Ἐνας τρόπος γιά νά τό κάνουμε εἶναι τό περιοδικό. Ἄν τό καταφέραμε (καί ἡ εὐθύνη εἶναι ἀμοιβαία) τότε μέ τούτη ἢ ὅποι-α ἄλλη μορφή, ἡ προσπάθεια θά συνεχιστεῖ καί εἶναι αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία στήν ὁποία ἀποβλέπουμε.

Συμβολὴ στή διάδοση καί στήν πραγμάτωση

των επαναστατικών ιδεών θεωρούμε τη δράση μας.
Η πραγματώση και η νίκη τους είναι έργο όλων
μας).

Στή διαδικασία της σύνταξης και της έκδοσης του πρώτου τεύχους δέ λειτουργήσαμε όπως θά θέλαμε. Οἱ λόγοι είναι πολλοί, αλλά κυρίως εμφανίστηκαν μέ τη μορφή προσωπικών αδυναμιών.

(Είναι πολλή η σκουριά που ο καθένας μας έχει αποκτήσει, απ' τήν κοινωνική ζωή, στήν ψυχολογία του.)

Τό πρόβλημα είναι δύσκολο νά αντιμετωπιστεί γιατί πιστεύουμε πώς η προσωπικότητα του καθένα δέν μπορεί νά κοπεῖ στο καλοῦπι κανένος ιδανικού τύπου γιά νά υποταχτεῖ σέ ὁποιαδήποτε σκοπιμότητα ὅσο ἀγία κι ἂν εἶναι.

Πιστεύουμε πώς πρέπει νά ἐπιδιώκουμε τό σκοπό μας δεχόμενοι τούς ἄλλους σάν ἄτομα, μέ ἕνα σύνολο ἀπό προσωπικές ἰδιομορφίες καί προβλήματα, ἀποτελέσματα τῆς κοινωνικῆς ἐπίδρασης. Θά πρέπει νά προσπαθοῦμε νά κατανοήσουμε αὐτά τά θέματα, καί νά ἐξουδετερώσουμε τίς πλευρές πού θεωροῦμε ἀσχημες, μέσα ἀπό μιὰ κριτική τέτοια πού νά μᾶς βεβαιώνει ἀπ' τή μιὰ πώς εἶναι πράγματι ἀσχημες, κι ἀπ' τήν ἄλλη νά μᾶς κάνει νά ἀντιλαμβανόμαστε πώς ὑπὸκεινται, καί αὐτές, στήν κατηγορία αὐτῶν πού θέλουμε νά ἀλλάξουμε κοινωνικά.

Ὅπως καταλαβαίνει κανείς, τά ζητήματα πού μπαίνουν μέ μιὰ τέτοια ἀντιμετώπιση εἶναι τεράστια καί ἴσως, πολλές φορές, θά ἔχουμε ἐπαναλήψεις δυσαρέστων καταστάσεων. Σκοπεύουμε νά τό παλεύουμε τό θέμα συντροφικά, γιατί δέν μπορούμε νά περιμένουμε κανένα καλό ἀπό τήν ἰσπεδέωση τῆς προσωπικότητας μέ διοικητικά μέτρα.

"Ἄλλοι λόγοι εἶναι ἡ σχεδόν παντελῆς ἀγνοία τῶν τεχνικῶν θεμάτων. Πέσαμε ἐτσι θύματα ἀνεπιτυχῶν πρωτοβουλιῶν μας. Ἡ θεματολογική ἐτεροβάρεια στήν ὕλη ὀφείλεται στήν ἐλλείψη ἱκανοῦ ἀποθέματος, γιά νά ἔχουμε δυνατότητες ἐπιλογῆς. Δέν εἶναι εὐκολο νά τό πετύχει αὐτό μέ τό πρῶτο μιὰ ὀχι καί τόσο εὐάριστη ὁμάδα, δέν εἶναι ἔτσι; Καί θά δυσκολευτοῦμε νά τά καταφέρουμε ἂν δέν βροῦμε καί συμπράσταση ἀπ' ὅλους ὅσους διαβάσουν τό περιοδικό.

Τό πώς θά γίνηι αὐτή ἡ συνεργασία θά τό λύσουμε ἀπό κοινού.

Θά πρέπει ἴσως νά ἀναφερθοῦμε καί στο χαρτάκι πού βάλαμε στο πρῶτο τεῦχος γιατί πῶς ἀλλά "καλά καί κακά" ἀκούσαμε γι' αὐτό.

Τό κάναμε γιά δύο λόγους: Σχετικά μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ περιοδικοῦ, γιατί πραγματικά θέλαμε νά μήν εἶναι ὅπως ἦταν. Σχετικά μέ τήν προκήρυξη τῆς σελ. 48 ὅχι γιατί δέν δημοσιεύουμε κείμενα μέ τά ὁποῖα διαφωνοῦμε (μέ τήν προκήρυξη ἄλλωστε διαφωνοῦμε περισσότερο μέ τό ὕψος) ἀλλά γιατί στο πρῶτο τουλάχιστον τεῦχος θέλαμε ἡ παρουσία νά εἶναι συνολικά δικό μας καθρέφτισμα ἀπ' τήν ἀποψη τῶν ιδεῶν. Πρέπει ἀκόμα νά ξεκαθαρίσουμε πώς ἐκεῖνο τό "λόγω κακῆς συνεννόησης μέ τόν τεχνικό ἐπιμελητή" βαραίνει βαρύνει ἐμάς, πού δέν "συνεννοηθήκαμε" σωστά μαζί του.

Εἶπαμε στήν ἀρχή πώς εἴμαστε εὐχαριστήμενοι καί ναι καί ὄχι...

"Ἄν ὅλα ὅσα μέχρι ἐδῶ εἶπαμε ἐξηγοῦν τό "ὄχι" ἄς ποῦμε γιά τό "ναι".

Τελικά τό περιοδικό μᾶς ἀρέσει.

Πρῶτα πρῶτα γιατί καταφέραμε νά τό βγάλουμε. Αὐτό τό "καταφέραμε" μπορεί νά φαίνεται ἀνόητο σ' ὅποιον δέν ἐξῆσε τήν ἱστορία του καί σ' ὅποιον, μέσα ἀπ' τίς ὀργανωτικές προϋποθέσεις πού παραπάνω ἐκθέσαμε, δέν μπορεί νά διακρίνει

τίς δυσχέρειες πού ἀπορρέουν. Τό πρόβλημα δέν εἶναι νά βγαίνει ἕνα ἐντυπο ἀλλά πῶς βγαίνει. Καί ὁποῖος ἐπιχειρήσῃ νά τό κάνει ὅπως θέλουμε ἐμεῖς νά γίνηι, μπορεί νά ἀντιληφτεῖ πόσο δύσκολο εἶναι.

Κοντά σ' αὐτό πρέπει νά ἀναφέρουμε καί τίς οἰκονομικές δυσκολίες πού δύσκολα θά ξεπερνῶνταν ἂν δέν συνέβαλλαν ἀποφασιστικά οἱ σύντροφοι.

Εἴμαστε εὐχαριστήμενοι καί γιά κάποιο ἀκόμα λόγο.

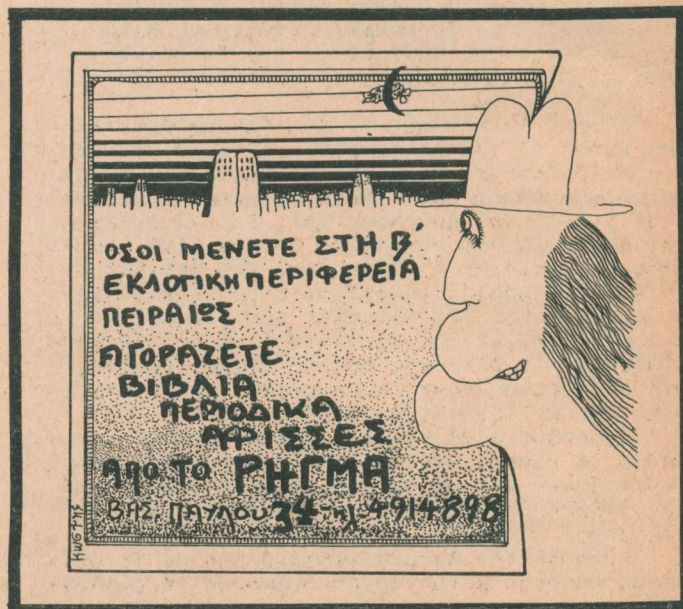
Γιατί πέρα ἀπό ἀδυναμίες νομίζουμε πώς δέν κυκλοφορεῖ στο χώρο αὐτῶν τῶν ἀπόψεων, καί στο ἔδος αὐτό τοῦ ἐντύπου, τίποτα καλλίτερο πρὸς τό παρόν.

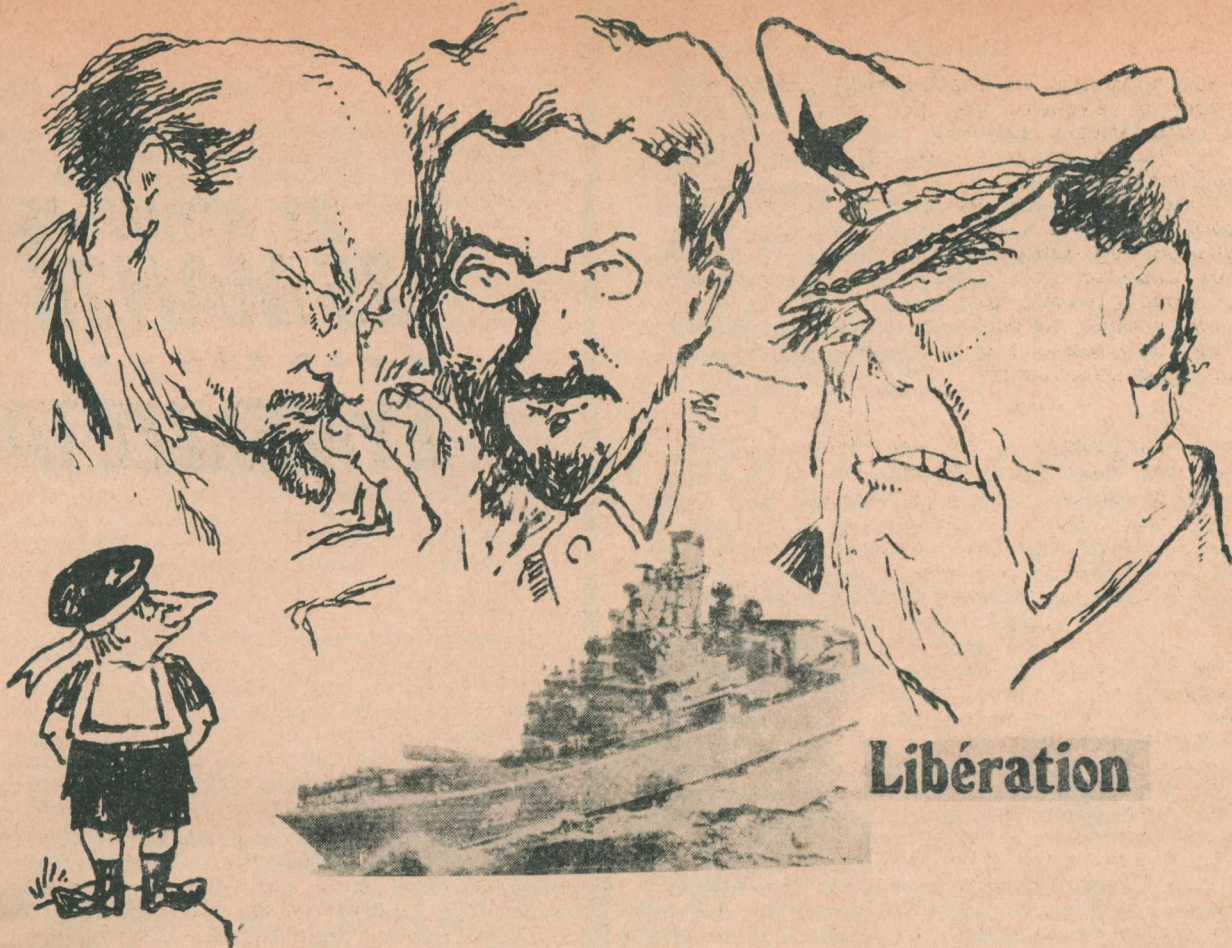
Γιά τούς κατ' ἐπάγγελμα διανοοῦμενους βέβαια δέν εἶπαμε παρά κοινοτυπίες. Ὅταν ὅμως αὐτές τίς κοινοτυπίες μέχρι τώρα εἶχαν μόνο αὐτοί τό προνόμιο νά τίς βαριοῦνται, θεωροῦμε σημαντικό νά τίς ποῦμε καί σέ ἄλλους γιά νά βαρεθοῦν κι αὐτοί. Καί θά τό θεωροῦμε σημαντικό στο βαθμό πού θά ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού δέν θά ξέρουν, οὔτε ἔστω ἀπό τήν "ἐπίσημη" ἀποψη, πώς ὑπῆρξε ἡ Κρονστάνδη.

Εἴμαστε εὐχαριστήμενοι γιατί ἡ ἐκδοση αὐτῆς ἔκανε ἐμάς καί μιὰ σειρά ἀπό συντρόφους νά ἀποδεσμευτοῦμε ἀπ' τή μίζερη ἀδράνεια τῆς θεωρίας τῆς ἀναποτελεσματικότητας καί τοῦ μάταιου. Ἡ ἀντίληψη τῆς ἐπίδρασης τῶν ὁρμονῶν στήν κοινωνική δραστηριότητα τῶν ἀνθρώπων, εἶναι πιθανόν νά δώσει τή θέση της στήν ἀντίληψη τῆς ἐπίδρασης τῆς ἐπαναστατικῆς δράσης ἐπὶ τῶν ὁρμονῶν.

Εἴμαστε μέ δύο λόγια εὐχαριστήμενοι γιατί τελικά πήραμε στά χέρια μας τό δικαίωμα νά λέμε τή γνώμη μας καί τή λέμε, ὅπως τή νοιώθουμε, χωρίς καμιά λογοκρισία, περιμένοντας ὁποῖον θέλει νά τή συζητήσουμε δημόσια, χωρίς καμιά λογοκρισία, γιά νά βροῦμε ἕνα κοινό δρόμο δράσης.

*Εἶναι ἴσως χρήσιμο νά διευκρινίσουμε πώς λέγοντας "πολιτική δράση" δέν ἐννοοῦμε παρά τό διαρκές ἐνδιαφέρον τῶν ἀνθρώπων (ἀσχετα ἀπό τήν ὁργανωμένη ἢ ὄχι ἐκφραστὴ του) γιά τήν καθημερινή τους ζωή καί τήν ἀλλαγὴ τῆς ἀπό τή μίζερια καί τήν ἐξαθλίωση τοῦ καπιταλιστικοῦ (ἀνατολικοῦ καί δυτικοῦ) παραλογισμοῦ μέ τήν αὐτοργάνωση καί αὐτοδιεύθυνση τῆς ἀτομικῆς καί κοινωνικῆς δημιουργικότητας.

«ΠΟΤΕΜΚΙΝ» ΚΡΟΣΤΑΝΔΗ «ΣΤΟΡΟΓΕΒΟΪ»

Τή νύκτα 7 πρός 8 Νοεμβρίου οι Σουηδικές υπηρεσίες επίβλεψης και τηλεπικοινωνιακών παρατηρήσεων έπεσήμαναν ένα "περίεργο" έπεισόδιο στη Βαλτική θάλασσα: κατά τη διάρκεια άσκήσεων του Σοβιετικού στόλου ένα μέρος του στόλου βρίσκονταν σε κατάσταση συναγερμού. Ξαφνικά μεσ' τή νύχτα ένας αεροπορικός σχηματισμός (άπό καταδιωκτικά και βομβαρδιστικά) και τά πλοία παίρνουν διαταγή νά πλήξουν ένα πλοίο. Τό πλοίο αυτό δέν ήταν άλλο άπό τό Σοβιετικό άντιτορπιλικό ΣτορογεβοΪ. Τό γεγονός άποκάλυψε τό Μάη ή Σουηδική έφημερίδα Expressen. Τό Γαλλικό πρακτορείο είδίσεων έπιβεβαίωσε τήν είδηση.

Κατά τό Γαλλικό ναυτικό πού έπίσης παρακολουθεΐ τίς συχνότητες πού χρησιμοποιούν οι Ρώσοι τά γεγονότα δέν έγιναν όπως άκριβώς τά περιγράφη ή Expressen αλλά όπως παραπάνω γράφουμε.

Τηλεγράφημα του Γαλλικού πρακτορείου έπιβε-

βαιώνει τά γεγονότα χωρίς όμως νά διευκρινίζει τούς λόγους.

Μερικοί έπικαλούνται τίς συνέπειες τής μακροχρόνιας δυσσαρέσκειας πού έπικρατεΐ στόν σοβιετικό στρατό ύστερα άπό τήν έπέμβαση στην Τσεχοσλαβία (θυμίζουμε μέ τήν εύκαιρία πώς τό 1969, ένα χρόνο μετά τήν είσβολή, στασίασε κάτω άπό παρόμοιες συνθήκες τό πλήρωμα ενός άτομικού ύποβρυχίου). Οι βαθύτεροι όμως λόγοι τής δυσσαρέσκειας τών στασιαστών τής Βαλτικής εΐναι ίσως αύτή τή φορά διαφορετικοί: ή καταναγκαστική έλλειψη καλών συνθηκών άβιώσεως στό ρωσικό ναυτικό, μία όητεΐα πού διαρκεί 5 χρόνια και τέλος ίσως έντελώς άπλά προβλήματα πού συναντάει κανείς στους στρατούς όλου του κόσμου. Άκόμα ή εξέλιξη μιάς νεολαίας πιά άπαιτητικής και κατά συνέπεια περισσότερο κριτικής ή όποΐα πρέπει νά ύποφέρει πολύ άναπνέοντας μέσα σ' ένα σκάφος όπου στην ίδε

ολογική νωθρότητα πού εΐναι ή (έπιβεβλημένη) μοΐρα όλου του ρώσικου λαού προστίθεται και ή σιδερένια πειθαρχία μιάς μονάδας Έλίτ, του σοβιετικού ναυτικού.

Άξίζει νά σημειωθεί πώς τά έπεισόδια έγιναν ύστερα μιά μακρύα περίοδο άσκήσεων και έπιδείξεων πού είχαν σαν άποτέλεσμα τήν άναστολή τών άδειών για πολύ χρόνο. Η κατάσταση έπιδεινώθηκε μέ τήν κρίση τής Άγκόλας λόγω τής όποΐας ο στόλος τέθηκε σε κατάσταση συναγερμού.

Άξιωσημείωτο άκόμα και ίσως πιά πολύ διαφωτιστικό, εΐναι πώς τόν Δεκέμβρη του 1974 στην έφημερίδα του σοβιετικού ναυτικού Krasnaya Zvezda δημοσιεύτηκε άρθρο τό όποΐο κατηγορούσε τό πλήρωμα του ΣτορογεβοΪ για "έλλειψη πολιτικής διαπαιδαγώγησης".*

Τό κομμάτι αυτό γράφτηκε μέ βάση τήν άρθρογραφία τής έφημερίδας Liberation τής 7 και 14/5.

Δέν πρόφτασε νά κλείση ένας χρόνος από τά περσινά γεγονότα τής 23 'Ιούλη καί ἡ 'Αθήνα μετατράπηκε καί πάλι σέ πεδίο μάχης.

Ἡ "Προβοκάτορας" λαός τής 'Αθήνας ἔδωσε καί πάλι τό παρόν του στίς 25 τοῦ Μάη.

Ἐνας λαός γεμάτος σφρίγος μαχητικότητα ἀποφασιστικότητα καί λεβεντιά. Μόνο ὅπλο τή σημαία τοῦ ἀυθορμητισμοῦ ὕψωσε τό ἀνάστημά του μπροστά στίς αὔρες πού αἱματοκύλησαν τούς δρόμους, στούς κρανοφόρους μέ τίς ἀσπίδες τά γκλόμπς τά δακρυγόνα, καί γενικά σ' ὅλον τόν ἀδίστακτο, στό διψασμένο γιά αἷμα καταπιεστικό μηχανισμό.

Ἡ ταυτότητα τής 23 τοῦ 'Ιούλη καί τής 25 τοῦ Μάη ἦταν ἴδιες. Σχεδόν ἴδιες. Ἡ διαφορά τους βρίσκεται στό χαρακτηρισμό πού δόθηκε τότε καί τώρα ἀπό τόν ἀστικό τύπο. "Αριστοκρατικά" τά κίνητρα τοῦ 'Ιούλη. "Προβοκατόρικα-ἐξτρεμιστικά-φασιστικά καί μιᾶ σειρά ἀπό διάφορους ἀκόμα χαρακτηρισμούς φέτος.

Τό ξημέρωμα τής 25 τοῦ Μάη βρῆκε τούς οἰκοδόμους τής 'Αθήνας ἐγκλοβισμένους σ' ἕνα κομμάτι τής Ἱπποκράτους πού τούς παραχώρησε ἡ Κυβέρνηση, καί πού τίς δύο ἄκρες του ἐπιτηροῦσε ἡ μόνιμη πλέον "φρουρά" τῶν συνδικαλιστικῶν παρατάξεων. Ἀπό τά μεγάφωνα ἔκραζαν οἱ "κηδεμόνες" τής ἐργατικῆς, αὐτοί πού σήμερα διευθύνουν τίς τῦχες τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ, ΕΣΑΚ-ΑΕΜ-ΠΑΣΚΕ, τούς "ἐπαναστατικούς" λόγους. Αὐτοί πού κύριο ἔργο τους εἶναι ὅπου χτυπιέται ἡ ἀπεργία ἀπό τό κράτος τής δεξιᾶς νά τρέχουν μέ μαλιασμένη ταχύτητα, νά τήν σπᾶνε γιατί πρέπει νά εἶναι φρόνιμα παιδιὰ ἀπέναντι στόν Καραμανλή, γιατί πῶς νά τό κάνουμε πρέπει πάση θυσία νά διατηρήσουν τήν καρέκλα τους στά συμπόσια τής Βουλῆς. Ἡ συγκέντρωση ἔκλεισε μέ χριστιανικές συμβουλές νά διαλυθοῦν ὅλοι ἡσυχά-ἀγαπημένα. Μά πρὶν καλά συνειδητοποιήσῃ ὁ κόσμος τίς χριστιανικές αὐτές συμβουλές τῶν "Πατερούληδων" ὁ ἴδιος αὐτός κόσμος μετατράπηκε σ' ἕνα ἀκράτητο ἀπό ὀρμητὴ ἡφαίστειο, πού ξέσπασε, καί ἡ λάβα του ἐγίνε φωτιά σ' ὅλους τούς δρόμους τής 'Αθήνας. Ὁ λαός ἔφειρε τότε καί πῶς πρέπει νά ἀγωνίζεται νά μάχεται νά δίνη καί τή ζωὴ του ἀκόμα ἀν χρειαστῇ.

Σέ λιγότερο χρονικὸ διάστημα ἀπὸ ὅ, τι μπορεῖ νά συλλάβῃ ἀνθρώπινος νοῦς, οἱ δρόμοι πλημμύρισαν ἀπὸ ἕνα κόσμο ἔτοιμο, ἀποφασισμένο νά διεκδικήσῃ αὐτό πού τοῦ ἀνήκει. Αὐτοὶ αἰῶνες τώρα τοῦ ἀφαιροῦν οἱ τεμπέληδες πού ζοῦν ἀπὸ τὸν ἰδρώτα του. Ἐργάτες, οἰκοδόμοι, φοιτητές, ὡς καί Γυμνάσια μαθήτριες μέ τίς ποδιές καί τὰ βιβλία στὸ χέρι δέν διστάζουν νά ριχτοῦν μέσα σ' αὐτὴ τήν κόλαση τοῦ καπνοῦ τῶν δακρυγόνων τίς ματοβαμμένες ρόδες τὰ γκλόμπς. Καί ἡ ὀλική συμπαράσταση αὐτῶν πού βρέθηκαν στὰ γραφεῖα τους, στίς δουλειές τους, τίς ὥρες αὐτές τοῦ παροξυσμοῦ ἔδωσαν τό παρόν τους. Ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν μεγάρων ἔβλεπε κανεῖς νά πέφτουν ἐφημερίδες, ξύλα, ἀκόμα καί μικροἐπιπλά παλὰ γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς φωτιᾶς. Ἐπρεπε νά ἐξουδετερωθοῦν οἱ καπνοὶ καί νά ἐμποδιστοῦν οἱ αὔρες μέ τό πληρωμά τους πού δίχως ἔλεος περνοῦσαν καί σφύριζαν πάνω ἀπὸ τούς ἀνθρώπους.

Ὅσο ἡ ἀντιστασιακὴ συμπεριφορὰ, ἡ ἐπιθετικότητα καί οἱ βίαιες ἐνέργειες τῶν ἀστυνομικῶν ἐπαιρναν ἔκταση, τόσο ὁ λαός μέ θάρρος, καί ψυχραιμία τοὺς ἀντιμετώπιζε, δίχως ν' ἀφήνῃ ἱχνος νά παραλύσῃ ἡ δραστηριότητά του. Ἀπὸ δὴ πέρα πιά οἱ πρῶτοι ἀγγελιοφόροι τῶν ΚΚΕ-ΕΔΑ-ΠΑΣΟΚ ὅση προσπάθεια κι ἀν καταβάλλουν νά φρενάρουν τὴν ὁρμὴ τοῦ λαοῦ εἶναι γελασμένοι. Τοὺς φυσικούς νόμους δέν εἶναι δυνατόν νά τοὺς σταματήσουν τὰ ἀνθρώπινα μέσα

23 ΙΟΥΛΗ 75
25 ΜΑΗ 76

.....
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

μ' ὅση ποσότητα ἐπιχειρημάτων κι ἀν διαθέτουν.

Ἡ γραμμὴ τῶν κομμάτων πνίγηκε. Οὔτε καν ἀκούστηκε. Ἐνα μέρος ἀπὸ τούς ὁπαδούς τους πού συμμετεῖχε ἐνεργά στὴ μεγαλειώδη αὐτὴ μέρα τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ ἐγίναν λιποτάχτες τῆς "γραμμῆς" καί προφανῶς "ὑποπτα στοιχεῖα". Ἐτσι τοὺς χαρακτήρισαν οἱ ἀρχηγοὶ τους. Ὁ ἔξοχος ὁ ἀνυποχώρητος αὐτός λαός, ὁργανωμένος κι ἀνοργάνωτος ἔδωσε μάχες ὡς ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀψηφώντας τίς ὁργισμένες αὔρες πού τόσο φιλότιμα ἔκοβαν ἀκόμα καί κεφάλια φτωχῶν γυναικῶν πού πάλευαν γιὰ τὸ ψωμί τους. Ἡ καρδιά τῆς 'Αθήνας καί οἱ κοντινὲς περιφέρειές της καιγόταν μέσα σ' ἕνα πυρετὸ δίχως μέτρο ἀπὸ τὰ συνθήματα. "Κάτω τὰ χέρια ἀπ' τὴν ἐργατιά". "Τὸ νομοσχέδιο δέν θὰ περάσῃ". "Νόμος εἶναι τὸ δίκιο τοῦ ἐργάτη" καί ἕνα σωρὸ ἄλλα.

Ἡ 'Αθήνα στίς 25 τοῦ Μάη ξανάζησε μέρες παλιές. Μέρους δόξας πού στὸ παρελθόν εἶχε ξανάζησει. Ἡ διάσπαση πού αὐτὴ τὴ μέρα ἔφερε τὴν ἔνωση, ἔκανε ταυτόχρονα τὸ λαὸ νά σημαδεύῃ στὸν ἴδιο στόχο, νά γίνῃ ἕνα κράμα, μιὰ ψυχὴ, μιὰ φωνή, ἕνα σύνθημα. Καί γιὰ ὅλες αὐτές τίς ἐπαναστατικὲς ἀρετές τοῦ λαοῦ τὸ ἴδιο βράδυ στὴ Βουλὴ, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀντιπολίτευσης ἐξαντλοῦσαν κάθε προσπάθεια νά τίς στραγγαλίσουν καί νά μετατρέψουν τὴν ἀλήθεια πού ἔξω πάλευε ἀγκαλιά μέ τοὺς ροπαλοφόρους, σ' ἕνα ἀπέραντο ψέμα γιὰτὶ ἔτσι τοὺς βόλευε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Μαῦρος καλοῦσε τὴν ἐργατικὴ τάξη νά λύσῃ τὴν ἀπεργία προβάλλοντας καί πάλι τὸ χρυσωμένο χάπι τοῦ "ἐθνικοῦ κινδύνου καί τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων". Εἶναι πιά νόμος καί ταχτικὴ γι' αὐτοὺς, κυβερνητικούς καί μὴ, ὅταν τὸ λαϊκὸ κίνημα ξεχύνεται στοὺς δρόμους γιὰ νά διεκδικήσῃ τὰ (κεκτημένα του) δικαιώματα καί τίς συνδικαλιστικὲς του ἐλευθερίες, τότε νά παρουσιάζουν τὸ φᾶσμα τοῦ "ἐθνικοῦ κινδύνου". Μά εἶναι καιρὸς πιά οἱ κύριοι αὐτοὶ νά μάθουν πῶς ἡ μέθοδος τῆς πλύσης ἐγκεφάλου πού χρόνια τώρα ἔκαναν στὴν ἐργατικὴ τάξη καί στὸ λαὸ, ἔπαψε νά ἔχῃ πέραση. Ἐγίνε ντὲ-μοντέ. Τοὺς τὸ ἀπόδειξαν τὰ γεγονότα τοῦ 'Ιούλη καί τοῦ Μάη. Οἱ ἀλυσίδες ἔσπασαν κι οἱ ἐργάτες ἔφρουν πιά νά μεθοδεύουν τὴν πάλη τους ὅσο κανεῖς. Ἡ πάλη τους εἶναι ὑπόθεση τῶν ἰδίων. Δέν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ κηδεμόνες, οὔτε ἀπὸ κεφάλια διανοουμένιστα πώ-

σο δε μάλλον από τα κόμματα.

Ήταν καιρός πιά νά περάσουν σέ μία μορφή χειραφέτησης, αυτονομίας καί νά προγραμματίσουν όπως αὐτοί βλέπουν από τή δική τους σκοπιά τόν ἀγώνα τους γιά τά συνδικαλιστικά τους δικαιώματα.

Θλίβεται όμως ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ ὅταν στίς ἐφημερίδες τήν ἄλλη μέρα τῶν γεγονότων ἀντικρίνεται πηχυαίους τίτλους μέ "ὀπεύδυνες δηλώσεις" τῶν ἀρχηγῶν στό ὄνομα τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Προβοκατόρικα καί χουντικά στοιχεῖα χαρακτηρίζει ὁ ἀρχηγός τοῦ ΠΑΣΟΚ τοὺς ὑποκινητέστων γεγονότων. Σίγουρος γιά τήν ἀποχή τῶν ὁπαδῶν του (ποῖος ξέρεי κατὰ πόσο) εἶναι κατηγορηματικός ὡς πρὸς τή διαγραφὴ τους. Ἀν πράγματι ὁ ἀρχηγός τοῦ ΠΑΣΟΚ ἔκανε τέτοιο διὰβημα, ἔ τότε θάμενε ἐρημος βαρὺς καί μόνος.

Θλίψη ὀργή καί βαθεῖα ἀνησυχία προκάλεσαν τὰ "ἐπεισόδια" στὸν κ. "Ἡλιοῦ ὁ ὁποῖος τρέμει κυριολεκτικά καθώς ὁμολογεῖ γιά τήν ἔκταση καί ἐνταση τοὺς ἰδίως σέ στιγμές κρίσιμες ὅπως τώρα, γιά τὰ "ἔθνικά μας θέματα καί τήν προστασία τῆς δημοκρατίας (;). Χουντικός καί ἐξτρεμιστικός χαρακτηρίστηκε ὁ τίμιος ἀγώνας τοῦ λαοῦ ἐνάντια στοὺς νεκροθάφτες τῶν συνδικαλιστικῶν δικαιωμάτων. Ἐτσι ὁ κ. "Ἡλιοῦ δέν θά πάψῃ νά χαίρῃ ἐκτίμησης ἀπὸ τὸν πρωθυπουργό.

Τὸ "ντόπιο" ΚΚΕ γιά νά γίνῃ ἀκόμα πιὸ ἀξιγάπητο, δίνει ἓνα πιὸ πλατὺ καί πιὸ "σίγουρο" βάψιμα σ' αὐτοὺς πού πάλεψαν ἔξω, ἀπὸ κάθε κηδεμονία ἀπὸ κάθε γραμμὴ, ἔξω ἀπὸ τὸ κατεστημένο. Τοὺς ἀποκαλεῖ φιλοχουντικά-ἐξτρεμιστικά-προβοκατόρικα στοιχεῖα. Μιά ἀπορία μᾶς γεννιέται. Γιατί ἀφῆσε παραπονούμενους τοὺς βασιλικούς;

Ἡ Σταλινική ψυχολογία πού στήν ἱστορία ἡ ταχτική της ἔχει καταδικάσει μιὰ γενιά ἀπὸ γνήσιους ἐπαναστάτες, λόγω πείρας βέβαια, καταγγέλει μέ τὸ χέρι στό "εὐαγγέλιο" πῶς αὐτοὶ πού 16 ὥρες μάχονταν μέ τήν ἀστυνομία παίζοντας τὴ ζωὴ τους ἦταν φασιστικά καί προβοκατόρικα στοιχεῖα ὑποκινούμενα ἀπὸ ὀργανωμένο σχέδιο σκοτεινῶν δυνάμεων. Ρίχνει εὐθύνη στήν κυβέρνηση (γιά νά μᾶς δείξῃ τὸ ἐπαναστατικό της ἀνάστημα πῶσον χιλιοστῶν εἶναι) γιά τὴ δημιουργία τῶν προυποθέσεων δράσης τῶν ὑποπτῶν στοιχείων, καταδικάζει ὅλες τίς προβοκατόρικες ἐνέργειες, καί ὁ τοῦ θαύματος! Καλεῖ τήν ἴδια κυβέρνηση τοὺς ἰδίους δολοφόνους τῆς ἀστυνομίας νά λάβῃ ἐνάντια στοὺς τίμιους ἐργάτες στὸν αὐθορμητο λαό.

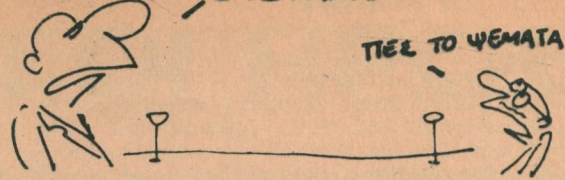
Ἐτσι τὸ ΚΚΕΞ. ἔχει πάντα στή διάθεσή του ἓνα χαρτί κοινωνικῶν φρονημάτων γιά τὰ ἔξωτερικά του ταξίδια.

Ἀπὸ τὸ ΕΚΚΕ μπορούσε νά περιμένῃ κανεῖς διαφορετικές δηλώσεις; Ἀφοῦ ὁ πόθος του εἶναι "νά γίνῃ τὸ κόμμα" προετοιμάζεται.

Γιά τήν ΟΜΔΕ, τὴ "συνετὴ ἀριστερά", εἶναι κι αὐτὴ συνεπὴς ὅσο καί οἱ πιὸ πάνω.

Τὸ νομοσχέδιο τῆς κυβέρνησης εἶναι νόμος γιά νά μπορῇ νά βγάξῃ παράνομες τίς ἀπεργίες. Μπορεῖ οἱ ἀγῶνες τοῦ λαοῦ νά μὴν καταφέρουν ν' ἀλλάξουν τὰ σχέδια τοῦ Καραμανλῆ γιατί εἶχε συνεργούς του τὰ κόμματα. Ὁμως ἡ πάλῃ τοῦ λαοῦ δέν σταματᾷ στίς 25 τοῦ Μᾶη ὅπως δέν σταμάτησε στίς 23 τοῦ Ἰουλῆ. Ἐρχονται κ. Καραμανλῆ καί ἄλλοι Μᾶηδες. Μιά στρατιά Μᾶηδων πού ξεκινᾷ ἀπ' τὸ Σινάγο καί ἀπλώνεται σ' ὅλη τὴ γῆ.

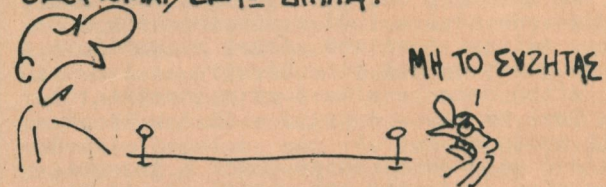
ΚΟΝΤΕΥΟΜΕ ΝΑ ΕΚΑΘΟΥΜΕ
600 ΜΕΣΑ ΤΟΣΟΥΣ ΜΗΝΕΣ

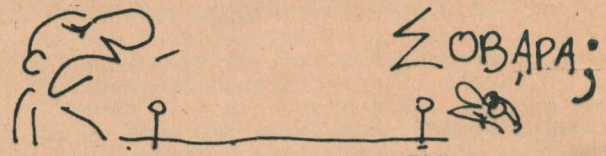
ΤΙ ΨΕΜΑΤΑ, ΕΠΡΕΠΕ ΛΕΕΙ ΝΑ
"ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΣΟΥΜΕ" ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ
ΚΑΙ ΒΓΑΙΝΟΥΜΕ ΟΚΤΩΒΡΙ

ΑΞΕ ΠΟΥ ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΜΕΧΡΙ ΤΟΡΑ
ΓΙΝΑΝΕ ΤΟΣΑ ΠΟΛΑ ΚΑΙ ΕΙΧΑΜΕ
ΤΟΣΑ ΝΑ ΠΟΥΜΕ ΠΟΥ ΑΜΑ ΤΑ
ΕΚΕΦΤΟΜΑΙ, ΕΚΑΘ ΔΙΠΛΑ.

ΨΗΦΗΣΤΙΚΑΝ ΙΔΙΩΝΥΜΑ, ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΠΑΡΑ
ΛΙΓΟ ΝΑ ΕΝΘΟΥΝΕ, ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΦΑΝΤΑΡΟΥΕ, ΠΙΑΣΑΝΕ-ΔΙΚΑΕΑΝΕ-ΕΚΑΘΕΑΝΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕ
ΠΕΘΑΝΕ ΟΜΑΟ, Η ΚΑΝΕ ΕΚΑΝΕ ΤΟΝ Β' ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΤΗ
Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΝΤΕΨΕ ΝΑ ΠΑΡΗ ΤΗΝ ΠΟΛΗ
ΕΤΙΜΑΕΤΙΚΕ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΤΕΥΚΟΕ.....

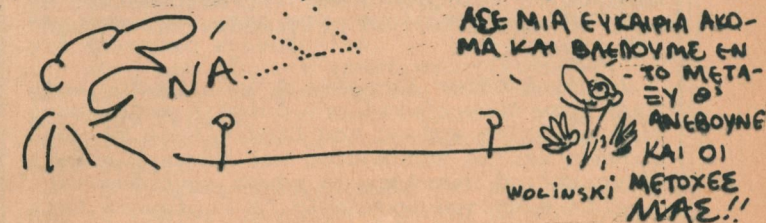
ΤΙ "ΣΟΒΑΡΑ". ΜΕ ΔΟΥΛΕΥΕΙΣ
ΚΑΙ ΕΥ ΤΩΡΑ. ΓΕΝΑ ΔΕΝ
ΕΕ ΝΟΙΑΖΟΥΝ ΟΛΑ ΑΥΤΑ;

ΚΑΙ ΠΟΥ ΜΑΛΙΣΤΑ
ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΑΜΑ ΠΟΛΛΑ
ΟΠΩΣ ΟΙ ΛΑΪΚΟΙ. ΑΓΩΝΕΣ
ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ "Η ΟΙ
ΔΙΚΕΣ ΓΙΑ ΗΘΙΚΗ ΑΥ-
ΤΟΥΡΚΙΑ "Η.....

ΟΡΑΙΑ ΤΟΤΕ ΝΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΟΥΜΕ
ΕΝΤΟΝΑ ΝΑ ΤΡΙΞΟΥΜΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ,
ΝΑ ΘΕΞΟΥΜΕ ΟΡΟΥΣ, ΝΑ ΑΠΟΧΟ-
ΡΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΟΥΜΕ
ΣΤΟ ΛΑΟ ΝΑ.....

ΕΙΓΑ, ΕΙΓΑ ΘΑ ΠΑΘΕ
ΑΞΕ ΜΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΑΚΟ-
ΜΑ ΚΑΙ ΘΑΛΕΟΥΜΕ ΕΝ-
ΤΟ ΜΕΤΑ-
ΕΥ Θ
ΑΝΕΘΟΥΜΕ
ΚΑΙ ΟΙ
ΜΕΤΟΧΕΣ
ΜΙΑΣ!!

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Μιά σκοτεινή υπόθεση δολοφονίας ζωντανεύει το πολιτικό ενδιαφέρον του ελληνικού λαού.

Αυτό που δεν καταφέρνουν οι κοινοβουλευτικές και τηλεοπτικές μονομαχίες Καραμανλή-Μαύρου, Παπανδρέου και του "γηρασμένου" Ηλιού ή αυτό που δεν καταφέρνει ο κομματικοσυνδικαλιστικός σκυλοκαυγάς για το χώρο και τον τρόπο έορτασμού της πρωτομαγιάς, τα καταφέρνει μία υπόθεση στην οποία ο καθένας μεταβάλλεται σε ντετέκτιβ, και που όσο ανακαλύπτει τη σκοτεινότητα της υπόθεσης άλλο τόσο προσβάλλεται βαθύτατα, γιατί το κράτος αγνοώντας τον επιμένει να βλέπει και να ισχυρίζεται πως τα πράγματα είναι τόσο απλά που -αυτό δεν τό λέει αλλά υπονοείται- μόνο σχιζοφρενείς δεν θα μπορούσαν να το αντιληφθούν.

Μιά πολιτική δολοφονία, απόδειξε η υπόθεση Λαμπράκη, φτάνει για να ανατρέψει την κοινοβουλευτική κυβέρνηση, αρκεί όμως να την εκμεταλλευτεί δυναμικά η αντιπολίτευση.

Αυτό προϋποθέτει η αντιπολίτευση να είναι έτοιμη και ώριμη για την έξουσία, δηλαδή να πιστεύει πως είναι ικανή.

"Αν αυτό δεν συμβαίνει, η αντιπολίτευση θα οικειοποιηθεί και θα σιγοντάρει την δυσπιστία και την όργη του κόσμου διαχωρίζοντας τη θέση της από τη κυβέρνηση κλεινόντας όμως με τη στάση της κατά τέτοιο τρόπο το θέμα ώστε να μένει ανοιχτό για μία μελλοντική αξιοποίηση.

Από τη σκοπιά του κυνισμού η αντιπολίτευση είναι έφαιλλη της κυβέρνησης και όσο οι μέρες περνάνε τρέμει το ίδιο για τα "τρομερά μυστικά" του νεκρού.

Η φροντίδα του πολιτικού κόσμου είναι πως να βγει άσπιλος από τα φασιστικά αρχεία δεδομένου πως κάθε αποκάλυψη συμβιβασμού σε αντιπαραβολή με τον αγωνιστικό χαρακτήρα του δολοφονημένου είναι ικανή να δολοφονήσει πολιτικά και το πιο επίλεκτο μέλος του κοινοβουλίου.

Στις μέρες που έρχονται θα παρακολουθήσουμε το χαμηλό τόνο της αντιπολίτευσης ένα έλαφρό άνοιγμα της κυβέρνησης για να συναντηθούν στα έθνηκά τους επίπεδα που αυτή τη φορά είναι το πτώμα του Αλέξανδρου Παναγούλη, έκτός κι αν ο τύπος εμφανίσει κάποιο στοιχείο ικανό να διαλύσει τις συγκαταβατικές διαθέσεις.

Τό τί θα μάς εμφανίσουν ένας θεός τό ξέρει αφού είναι γνωστό πια πως ο κάθε ήδονοβλεψίας μπορεί να πλασαριστεί για δολοφόνους.

Η επίσημη κυβέρνηση και το κράτος επιχειρούν να δώσουν την εικόνα μιας καλής εταιρείας όπου όλα δουλεύουν ρολόι και που μόνο ατύχηματα μπορούν να συμβούν.

Σ' αυτή την υπόθεση όμως πρέπει να υπάρχει τόσο διαβολική συγκυρία συμπτώσεων, για να υπάρχει ατύχημα, όσο και τό να δώσεις ραντεβού στην επανάσταση κι αυτή νάρθει.

Παρ' όλα αυτά και ακριβώς στη προσπάθεια να καταδειχτεί ότι όλα αυτά είναι υπό έλεγχο οι αντιφάσεις της κρατικής γραφειοκρατίας διαδέχονται η μία την άλλη. Η δυσπιστία των ελληνων κάνει ώστε κάθε ανακοίνωση, αρκεί και μόνο που είναι επίσημη, να φαίνεται ψευδής.

Αυτό είναι που αναγκάζει το κράτος να παράγει τη γελοιότητα και τις αστυνομικές αρχές να προσπαθούν να βελτιώσουν την έκδοχή του ατύχηματος.

Στην υπόθεση Λαμπράκη η ανάμιξη του κράτους ήταν οδυνηρή για την άμετοχη κυβέρνηση. Τώρα είναι το κράτος που υποψιάζεται τη κυβέρνηση και τό παρακράτος και πανιποβλημένα επιχειρεί να σκεπάσει τα πάντα, φανερώνοντας όμως τη δική του νοοτροπία. Η κυβέρνηση υπερασπίζοντας τη δημόσια τάξη, δηλαδή την υπακοή των πολιτών, ισχυρίζεται πως λέει την αλή

Η ΕΞΟΥΣΙΑ

θεια που είναι μία: ότι ελέγχει τα πράγματα και δεν συμβαίνει τίποτε.

Δέν μπορεί να ισχυριστεί πως κάτι συμβαίνει και δέν τό ξέρει. Αυτό θά σήμαινε πως δέν εγγυάται τη δημόσια ασφάλεια.

Επιμένοντας πάνω στο κύρος της ανακωνώνει στους πολίτες πως ο συγγενής κινδυνεύει ενώ αυτοί ξέρουν ήδη πως έχει δολοφονηθεί.

Τό έμμοιο πρόβλημα της εξουσίας: πως θά κυβερνηθεί ο λαός, πως δέν θά αντιδράσει, δημιουργεί αυτό τον κυνικό έμπαιγμό που διατηρεί πάντα τη φωτιά αναμμένη στο φυτίλι της εξέγερσης. Νά παίζει κανείς πάνω στο πτώμα ενός ήρωα του λαού παιγνίδια τακτικής και στρατηγικής είναι εξαιρετικά επικίνδυνο κι ο Καραμανλής που πλήρωσε τη νύφη πριν μερικά χρόνια τό καταλαβαίνει. Γι αυτό καλεί τους πάντες να καταθέσουν ό,τι ξέρουν για να κλείσει γρήγορα η πληγή.

Αυτή τη φορά η αντιπολίτευση είναι έτοιμη να τον βοηθήσει, ενώ πριν μερικά χρόνια τον κατήγγειλε σάν ήθικό ατούργό και συμβίαστηκε με τους πραγματικούς δολοφόνους για να φτάσει στην έξουσία. Τώρα όμως ποιός μπορεί να συμβιβαστεί με τη χούντα ή τους άμερικανούς;

Όταν λοιπόν τό κράτος έπιζητά να παραμείνει η υπόθεση κάτω από την κρατική αρμοδιότητα, δικαιოსύνη αστυνομικές αρχές, υπερασπίζει τό κύρος του, αφού η υπόθεση σάν τέτια είναι κρατικής αρμοδιότητας. Γι αυτό όμως χρειάζεται να βγει ο λαός από τό κόλπο. Για να βγει όμως χρειάζεται να πεισθεί πως δέν υπάρχει κόλπο, και τό κράτος αποπειράται ακριβώς αυτό την ώρα που ο λαός επιχειρεί να δείξει στο κράτος πως τό κόλπο είναι κάτω από τη μύτη του (του κράτους) κι ότι αυτό πρέπει να αρθεί στο ύψος των περιστάσεων και να λειτουργήσει σάν τέτοιο.

(Έδώ έλλοχεύει μία ψευδαίσθηση. Δηλαδή ενώ τό κράτος ξέρει πως ο λαός "άνηκει" στο κράτος, ο λαός αντίθετα πιστεύει άφελώς πως τό κράτος είναι δικό του. Για να μην διαψευστεί αυτό πρέπει τό κράτος να συμπεριφέρεται σάν κράτος του λαού ενώ ταυτόχρονα να "μεταβάλλει" τό λαό σε "λαό του κράτους".)

Νά βγει ο λαός από τό κόλπο είναι μία άποστολή που τό σύστημα αναθέτει στην αντιπολίτευση, ή οποία πρέπει να εξαντλήσει μερικά από τά αποθέματα έμπιστοσύνης που τρέφει άπέναντί της ο λαός-πρός όφελος του συστήματος-και που τό ανανέωσε και τά "έλάμπρυνε" κατά τον "άντιστασιακό" άγώνα.

Η στρατηγική και ή τακτική της συνίσταται σ' αυτό που θά εξέφραζε ο "σοφός" Μάο λέγοντας: "μέ τό λαό σάν τό ψάρι στο νερό". Δηλαδή πρωτοστατεί στις έκδηλώσεις δυσπιστίας για να την καναλιζάρει στο νομιμόφων ή στο έθνικό κανάλι που θά έκφράσει τό: "Αβέρωφ φασίστα παραιτήσου". Κερδίζοντας την έμπιστοσύνη του λαού, αφού έκωσάζει την μαχητική και

Ο ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΗΡΩΕΣ

με αφορμή τον θάνατο του παναγούλη

ληρωτικοποίηση του συστήματος.

Γιὰ τὴ βιασύνῃ τῆς κρατικῆς μηχανῆς νὰ κλείσει τὸ θέμα δὲν εἶναι ἀμοιρῇ μιὰ κάποια ὑποψία πού τὴν κατέχει, πὼς πιθανόν κάποιο κλιμάκιό τῆς-χουντικῆς προέλευσης εἶναι ἡ ἴδια ἄλλωστε-βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὴν ἱστορία.

Ἔτσι λοιπόν, τὸ ἴδιο τὸ κράτος καὶ ἡ κυβέρνηση στὴν προσπάθειά τους νὰ συμπεριφερθοῦν σὰν κράτος καὶ κυβέρνηση, παράγουν τὸν ἐμπαιγμό. Ἡ ἐξουσία στὴν προσπάθειά της νὰ εἶναι ἐξουσία, δημιουργεῖ τίς προϋποθέσεις τῆς ἐξέγερσης. Ὁ παράλογος χαρακτήρας τῆς ἐκφράζεται σὲ κάθε τῆς ἐνέργεια. Ἀρκεῖ νὰ ἀφυπνιστεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τεθεῖ ὑπὸ κριτικὴ κάθε ἐργο τῆς γραφειοκρατικῆς συμπεριφορᾶς της, γιὰ νὰ καταστεῖ ὁ ἐμπαιγμός κατὰφανής.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἡ δυσπιστία τοῦ λαοῦ ἀπέναντι στοῦ συστήματος, κράτος-κυβέρνηση-ὕψηλὰ πρόσωπα, ἐνεδρεῖ εἰς πίσω ἀπὸ τὴν ψήφο του, μέ τὴν ὅποια ἐπικυρώνει τὸ σύστημα.

Κι ὄχι μόνο ἡ δυσπιστία, ἀλλὰ ἡ βεβαιότητα πὼς ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τὴν πολιτικὴ, τὴν ἐξουσία, τὴ δημόσια δύναμη ἢ τὸν ἰδιωτικὸ πλοῦτο, μυρίζει ψέμμα, ἐκβιασμό, δολοφονία. Δὲν μπορεῖ νὰ βγεῖ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη βεβαιότητα τῆς δολοφονίας, βεβαιότητα πού, παρόλο τὸν παρορμητικὸ χαρακτήρα της, φανερώνει ὥστόσο μιὰ βαθύτερη στάση.

Νὰ εἶναι κανεὶς βέβαιος πὼς πρόκειται γιὰ δολοφονία δὲν σημαίνει πολλὰ πράγματα. Νὰ πιστεύει ὅμως πὼς τὸ λογικὸ εἶναι ἡ δολοφονία, σημαίνει πὼς ἔχει ἀνακαλύψει τὴ λογικὴ τοῦ συστήματος.

Πὼς γίνεται, πρὶν ἀποφανθεῖ ἡ δικαιοσύνη καὶ κόντρα στίς ἐπίσημες ἀστυνομικῆς, κρατικῆς, κυβερνητικῆς ἐκδοχῆς, νὰ πιστεύει κανεὶς στὴν ἀποψη τῆς πολιτικῆς δολοφονίας, ἂν δὲν ἔχουν "ἠθικά" καταρεύσει μέσα του αὐτοὶ οἱ θεσμοί; Πάνω σ' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ προβληματιστοῦν οἱ ἀντιεξουσιαστές, πού συγκεντρώθηκαν ἄλλη μιὰ φορὰ γιὰ νὰ παραστήσουν τοὺς ἀσχετοὺς, τὸ πιὸ τροπικὸ πουλὶ τοῦ κολλάζ ἐκείνων τῶν ἡμερῶν, ἂν δὲν δέλουν νὰ τρέχει πάντα τὸ τραῖνο μέ ἑκατὸ χιλιόμετρα γιὰ τοὺς μπολσεβίκους καὶ μ' ἕνα γι αὐτοὺς.

Αὐτὴ τὴ δυσπιστία τοῦ λαοῦ γιὰ κάθε τι πού ἀναφέρεται στοῦ κράτος, συνδιασμένη μέ τὴν ἰσχυρὴ ἔλξη πού ἀσκεῖ ὁ μῦθος καὶ πού στὴν ὑπόθεση τοῦ Καματεροῦ συναγωνίστηκε ἐπικίνδυνα κάθε λογικὴ, καταφέρνει τὸ σύστημα μέ τὴν ἀντιπολίτευση, νὰ τὴν κοντρολάρει νὰ τὴ διοχετεύει καὶ νὰ τὴν κάνει νὰ λειτουργεῖ πρὸς ὄφελός του.

Σ' αὐτὴ τὴ δυσπιστία εἶναι πού πρέπει νὰ τῆς δώσουμε ὅλο της τὸ βάθος, ὅλη τὴ συνείδησή της, ὅλης της τὴν ἐκρηκτικὴ συνέπεια, ἀπο-

οργισμένη διάθεσή του, μπορεῖ ἔτσι νὰ τοῦ πεῖ αὐτό πού πρέπει νὰ γίνεῖ: Νὰ μὴ γίνεῖ δηλαδὴ τίποτα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ πολιτικὸς κόσμος μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ πὼς ἔφτασε στὴ συνείδηση τῆς ἀποστολῆς του, ἀφοῦ μπορεῖ νὰ θυσιάζει τὰ βραχυπρόθεσμα ὠφέλη, μιᾶς πιθανῆς ἐξουσίας, πρὸς χάρη τῆς ἐνότητάς του. Ἡ φιλοσοφία τοῦ πράγματος δὲν σημεινεῖ πὼς τὸν ἀπάλλαξε ἀπ' τὸν κυνισμό του. Ἀντίθετα φαίνεται ὁ κυνισμός ἀπὸ αὐθόρμητη ἐκδήλωση κέρδισε καὶ τὸ προνόμιο νὰ διαλογίζεται. Νὰ διατηρηθεῖ ἡ μνήμη τοῦ Ἀλέξανδρου Παναγούλη μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐκμαυλιστήριο τῶν συνειδήσεων πού λέγεται κοινοβούλιο σημαίνει πὼς τὴν ἐκθέτουμε σὲ τρομερὴ μοναξιά. Ὅπως ἐξέθεσε σύσσωμος ὁ πολιτικὸς κόσμος σὲ μοναξιά τὴν ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ διχτάτορα, σιωπώντας ἢ ἀποδοκιμάζοντάς τὴν πλὴν τοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου.

Τὸ ἐντονα τραμπούκιο παρελθόν τοῦ ἐλλήνικοῦ κράτους μέ τὴ σύγχρονη γραφειοκρατικὴ φυσιογνωμία του ἀπὸ τὴ μιὰ, καὶ ἡ μορφή τοῦ δολοφονημένου ἀπὸ τὴν ἄλλη, συμβάλλουν στοῦ νὰ παραμείνει ἡ ὑπόθεση ἀνοικτή.

Ἐκεῖνο ὅμως πού γίνεται δίκιοπο μαχαίρι καὶ πού ἡ ἀντιπολίτευση πρέπει νὰ χειριστεῖ μέ μετριοπάθεια, εἶναι ὁ θρόλος τῶν μυστικῶν τῶν ὑπερπροδοσιῶν.

Σὲ ἀδυναμία αὐτοὶ πού διεκδικοῦν τὴν ἐξουσία νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγηση τῆς καθημερινῆς ἐκμετάλλευσης, προσδοῦν τὸ μῦθο τῶν ἀπόκρυφων νημάτων προδοσιῶν καὶ συνωμοσίας.

Ὅταν ὅλα εἶναι φανερά στοῦ ἐργοστάσιο, στοῦ στρατῶνα, στοῦ σχολεῖο, στοῦ πεζοδρόμιο, πρέπει νὰ πεισθεῖ ὁ καθένας, πὼς τὸ πρόβλημα βρίσκεται στὰ σκοτεινὰ ἀρχεῖα τῆς Σ.Ι.Α.

Μ' αὐτὴ τὴ πίστη δρᾷ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Παναγούλης καὶ θέτει σὲ κίνδυνο ὅλους τοὺς ἔξερους πὼς αὐτὰ τὰ ἀρχεῖα, μαυσωλεῖο κυνισμοῦ καὶ Μεσαίωνα, εἶναι δυνατόν νὰ προκαλέσουν τὸ ξέσκισμα πολλῶν προσώπων καὶ τὴν καταστροφὴ μιᾶς δοκιμασμένης καὶ ἐμπειρῆς ρητορικῆς.

Ἡ ἀντιπολίτευση, ἐπισείοντας τὴν ἀπειλὴ τῆς ἀποκάλυψης, καταλαβαίνει πὼς ἡ πλήρης ἀποκάλυψη θὰ τὴν συμπεριλάβει. Ἔτσι ὅλοι συμφωνοῦν στὴ φόρμουλα πού ρίχνει πρώτῃ ἡ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ". Νὰ ἐλεγχθοῦν πρῶτα τὰ ἀρχεῖα νὰ γίνεῖ ἐπιλογὴ καὶ μετὰ νὰ δημοσιευτοῦν. Μὲ ἀπέραντη ὑποκρισία τονίζει, πὼς μέ τὸ θάνατο τοῦ Ἀλέξανδρου Παναγούλη ἐκλείπει ἡ ἐγγύηση τῆς εὐθυκρισίας.

Τὸ πρόβλημα θὰ λυθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῶν κομμάτων, κάτι πού συνηθίζεται τελευταῖα στοῦ ἐλληνικοῦ κοινοβουλίου.

Αὐτὸ πού εἶναι ἡ γραφειοκρατικοποίηση τοῦ κοινοβουλίου, πλασσάρεται σὰν "σπουδαίότης" τοῦ θέματος πού σημαίνει πολὺ ἀπλὰ πὼς τὸ κοινοβούλιο δὲν εἶναι ἀρμόδιο γιὰ σπουδαῖα θέματα.

Ὁ διαρκὴς ὑποσκελισμός τοῦ κοινοβουλίου ἀπὸ τὸ κράτος προχωρεῖ ἀνάλογα μέ τὴν ολοκ-

καλύπτοντας διαρκώς τους κανόνες του παιχνιδιού με τό όποιο την έγκλωβίζουν.

Τά αντιφασιστικά "NEA" στρέφουν όλη την ύπόθεση πάνω στον "Αβέρωφ με έντεχνα δημοσιεύματα για την μετάθεση "δημοκρατικού" άξιωματικού, στην όποια διαφώνησε ό Παναγούλης.

Αάδι στη φωτιά, υπόδειξη του μίτου της 'Αράδης και κατάκτηση της έμπιστοσύνης του λαού, άφου ήδη ό 'Αβέρωφ έχει έπικριθεί πολλές φορές σάν φιλοχουντικός. Νά στερεωθεί ή δημοκρατία ένα βήμα άκόμη με την έκδίωξη του 'Αβέρωφ και νά χρησιμοποιηθεί γι αυτό ή δολοφονία του Παναγούλη είναι "εύγενής δημοκρατική συμπεριφορά". Τό θέμα όμως μπαίνει κάπως άλλιώς.

"Ο μηχανισμός σκοπεύει στό νά προσωποποιήσει όλες τις άποχρώσεις του κακού και της αντιδραστικότητας. Σέ αντιπαραβολή νά λειτουργήσουν τά δημοκρατικά, τά αδιάφθορα πρόσωπα. 'Η 'Οριάννα Φαλάτση έδωσε μία συνέντευξη πού καταγγέλει "τούς δήθεν φίλους με τά κροκοδείλια δάκρυα και προπαντός τόν υπερβολικό Παπανδρέου". 'Αλλά και χωρίς τή Φαλάτση γίνεται φανερό, πώς οι "δημοκρατικοί" έξαργυρώνουν με μελλοντικούς πήφους τόν κόπο πού καταβάλλουν για νά παραστήσουν πάνω στό πτώμα του 'Αλέξανδρου Παναγούλη, τούς βαθειά συντριμένους από την άπώλεια, ένω οι περισσότεροι αίσθάνονται άσχημα με την συνέπεια και την αγωνιστικότητα πού υποστήριζε τις δημοκρατικές του αταπάτες ό "ανεξάρτητος Βουλευτής".

"Όταν ό 'Αβέρωφ γίνεται τό άπόλυτο κακό, ό Καραμανλής κυβερνάει άνενόχλητα. 'Η αντιπολίτευση περιμένει τή φθορά του. 'Η τακτική της πλαγιοκόπησης είναι δοκιμασμένη και άποτελεσματική. 'Ο Γρίκας, ό 'Αβέρωφ, ό Σταμάτης, ό Καραμανλής. Σ' αυτό τό κόλπο χρησιμοποιείται ή δυσάρεσκεια, ή όργή, ή πίκρα του λαού.

'Απ' όλα αυτά άνεύθυνο τείνει νά βγει τό σύστημα πού συνεχώς άνανέωνει τις ψευδαισθήσεις με καινούργια πρόσωπα.

Θά ήταν χωρίς νόημα κάθε δράση άν ισχυριζόμαστε πώς τά καταφέρνει ή πώς θά τά καταφέρει. 'Αντίθετα σ' αυτό τό έπίπεδο οι έπιτυχίες του είναι ψευδείς.

Είναι ψευδείς γιατί είναι ή άπογοήτευση του λαού πού κάνει νά φαίνεται ή παραίτηση για άποδοχή.

"Όταν δεξιά και άριστερά (του κεφαλαίου) έχουν ταυτιστεί αντίστοιχα με τά δύο μπλόκ πού προέκυψαν από τό δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο όταν και τά δύο μπλόκ δέν άποτελούν παρά διάφευση όλων όλων ισχυρίζονται, και όταν ή έμπιστοσύνη στις πρωτοβουλίες των ίδιων των ανθρώπων είναι κατεσταλμένη άνελέητα, ή φιλοσοφία πού αναπτύσσεται είναι αυτή του μικρότερου κακού: Δύση ή 'Ανατολή. Καραμανλής ή τάνκς.

'Ο Καραμανλής, διωγμένος πριν έντεκα χρόνια, μοιάζει νά επιβάλλεται σάν μοίρα του ελληνικού λαού, καθόσον έρχεται χάρη στό αίμα πολιτικών του αντιπάλων.

'Η τρομερή ύποψία πού γεννιέται από την "ματαιότητα των άγώνων", ότι οι ίδιοι οι άγώνες είναι μέσα στό σχέδιο, των υπερδυνάμεων και τείνουν νά τό πραγματοποιήσουν, προωθεί τή διάθεση νά γίνει άποδεχτή ή πιό βολική παραλλαγή του σχεδίου.

Πρωθείται έτσι ή ιδέα ότι τά νήματα της καθημερινής μας έκμετάλλευσης και καταπίεσης του καθημερινού έμπού, βρίσκονται στα άδυτα των άδύτων των μυστικών ύπηρεσιών των υπερδυνάμεων.

"Ο μύθος των φοβερών μυστικών των προδοσιών, χρησιμεύει στό νά μάς άποκρύπτεται αυτό πού είναι μπροστά στα μάτια μας στό έργο στάσιο, στό στρατό, στό σχολείο. 'Η προδοσία είναι μία έννοια πού αναπτύχθηκε πάνω στη διάθεση νά μήν θεωρεί κανείς τόν έαυτό του ύπεύθυνο της μοίρας του.

Είναι μία έννοια του εξουσιαστικού κόσμου, πού προσπαθεί νά περισώσει τούς κανόνες τή στρατηγική και τή τακτική, τούς θεσμούς και τις γενικεύσεις, έπιρρίπτοντας την ευθύνη σέ φυσικά πρόσωπα.

Βέβαια ό καθένας είναι υπεύθυνος όταν προδίδεται-όταν μάλλον προδίδεται συνέχεια είναι ό μόνος υπεύθυνος-έν τούτοις όμως έτσι είναι δυνατό νά δώσει τή μάχη πάλι κάτω από τά ίδια σχήματα για νά βγει πάλι προδόμενος.

Τό ΚΚ, περισώνοντας τό αλάθητό του, απέδωσε την ήττα σέ προδοσία. 'Ο έθνικισμός άποδίδει τις ήττες του σέ προδοσία.

Στά άρχεία της ΕΣΑ, πού κατόρθωσε νά βρεί ό βουλευτής Παναγούλης, ύποτίθεται θά υπάρχει ή πλήρης εξήγηση για ότι συνέβει την 7ετία. Θά υπάρχουν υπογεγραμμένες όλες οι προδοτικές συμφωνίες και όλος ό κατάλογος των πρακτόρων.

'Η βαθειά πίστη του λαού σ' αυτό τό γεγονός του δημιουργεί την όργισμένη βεβαιότητα ότι ή δολοφονία του 'Α. Παναγούλη στρέφεται ούσιαστικά έναντίον του, άφου άλλη μία φορά προσπαθούν νά του άποκρύψουν την άλήθεια και νά περισώσουν όλες τις μυστικές σχέσεις.

Πώς είναι δυνατόν νά ύπακούει κανείς σέ μία κυβέρνηση την όποια παρακολουθεί κάθε μέρα νά του παρουσιάζει τά πράγματα άνώδυνα.

'Η δολοφονία του 'Α. Παναγούλη κατέστησε τά πράγματα κρίσιμα για τόν ελληνικό λαό. 'Η αντιπολίτευση καταφέρνει νά άποκαταστήσει τό κύρος των θεσμών, δείχνοντας όλη την έμπιστοσύνη της στον είσαγγελέα Τσεβά.

Τό ΠΑΣΟΚ πού μίλησε προς στιγμή μία φιλοπόλεμη γλώσσα, ήρέμισε ξαφνικά.

Είναι όμως οι δημοκράτες και άγωνιστές αντιστασιακοί πού έξαργυρώνουν τώρα την έμπιστοσύνη πού τρέφει άνέναντί τους ό λαός για τις έφτάχρονες ύπηρεσίες τους.

"Όταν οι αντιστασιακοί άποδέχονται τόν Καραμανλή και τό σύστημα, όταν "οι άγνοί ήρωες" δέν ζητούν έκδίκαση και αίρονται στό ύψος των έθνικών περιστάσεων, ό άπλος λαός πού δέν πολέμησε τή χούντα συγκατανεύει πώς έτσι είναι τά πράγματα.

'Η σοφία του ελληνικού καπιταλισμού έκανε βασανιστές και θύματα νά λειτουργούν προς όφελος του κεφαλαίου.

Τά άρχεία της ΕΣΑ, ό καθένας τό ξέρει, δέν λένε τίποτα για τή σκληριά στα έργοστάσια και στα όρυχεία. Καταγράφουν τόν κυνισμό της έξουσίας και την πάλη άνάμεσα στις διάφορες ομάδες της. Δεξιοί άριστεροί και κεντρώοι (του κεφαλαίου) έχουν μεταβάλλει την ύπόθεσή τους σέ ύπόθεση του λαού.

Σ' αυτό τούς βοηθάει ή ισχυρή παράδοση του άστυνομικού κράτους της δεξιάς και οι συνέπειες του έμφυλίου πολέμου, από τις όποιες θά λει ν' άπαλλαγεί ή πλειοψηφία του ελληνικού λαού.

Τό γεγονός πώς ό Καραμανλής, ξεχνώντας τόν έμφύλιο πόλεμο, άνοιξε τή στοργική άγκαλιά του σ' όλο τό έθνος είναι άρκετό για νά διαχειρίζεται τά δημόσια πράγματα, άκριβώς γιατί ήταν ό Καραμανλής αυτός πού δέν έκλεινε τό θέμα.

'Η αντίδραση του ελληνικού λαού στη δολοφονία του 'Α. Παναγούλη κατέδειξε τό βαθύ

χάσμα πού τόν χωρίζει από τήν έξουσία.Χάσμα ήθικό."Έδειξε καί τήν βαθειά έλλειψη έμπιστοσύνης στίς δικές του πρωτοβουλίες.Φαίνεται αυτό καθαρά στήν κηδεία όπου ή πραγματική θλίψη,πίκρα,καί όργή 1.000.000 ανθρώπων άφέθηκε νά έκφραστεί από τή γελοία καί θαυματικά προπαγανδιστική όργανωμένη μειοψηφία τών κομμάτων.

Δική μας δουλειά:Νά δώσουμε συνέπεια κα ήμερινή σ'αυτό τό χάσμα,νά απογυμνώσουμε συστηματικά τούς μύθους τοῦ συστήματος καί κύρια νά έμπνέουμε έμπιστοσύνη στίς πρωτοβουλίες τών ανθρώπων.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ

Τώρα,πού ό 'Αλέξανδρος Παναγούλης ήσυχάζει ήρεμα στή μνήμη μας,τώρα,πού οι μικροαστικές τύψεις γιά όλα του τά βασανιστήρια πληρώθηκαν μέ μία ψήφο πού τόν έστειλε στό κοινοβούλιο καί μέ τήν παρουσία ενός έκατομμυρίου ανθρώπων στή κηδεία του,τώρα,πού οι δήμαρχοι κερδίζουν δημοκρατικούς ψήφους δίνοντας τ'όνομα του σέ δρόμους τής"πόλης"τους, τώρα,πού ό πιό αγαπητός μέσα στους Έλληνες, βαδίζει γιά τήν "έθνική Ιστορία",τώρα πού "Ξεμερεδέσαμε"μέ τόν "ήρωα" καί ή πεζή ζωή βολείται σ'όλα τ'ανθρώπινα πρόσωπα μπαίνει τό έρώτημα: τί εξέφρασε ό 'Αλέξανδρος Παναγούλης καί τιμήθηκε από τήν ελληνική κοινωνία σάν άρχαίος ήρωας; Ποιά ή συμμετοχή τοῦ συστήματος στήν κατασκευή τοῦ μύθου;

Ο έπαγγελματίας σταλινικός Γιάννης Ρίτσος, συνόψισε σέ μία φράση αυτό πού γιά τό έθνικό μουσεϊο προορίζεται νά είναι ό Παναγούλης. "Μας ξανάδωσε τή φυλετική μας περηφάνεια", είπε ό ποιητής. "Αν στους Τούρκους τήν περηφάνεια έδωσαν αυτοί πού, καταδικασμένοι ήδη, έκδόθηκαν από τή βουλγαρική γραφειοκρατία, άν στους Ισπανούς, τά άμέτρητα θύματα τοῦ Φράνκο καί στή Χιλή τά θύματα τοῦ Πиноσέτ, τότε ποιά περηφάνεια ένέπνευσε στους Γερμανούς ό Χίτλερ πού τούς έστειλε νά πολεμήσουν λυσσασμένα πάνω στήν Εύρώπη καί τήν 'Αφρική; Ο 'Αλέξανδρος Παναγούλης δέν ήταν παρά ή τελική χειρονομία έπωνύμων ή άνωνύμων άγωνιστών, πού δέν είδαν τό φώς τής δημοσιότητας. Συνόψισε σ'ένα πρόσωπο τό νόημα τόσων άνοκληρώτων πράξεων. Καί ή άποτυχία νά δολοφονηθεί ό δικτάτορας συμβολίζει τό γενικευμένο άσθημα τής άποτυχίας σ'όλα τά έπίπεδα τής ζωής.

Η άδυναμία του "νά νικηθεί", ή βαθιά περιφρόνηση τοῦ θανάτου καί ή πίστη στήν "έλευθερία" σάν ουσία τής άξιολόγησης, είναι μία στάση μέ τήν οποία 7 χρόνια υποδηλώνει πώς κάποτε θά άνατραπεί ή δικτατορία. Καλύτερος ό βρόγχος τοῦ θανάτου από τήν τυραννία άκούγεται τό 1968 στό στρατοδικείο. Θά περάσουν πέντε χρόνια γιά νά άκουστεί ή ίδια φράση έμπραχτα στους δρόμους τής 'Αθήνας. Ο Παναγούλης είναι ή άρχή τής εξέγερσης γιατί ή στάση του όπνομεύει τό άσθημα τής παντοδυναμίας τοῦ χουντικού κράτους ή γιατί, έστω χωρίς έλπίδα, άξίζει κανείς ν'άγωνιστεί.

Νά τιμήσουμε έμεεις τόν 'Αλέξανδρο Παναγούλη, νά παρουσιάσουμε τήν πραγματική του προσωπικότητα, θά ήταν σά νά συμμετέχουμε στό συρφετό τής ύποκρισίας.

Γιατί άκριβώς ό,τι τιμάμε στόν 'Αλέξανδρο Παναγούλη, άρνείται αυτόν τόν κόσμο.

Μέσα στό συρφετό τοῦ έμπορευματικού τύπου, όταν οι φράσεις καί οι σκέψεις έχουν άντ'αλλακτική άξία-έμπορεύμα, πλάθεται ό μύθος τοῦ ήρωα, τοῦ σουπερέλληνα

Η γενναιότητα τοῦ Παναγούλη, ή ή έκλογή τής γενναιότητας,δέν είναι αυτό πού τόν ξεχω-

ρίζει. Είναι αυτό πού μπορεί όμως νά πουληθεί. Είναι τό προϊόν πού λείπει από τήν καθημερινή ζωή τών ανθρώπων. Η γενναιότητα πού άποδέχεται τό μεγαλείο τοῦ λαοῦ είναι έν όνόματί του. Όλα τά χρόνια πού ό καθένας λούφαζε, οι φράσεις έρχονταν σάν από πεδίο μάχης. "Η έργατική πρωτοπορεία", οι "λαϊκές δυνάμεις", ό "άδούλωτος ελληνικός λαός". Νά πουλάς στό λαό μία εικόνα πού τόν βολεύει δέν είναι παρά συμφέρον τοῦ πουλητή. Αντίθετα, αυτό πού κράτησε τόν Παναγούλη έξω από τή φθορά τής μεταπολίτευσης, αυτό πού τόν φέρνει στά μέτρα μας καί αυτό γιά τό όποιο άξίζει βαθιά νά τιμηθεί, είναι ή θλίψη του. Σ'όλες τίς φωτογραφίες ύποσκάπτει τό θρίαμβο. Για κάποιοι πού γνώρισε τόν έσχατο ξεπεσμό τοῦ ανθρώπινου είδους, στά πρόσωπα τών οικογενειάρχων βασανιστών του, τών έντίμων άξιωματικών, γιά κάποιοι πού ξέρει πώς στή Χιλή καί στήν Ισπανία συμβαίνουν τώρα, κι έδώ καί παντού είναι δυνατόν νά ξανασυμβούν αυτά, γιά ποιά θρίαμβο, γιά ποιά τυμπανοκρουσία μπορεί νά είναι κατάλληλος.

Τό σύστημα κατασκευάζει τούς ήρωες μέ τίς άρετές πού ή κοινωνία άπαιτεί γιά τούς ανθρώπους. Υπεξαιρεί έτσι τή βαθιά άπαίτηση τής κοινωνίας καί τήν κάνει νά λειτουργεί γι'αυτό.

Ο παληός τρόπος τοῦ νά οικειοποιείται ιδέες τής κοινωνίας καί νά τίς μεταστρέφει, τήν ώρα πού φαίνεται πώς τούς άποδίδει τιμές είναι ακόμα ό πιό άποδοτικός.

Ο 'Αλέξανδρος Παναγούλης είναι γενναίος, περιφρονεί τό θάνατο γιά τήν άξιολόγηση τής έλευθερίας, αλλά ό Παναγούλης είναι ήρωας. Ο κάθε άνθρωπος δέν είναι ήρωας άρα καλά κάνει καί συνθλίβεται στήν καθημερινή του ζωή.Νά ή παμπάλαια στρατηγική.

Ο Παναγούλης παύει έτσι νά είναι τό προϊόν αυτής τής κοινωνίας, τής υπερυψώνεται σάν θεός.

Τά τοῦ θεοῦ τῷ θεῷ. "Ετσι, φαίνεται σάν νά ξεφεύγει τό σύστημα από τόν κυνισμό του, καθώς τιμάει τόν λαϊκό ήρωα στά μάτια τοῦ λαοῦ.

Ξέρουμε πώς πάρα πολλοί άνώνυμοι καί άγνωστοι,πού άν τούς συμβεῖ ατύχημα κανείς δέν θά ενδιαφερθεί γιά άνακρίσεις,έπέδειξαν στά 7 χρόνια άπαράμιλλο ήρωισμό καί είδαμε χιλιάδες ανθρώπους πού τήν προηγούμενη έτρεμαν τό χοροφύλακα νά άδιφοροῦν γιά τό θάνατο στίς 17 τοῦ Νοέμβρη.Είδαμε τήν έξαρση,πού μεταβάλλει τά ταπεινωμένα ανθρωπάκια σέ πρότυπα ψυχικοῦ μεγαλείου.Καί όσοι τό είδαν αυτό πρέπει νά πιστέψαν σέ μία δυναμική στιγμή γενικευμένου ήρωισμού.

Ο 'Αλέξανδρος Παναγούλης υπήρξε ένα παιδί τής κοινωνίας πού πίστευε πιό πολύ στους μύθους καί τίς άξίες της,στίς δημοκρατικές ατάπατες της,σ'ό,τι ακόμα δέν γραφειοκρατικοποιήθηκε.

Τώρα όμως ξεφεύγει από τήν κοινωνία,άνήκει στή μεγάλη έξουσία,αφού μάς υπερβαίνει σάν όντότητα.

Τό νά ανήκει στήν έξουσία σημαίνει πώς, καί σάν μνήμη λειτουργεί γιά τήν έξουσία. Όλες οι πλευρές τοῦ ήρωα,πού μέσα στήν καπιταλιστική 'Ελλάδα μπορούν νά οικειοποιηθοῦν από τήν άφηρημένη έννοια τής 'Ελλάδας,θά διαμεγεθυνοῦν καί θά εξαφανίσουν όλες τίς άρετές τοῦ ανθρώπου πού αποτελοῦν έκτροπή γιά τό συγκεκριμένο σύστημα τοῦ κέρδους.

ΤΟ ΘΕΑΜΑ

Η κηδεία τοῦ 'Αλέξανδρου Παναγούλη ήταν ή θεαματική τελετουργία τής ολοκλήρωσής του στό έθνικό μουσεϊο.

Τίποτε δεν είναι πιά δυνατό γι αυτόν στο μέτρο πού η οργανωμένη ύποκρισία των κομμάτων κατάφερε νά προσδώσει θριαμβικό τόνο σ' αυτό πού είναι θλίψη και απώλεια. "Ένα εκατομμύριο άνθρωποι σάν κοπάδι φώναζε: ο Παναγιούλης ζεί. "Ένα εκατομμύριο άνθρωποι ξέρουν πώς ο Παναγιούλης δολοφονήθηκε κι αυτό χωρίς καμιά συνέπεια γιά πολλά προσώπια πού παραμένουν άδικοτα. "Ένα εκατομμύριο άνθρωποι δεν έσπασαν ούτε μιιά βιτρίνα του κόσμου, πού ήδη είχε μεταβάλλει τό θάνατο σέ κερδοσκοπία, καθώς την ίδια ώρα κυκλοφορούσε μπρελόκ μέ την φωτογραφία του "άγωνιστή".

"Όλες οι κεφαλές του έθνους των ελλήνων έδιναν τό παρόν σ' αυτή την άσπρη ίεραρχική τελετή, πού τό ντεκόρ αποτελούσαν χιλιάδες άνθρωποι.

"Η κοσμικότητα και η "έπισημότητα" του κόσμου πού συνόδευσε τόν "Αλέξανδρο Παναγιούλη στόν τάφο, ήταν εφάμιλλη της βαρύγδουπης σιωπής ή της επίσημης και σοβαροφανούς αποδοκιμασίας πού επέδειξε όταν ο Παναγιούλης έπαιξε τή μεγάλη "προβοκάτσια": νά δολοφονήσει τό δικτάτορα. "Όσοι δεν ξεχάσανε τό 1968 θά είδανε τώρα την επίσημη έθνική ταχυδακτυλουργία νά μεταβάλλει τόν "προβοκάτορα" και "τρομοκράτη" σέ "τυραννοκτόνο". Τόν άνθρωπο σέ ήμίδιο.

Φαίνεται έτσι, ο άπέραντος δρόμος των λουλουδιών και οι χιλιάδες των ανθρώπων, νά τιμούσαν όχι τό νεκρό, αλλά τους έκλεκτούς διευθυντές της φυλής, πού επικύρωσαν την ίδια την τιμή μέ την παρουσία τους. Τή στιγμή πού η άφηρημένη ιδέα του έθνους καταβρόχτιζε τόν Παναγιούλη, όλα ήταν ιερά. "Ο ίδιος ο εισαγγελέας πού ζητάει την κεφαλή των "προβοκατόρων" της 25 του Μάη θά ένιωθε ρίγη συγκίνησης καθώς συνόδευε τό φέρετρο ενός "προβοκάτορα" πού, έπειδή ήταν στά μέτρα της "Δημοκρατίας", μπορούσε νά άφομοιωθεί. Κι είναι γνωστό πώς όσοι δίκαιζαν και αγόρευαν τά 7 χρόνια ζητούσαν την κεφαλή των "έγκληματιών", των "σκοτεινών τύπων", των "προβοκατόρων".

"Ο Παναγιούλης κηδεύτηκε μέσα στο δημόσιο ναρκισισμό της δημοκρατίας, όπου τά στεφάνια κι η συγκίνηση δεν είναι δημόσια δαπάνη και τό κράτος συμμετέχει "ισότιμα" μέ τους πολίτες.

Τά κόμματα δόγησαν όλο τό νόημα της συγκέντρωσης πάνω στόν "γεφυροποιό" ύπουργό έθνικής άμύνης και έπεδίωξαν ένα θρύλο πού νά δεσμεύει τό λαό.

"Ο Παναγιούλης κυκλοφορεί σέ μπλουζάκια αλλά Τσέ, και μέσα στο τουριστικό καλοκαίρι θά πουληθεί σάν σπέσιαλ ελληνικό προϊόν. Στίς διάφορες Beach, θά συνοδεύει τό σουβλάκι, τό σουρτάκι, τό θεοδωράκι. Πρίν λίγα χρόνια είχε πλασαριστεί ο Ζορμπάς.

Τό έθνος των Ελλήνων, από τό 1821 ως σήμερα, χωρίς "έθνική ολοκλήρωση", έχει ανάγκη τους ίδιους τους θρόλους του και τους τροφοδοτεί μεταβάλλοντας κάθε ιδέα σέ έθνική. "Η άπώπεια δολοφονίας είναι έθνική ή άντεθνική. Τό ένα εκατομμύριο άνθρωποι είναι έθνικό δημοκρατικό γεγονός.

Παρόλα αυτά καταφέρνει νά προοδεύει σάν καπιταλισμός, και άν δεν έχει τή δυνατότητα μιās ισότιμης συνεργασίας στην ΕΟΚ, θά ανταλλάξει την ιδέα του ήρωισμού, και τούς ήρωές του, στην ένδεχόμενη άδυναμία έκσυγχρονισμού.

"Ο Παναγιούλης κηδεύτηκε και μέ τό θάνατό του, η ίδια η έποχή του αντιδικτατορικού αγώνα τελειώνει. "Ο λαός, συνόδευσε αυτή την έποχή στο Α΄ Νεκροταφείο. "Ο Καραμανλής κυβερνάει γεφυρώνοντας τό κενό. Και τό ποιοτικά νέο είναι πιά τά αύθόρμητα γεγονότα του Νοέμβρη, του Ιούλη, και του Μάη.

Στίς 18 του άπρίλη 1921 ήταν σύμφωνα μέ τό παλιό ήμερολόγιο πρωτομαγιά, κι' αυτή την πρωτομαγιά γιορτάζανε οι εργάτες της χώρας μαζί μέ τους άδελφούς τους όλου του κόσμου. "Η άστυνομία μέ τό πρόσχημα των χριστιανικών εορτών άπαγορεύει τίς πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις. Τό "Εργατικό Κέντρο και τό κόμμα άποφασίσανε νά γιορτάσουν τή διεθνή πρωτομαγιά, άγνοώντας και τό Πάσχα των χριστιανών και την άπαγόρευση της άστυνομίας. Τή μεγάλη παρασκευή ενώ περιφέρονταν οι έπιτάφιοι χιλιάδες προκηρύξεις κυκλοφορούν πού καλούν τους εργάτες σέ συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις γιά την κυριακή, δηλαδή γιά τό Πάσχα. Τό μεγάλο σάββατο κυκλοφορεί η "Φωνή του "Εργάτη" πανηγυρική κόκκινη και μέ την προκήρυξη πού καλούσε τους εργάτες στούς δρόμους.

Τή μεγάλη παρασκευή πιάνεται από την άστυνομία ο "Αριστείδης Δημητράκος, γραμματέας της Κομμουνιστικής Νεολαίας (είναι αυτός ο ίδιος ο κατοπινός ύπουργός "Εργασίας του Μεταξά, του Παπάγου και του "Καραμανλή). Τό μεγάλο σάββατο τό μεσημέρι πιάνομαι εγώ. Τό ίδιο βράδυ άνοίγει η πόρτα του κρατητηρίου γιά νά μπει μέσα ο Χρήστος Τζάλλας, γραμματέας του συνδικάτου άρτεργατών και μέλος της Τοπικής "Επιτροπής του κόμματος. Και τό πρωί του Πάσχα μās φέρνουν τόν "Αριστοφάνη Παπαδόπουλο, γραμματέα της κομματικής οργάνωσης.

"Η άστυνομία πήρε έκτακτα μέτρα γιά νά έμποδίσει τίς έκδηλώσεις των εργατών. Παρ' όλα όμως αυτά τά έντελώς έξαιρετικά μέτρα, συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις συγκροτούνται σ' όλες τίς εργατικές συνοικίες, κόκκινες σημαίες κυματίζουν, φωνές "κάτω ο πόλεμος", "συναδέλφωση των λαών πάνω άπ' τά σύνορα και τίς πατρίδες" τραντάζουν δολοκλήρη την πόλη, συγκρούσεις μέ τήν έφιππο χωροφυλακή στο Κουλέ Καφέ, στο Τσινάρο, στούς έβραϊκούς συνοικισμούς και τό σημαντικώτερο μιιά άποστολή στρατιωτών γιά τή Μικρά "Ασία, άρνεϊται νά έπιβιβαστεί στό πλοίο, στασιάζει, συνενώνεται και συναδελφώνεται μέ τους εργάτες. Τήν ίδια μέρα κηρύσσεται ο στρατιωτικός νόμος.

"Η άστυνομία μās παραδίνει στίς στρατιωτικές άρχές και από τά κρατητήρια της άστυνομίας μās μεταφέρουν και μās κλείνουν στό στρατιωτικό πειθαρχείο της Τούμπας. "Εκεί οι στρατιώτες έκδηλώνουν μέ κάθε τρόπο τή συμπάθεια τους, μās χαιρετάν, μās ρίχνουν τσιγάρα και φρούτα, μās δείχνουν τίς προκηρύξεις. "Ο είσηγητής άπαγγέλλει έναντίον μας κατηγορία επί έσχάτη προδοσία, ύποκίνηση του λαού σέ στάση και του στρατού σέ λιποταξία και μās παραπέμπει στο έκτακτο Στρατοδικείο "Αδριανουπόλεως.

Σέ λίγες μέρες συνοδεία 6 στρατιωτών μέ λοχία επί κεφαλής, μās μεταφέρουν δεμένους στο σιδηροδρομικό σταθμό γιά την "Αδριανούπολη". "Εκεί μπράβοι της Βασιλικής Μακεδονικής Νεολαίας μās περίμεναν, μās αποδοκιμάζουν μέ άγριες φωνές και αίσχρολογίες και μās επιτίθενται. Οι συνοδοί όμως στρατιώτες μέ έφθλου λόγχη και μέ κλωτσιές τους άπομακρύνουν. Τό τραίνο πήγαινε τότες μέχρι τό Κάραγάτσο. "Από εκεί και πέρα η γραμμή ήταν κατεστραμέ

νη. "Ετσι από τό Καραγάτς στήν 'Αδριανούπολη πήγαμε έν μέρει μέ τά πόδια καί έν μέρει μέ άμάξια.

Στήν 'Αδριανούπολη μάς περίμενε μία εύχάριστη έκπληξη. Μόλις οί στρατιώτες μάς παραδώσανε στό τμήμα μεταγωγών καί άμέσως μόλις τέλειωσαν οί διατυπώσεις τής παράδοσης καί τής παραλαβής, οί δύο ένωματάρχες πού μάς παρέλαβαν, μάς σφίξανε μέ έγκαρδιότητα τά χέρια καί μάς έγκαταστήσανε σ' ένα θάλαμο καί όχι στό κρατητήριο. Συμπαθούσαν καί οί δύο τό ΚΚ. 'Ο ένας άπ' αútους έμαθε τίς έπαναστατικές ιδέες καί έπηρεάστηκε άπ' αυτές στό διάστημα πού μέ έντολή τής 'Ασφάλειας παρακολουθούσε τόν Μπεναρόγια.

Σέ δυό-τρείς ώρες μάς επισκέπτεται, ό άνθυπολοχαγός Βλάχος συνοδευόμενος άπό άρκετούς στρατιώτες του Τάγματος Τηλεγραφητών καί άφου μάς χαιρέτησαν μάς λένε: "Τό Τάγμα Τηλεγραφητών είναι όλόκληρο δικό μας. "Εχουμε συζητήσει τήν περίπτωση σας καί έχουμε αποφασίσει καί είμαστε έτοιμοι νά σάς άπελευθερώσουμε στήν περίπτωση πού τό Στρατοδικείο θά σάς καταδικάσει σέ θάνατο ή σέ βαρείες ποινές". Τό ίδιο μάς βεβαιώσανε καί οί δύο ένωματάρχες πού ήταν παρόντες στή συζήτηση. "Υστερα μάς έπεσκέφτηκε ό ύπολοχαγός Μερκούρης Κωνσταντινίδης. Τό μεσημέρι μάς φέραν οί στρατιώτες ένα όλόκληρο ψητό άρνί πού τό είχαν ψήσει στή μονάδα τους. "Όσες μέρες μείναμε στήν 'Αδριανούπολη είμαστε σχεδόν έλεύθεροι καί δεχόμαστε όλη μέρα επισκέψεις στρατιωτών. (Μέ έναν άπ' αútους ξαναсуνα ντηθήκαμε τό 1940 στήν 'Ακροναυπλία)

Δέν χρειάστηκε οί στρατιώτες, ό Βλάχος καί οί ένωματάρχες νά πραγματοποιήσουν τήν άπόφασή τους γιά βίαιη άπελευθέρωσή μας. Τό Στρατοδικείο έκρινε τόν έαυτό του άναρμόδιο γιά τήν περίπτωση μας, έπειδή ό στρατιωτικός νόμος κηρύχτηκε μετά τά γεγονότα του Πάσχα καί μέ άφορμή τών γεγονότων όταν έμείς βρισκόμαστε ήδη στά κρατητήρια.

Μείναμε μετά τήν άπόφαση του Στρατοδικείου δυό μέρες ακόμα στήν 'Αδριανούπολη γιά νά δούμε καί νά γνωρίσουμε τήν πόλη. Στήν μεταγωγή μας γιά τό θεσσαλονίκη-όπου παραπεμπόμαστε πλέον στά τακτικά δικαστήρια- μάς συνόδευαν τρείς μόνον χωροφύλακες καί λυτούς.

Μείναμε στά ύπόγεια του Διοικητηρίου θεσσαλονίκης τέσσερες μέρες καί εκεί συντάξαμε μία διαμαρτυρία γιά τόν διωγμό τών Τούρκων καί τών Σλαύων τής θράκης άπό τίς έλληνικές άρχές. "Εμφράξαμε τή συμπάθεια μας καί τήν άλληλεγγύη μας στίς καταδικασμένες μειονότητες καί στιγματίσαμε τή στάση τής Κεντρικής 'Επιτροπής του Κόμματος πού παρ' όλο πού τίς είχαν γίνει γνωστά αύτά άπό συντρόφους στρατιωτές, αύτή ούτε έγραψε, ούτε έκανε τίποτε. "Η διαμαρτυρία δημοσιεύτηκε στόν Ριζοπάστη, πού δέν ήταν ακόμα τότες όργανο του κόμματος. Δηλαδή ήταν μία καθαρά αντιπειθαρχική πράξη.

'Από τά κρατητήρια του Διοικητηρίου μάς προφυλακίσανε στίς Νέες Φυλακές. "Εκει ήρθε καί μάς έπεσκέφτηκε σέ λίγες μέρες καί ό Κορδάτος καί μέ τήν ιδιότητα του δικηγόρου

καί μέ τήν ιδιότητα του μέλους τής ΚΕ του ΚΚ. Είμαστε προετοιμασμένοι γιά μία βίαιη σύγκρουση μαζί του. "Αλλά όταν στό έπισκεπτήριο βρεθήκαμε μπροστά σέ ένα άνθρωπο συνεσταλμένο πού μέ ειλικρινή συγκίνηση μάς έσφιξε τό χέρι, ό θυμός μας καί τό έχθρικό μας μένος εξαφανίστηκαν. "Αφού μάς έκανε μία λεπτή παρατήρηση γιά τήν αντιπειθαρχική μας ενέργεια συμφώνησε μαζί μας σχετικά μέ τήν άνάγκη τής διαμαρτυρίας καί μέ λύπη του μάς μίλησε γιά τήν άδλια κατάσταση πού επικρατούσε στήν Κεντρική 'Επιτροπή.

Τά τέλη του 20 είχαμε συγκεντρωθεί στή θεσσαλονίκη πολλοί κομμουνιστές άπό άλλες πόλεις, όλοι νέοι καί βαθειά διαποτισμένοι άπό τίς άρχές τής ρωσικής επανάστασης. "Η θεσσαλονίκη ήταν ή καρδιά του κινήματος καί μάς τράβαγε εκεί σάν μαγνήτης. "Ενας άπ' αútους τούς νέους ήταν καί ό Γιάννης 'Ιωαννίδης, κουρέας άπό τόν Βόλο, πού είχε καταφύγει στή θεσσαλονίκη καταδιωκόμενος γιά τά επαναστατικά γεγονότα του φεβρουαρίου. Είχε γίνει εύρύτερα γνωστός στό κίνημα έπειδή είχε άρνηθεί νά κυκλοφορήσει κομματικές κάρτες μέ τή φωτογραφία του Μπεναρόγια. "Μόνον όταν πεθάνει καί εξακολουθεί νά είναι μέχρι τό τέλος επαναστάτης, τότες θά κυκλοφορήσουμε τίς κάρτες μέ τή φωτογραφία του. Αυτό ύπεστήριξε, καί ή 'Οργάνωση του Βόλου πείστηκε καί δέν κυκλοφόρησε τίς κάρτες. Είναι αύτός ό ίδιος ό 'Ιωαννίδης πού έξελιχτηκε στόν πιό χειρότερο καί τόν πιό άπαίσιο σταλινικό γραφειοκράτη. "Άλλοι εύρύτερα γνωστοί ήταν οί Δημητράτος, 'Αρβανιτάκης, Κυπρίδης, Σεϊτανίδης, Πυλιώτης καί άρκετοί άλλοι λιγώτερο γνωστοί.

Γρήγορα γνωριστήκαμε μεταξύ μας, διαπιστώσαμε ότι είμαστε σύμφωνοι, συνδεθήκαμε στενότερα καί αποφασίσαμε άπό κοινού καί όργανωμένα νά αγωνιστούμε γιά τήν ένκαθάριση του κόμματος άπό τούς όππορτουνιστές καί άνεξάρτητα άπό τίς επίσημες διοικήσεις καί τίς άποφάσεις τους νά αναλάβουμε έμείς μέ δική μας πρωτοβουλία τήν πάλη κατά του πολέμου.

Αύτή τήν έποχή σέ όλα τά κομμουνιστικά κόμματα συζητούνταν οί 21 όροι, ή άνεπιφύλακτη παραδοχή τών όποιων ήταν ύποχρεωτική γιά όσα έπιθυμούσαν νά είναι τμήματα τής Κομμουνιστικής Διεθνούς. Αύτών τών όρων ζητούσαμε τήν άνεπιφύλακτη παραδοχή. "Ενας άπ' αútους τούς όρους επέβαλε τήν άμεση διαγραφή όλων όσοι κατά τόν πόλεμο είχαν ταχτεί ύπέρ τής υπεράσπισης τής πατρίδας. Αυτό είχε γιά μάς άποφασιστική σημασία. Οί περισσότεροι άπό τούς άλλους όρους άναφέρονταν στήν πειθαρχία τών κομμάτων στή Διεθνή. Κι αύτό γιά μάς ήταν άυτόνοήτο. Τό επαναστατικό κίνημα είναι ένα, παγκόσμιο, ένιαίο καί άδιάσπαστο.

Χάρη στήν πάλη μας ανατράπηκε ή παλιά διοίκηση Σαργολόγου καί στή νέα μπήκαν σύντροφοι εργάτες πού πλησιάζανε τίς δικές μας άπόψεις. "Εκει όμως πού ή νίκη ήταν πλήρης, ήταν στή σύνταξη τής "Φωνής του 'Εργάτη". "Η συντακτική έπιτροπή άποτελέστηκε άπό τό δημοσιογράφο Ρηγινό, τόν γιατρό Εύρόπουλο κι άπό μένα. Σέ μένα άνατέθηκε ή διεύθυνση. "Αλλά καί οί δύο άλλοι ήταν μάλλον διακοσμητικά

πρόσωπα και η σύνταξη της έφημερίδας ήταν έντελως στα χέρια μου και φυσικά στη διάθεση της ομάδας μας. "Ετσι η "Φωνή του 'Εργάτη" έγινε μέσα στις συνθήκες του πολέμου ένα οργανο αδιάλλακτης πάλης εναντίον του πολέμου, του милитарισμού και του πατριωτισμού.

Εν τώ μεταξύ σαν φράξια και όχι σαν κομματική 'Οργάνωση, οργανώσαμε την αποστολή προπαγανδιστικού ύλικού στο μέτωπο. Τακτικά κάθε βδομάδα συσκευάζαμε δέματα με τη "Φωνή του 'Εργάτη" προσοδύρες και προκηρύξεις και τις ταχυδρομίζαμε στο όνομα Ραούλ Αδγέρη POSTE RESTANTE Σμύρνη. Από εκεί τὰ παρελάμβανε η στρατιωτική μας 'Οργάνωση και τὰ διένειμε στις διάφορες μονάδες.

Εκτός απ' αυτό το ύλικο πού κάθε βδομάδα στέλναμε, συγκεντρώναμε από τὰ έβδομαδιαία περιοδικά διευθύνσεις στρατιωτών και ύπαξιωματικών πού ζητούσαν άλληλογραφία με δεσποινίδες. Πιάναμε έμεεις και τούς γράφαμε, ότι καλή είναι η άλληλογραφία με δεσποινίδες, αλλά δεν θά πρέπει νά τόν άπασχολήσουν και άλλα πολύ πλέον ένδιαφέροντα και σοβαρότερα ζητήματα; Και πρώτα απ' όλα γιατί πολεμάει; Γιατί από στιγμή σε στιγμή κινδυνεύει νά σκοτωθεί ή νά μείνει ανάπηρος; Τί έννοια έχει αυτός ο πόλεμος; Ποιός έχει συμφέρον απ' αυτόν; κλπ. κλπ. Μ' αυτόν τόν τρόπο συνδεθήκαμε με πολλούς στρατιώτες και κατόπι τούς συνδέαμε με τη στρατιωτική μας 'Οργάνωση.

Με την επιστράτευση του μαρτίου, δεν υπήρχε χώρος πού νά συγκεντρώνονταν έφεδροι και πού νά μήν ελμαστε παρόντες, νά μήν μιλάμε και νά μήν κυκλοφορούμε προκηρύξεις. Η παρακολούθηση από τις στρατιωτικές και άστυνομικές άρχές ήταν σχεδόν άνυπαρκτος. Φυσικά πού γιά όλη αυτή την αντιπολεμική και αντιμилитарιστική δράση, οι επίσημες διοικήσεις του κόμματος δεν είχαν καμιά εύθύνη. Όλα γίνονταν με δική μας πρωτοβουλία και δική μας εύθύνη.

.....

....Τό 'Εργατικό Κέντρο βρίσκονταν τότες στην όδο 'Αγίου Δημητρίου, ανάμεσα από την έκκλησία του 'Αγίου Δημητρίου και τό Διοικητήριο. Ήταν ένα διόροφο κτίριο, αλλά απ' αυτό τὰ παληά διόροφα μέγαρά πού ήταν όμοια σχεδόν στο ύψος με τις σημερινές πολυόρφες πολυκατοικίες.

Από τό Τελωνείο μέχρι τό Λευκό Πύργο και από την παραλία μέχρι την όδο 'Αγίου Δημητρίου ήταν όλα καμένα. Αυτή η τόσο μεγάλη έκταση τών έρειπών από την πυρκαγιά του 1915 έκανε ακόμα περισσότερο έπιβλητικά τὰ δύο μεγάλα κτίρια πού μοναδικά δεσπόζανε σ' όλη την περιοχή: τό Διοικητήριο και τό 'Εργατικό Κέντρο. Στην όροφή του 'Εργατικού Κέντρου μιá τεράστια κόκκινη σημαία κυμάτιζε μέρα και νύχτα.

Στό ισόγειο ήταν τό έστιατόριο και οι αίθουσες μουσικής και ώδείου. Στόν πρώτο όροφο δ μπορούες, μιá μεγάλη σάλα γιά συνελεύσεις, τὰ γραφεία τών συνδικάτων, της κομματικής όργάνωσης, τό άναγνωστήριο και η βιβλιοθήκη. Στόν επάνω όροφο τὰ γραφεία της 'Εκτελεστικής του 'Εργατικού Κέντρου και οι αίθουσες από τὰ άλλα συνδικάτα. Στόν κάθε όροφο υπήρχε μιá μεγάλη βεράντα προς την πλευρά 'Αγίου Δημητρίου. Μία άρκετά ψηλή μάντρα πού άφηνε μιá μεγάλη αύλή στο πίσω και άριστερό μέρος περιέβαλε τό κτίριο. Κάθε βράδυ όλες οι αίθουσες πλημμυρίζανε από εργάτες και παντού έκτός από τό άναγνωστήριο συζητήσεις με πάθος αλλά σε μιá άτμόσφαιρα συντροφικότητας, πάντα σε όλα τὰ προβλήματα του κινήματος. Τό 'Αναγνωστήριο κι αυτό γεμάτο εργάτες και εργάτρι-

ες πού μελετούσαν εκεί με την ήσυχία τους. Στην κάτω σάλλα σε ένα μαυροπίνακα καρφωμένο στόν τοίχο γράφαμε με κιμωλία "υπό τύπον πολεμικών άνακοινωθέντων" τις νίκες του κόκκινου στρατού στην Πολωνία, στην Ούκρανία, κλπ. Όλοι οι εργάτες μόλις περνούσαν την πόρτα της σάλλας η πρώτη ματιά τους ήταν σ' αυτόν τον μαυροπίνακα. Σ' όλες τις έβραϊκές συνοικίες υπήρχαν όμιλοι και κάθε βράδυ πλήθος νέοι και νέες συγκεντρώνονταν, παρακολουθούσαν διαλέξεις και συζητούσαν.

Τό "Avanti" καθημερινή έφημερίδα σε ισπανοεβραϊκή γλώσσα, όργανο της κομματικής 'Οργάνωσης είχε άρκετά μεγάλη κυκλοφορία. Επίσης μεγάλη κυκλοφορία είχε και η "Φωνή του 'Εργάτη" βδομαδιατική έκδοση της κομματικής 'Οργάνωσης και του 'Εργατικού Κέντρου. Η μεγάλη πλειοψηφία τών μελών του κόμματος ήταν εργάτες, προπαντός καπνεργάτες και τσιγαράδες. Από τὰ έλληνόφωνα μέλη μόνον ό γιατροές Ευρόπουλος και οι δημοσιογράφοι Καστρινός και Ρηγινός ήταν διανοούμενοι. Έβραίοι όμως ήταν άρκετοί διανοούμενοι και μερικοί απ' αυτούς πραγματικά έκλεκτοι διανοούμενοι ('Αβραάμ Κοέν, Ρόζα Κοέν, Άλμπέρτο και Μαύς Κάρσσο, Βεντούρα, 'Αρδίττι, Νεφούσι, κ.ά.) Από τούς έβραίους μέλη μερικοί ήταν δημοσιογράφοι και μερικοί απ' αυτούς άρθρογράφοι. Μερικοί σύντροφοι και γώ μαζί τους θέσαμε στη συνέλευση της όργάνωσης τό ζήτημα, έν συμβιβάζεται η ιδιότητα του κομμουνιστή με τόν άρθρογράφο άστικής έφημερίδας. Η άπόφαση της συνέλευσης ήταν ότι δεν συμβιβάζεται και κάλεσε τούς άρθρογράφους νά παραιτηθούν. Όσους δεν πειθάρχησαν τούς διέγραψε.

Στις κομματικές συνελεύσεις πού συγκαλούνταν τακτικά κάθε τρεις μήνες παίρναν μέρος στις συζητήσεις σχεδόν όλα τὰ μέλη του κόμματος. Οι όμιλητές έκθέτανε έλεύθερα την όποια δήποτε γνώμη τους. Δεν υπήρχαν τότε ούτε ταμπό, ούτε λάσπη, ούτε ρομπότ.

Οι προσοδύρες γίνονταν άνδραπαστες και γιά μέρες τό περιεχόμενό τους έδινε τροφή γιά συζητήσεις. Τό μεγαλύτερο μέρος τών εργατών της Θεσσαλονίκης ήταν οργανωμένο στα συνδικάτα. Οι τσιγαράδες και οι καπνεργάτες ήταν όλοι ενεργά μέλη του συνδικάτου και άκρόμα δεν υπήρχε μέσα σ' αυτούς ούτε ένας πού νά είναι όπαδός άστικού κόμματος. Άλλοι ήταν κομμουνιστές, άλλοι σοσιαλιστές και άλλοι προπαντός τσιγαράδες, άναρχικοί. Άλλά όλοι ήταν πρώτα απ' όλα εργάτες με ύψηλή ταξική συνείδηση και στενή μεταξύ τους άλληλεγγύη. Υπήρχε επίσης μιá δίχως όρια άνοχή γιά τις διάφορες τάσεις μέσα στο εργατικό κίνημα. Όταν ό Σαργολόγος, γραμματέας της κομματικής όργάνωσης, έπιχείρησε νά έμποδίσει μέλη της ομάδας "Κομμουνισμός" νά πουλάνε τό περιοδικό τους μέσα στο 'Εργατικό Κέντρο, όλοι οι εργάτες κομματικοί και έξωκομματικοί τόν άποδοκιμάσανε και ό "Κομμουνισμός" πουλιόταν έλεύθερα μέσα στο 'Εργατικό Κέντρο. Δεν υπήρχε εκείνα τὰ χρόνια έμπάθεια και μίσος άνάμεσα στους εργάτες διαφορετικών ιδεολογικών τάσεων.Στις συνεικίες, στα καφενεία, στα σπίτια τών εργατών, κάθε μέρα συζητήσεις γιά τό κίνημα και τὰ προβλήματά του.

....Όταν η μουσική έπαιζε ή η χορωδία τραγουδούσε τη Διεγνή, όχι μόνον εκείνοι πού βρίσκονταν μέσα στο 'Εργατικό Κέντρο, αλλά και όσοι εργάτες τύχαινε νά περνάνε έξω απ' αυτό στην όδο 'Αγίου Δημητρίου, σταματούσαν, αποκαλύπτονταν και στέκονταν προσοχή.

.....

....Θά άναφερθώ σε δύο από τὰ τόσα γεγονότα πού δείχνουν τόν ύψηλό βαθμό ταξικής συνείδη-

ησης των εργατών της Θεσσαλονίκης:

-1. Αυτή την εποχή ένα σοβαρό ζήτημα για την εργατική τάξη ήταν η τύχη των τσιγαράδων. Στην τελευταία τους άπεργία οι βιομήχανοι άπαντήσανε με την αντικατάσταση των εργατών με μηχανές. Πρώτη φορά τότες εισάγονταν στη χώρα σιγαρομηχανές. Χιλιάδες τσιγαράδες, τό πιο προχωρημένο τμήμα της εργατικής τάξης, καταδικάζονταν στην ανεργία και την πείνα. Έκτός από διαμαρτυρίες, ψηφίσματα, κλπ. συγκροτείται με απόφαση του 'Εργατικού Κέντρου ένα συλλαλητήριο στο όποιον παίρνουν μέρος όλοι οι εργάτες της Θεσσαλονίκης με τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους. Οι δρόμοι κατακλυσθήκανε από τις μάζες που κατέβηκαν για να ύπερασπίσουν τους άδελφούς τους. 'Η κεφαλή της διαδήλωσης ήταν στο Διοικητήριο και η ούρά στο Λευκό Πύργο. 'Ενα μεγάλο πανώ στην κεφαλή της ανθρωποθάλασσας έγραφε "ΔΩΣΤΕ ΨΩΜΙ ΣΤΟΥΣ ΤΣΙΓΑΡΑΔΕΣ". Οι τσιγαράδες άποζημιώθηκαν δυο και τρεις φορές.

-2. 'Ενα πρωϊ Φεβρουαρίου ή Μαρτίου του 21 μās είδοποιούν στο 'Εργατικό Κέντρο ότι προετοιμάζεται πογκρόμ έναντίον των έβραίων. Διαδίδουν ότι οι έβραίοι έχουν άπαγάγει μιά μικρή χριστιανή και ότι πρόκειται να τη σφάξουν για να χρησιμοποιήσουν το αίμα της στίς

θρησκευτικές τους γιορτές. 'Υπόκοσμος, τυχοειδείς, θρησκόληπτοι, είχαν άρχίσει να συγκεντρώνονται, να φωνάζουν, να καταριώνται τους έβραίους και άνοιχτά να προτρέπουν για πογκρόμ"

Οι σάλπιγγες του 'Εργατικού Κέντρου σάλπιζουν συναγεμίο. 'Ηταν ένα σάλπισμα που τό ξέραν οι εργάτες και που μόλις τό άκουγαν έπρεπε άμέσως να παρατήσουν την όποιαδήποτε δουλειά τους να όπλιστούν με ό,τι βρουν πρόχειρο και να τρέξουν στο 'Εργατικό Κέντρο. Νεολαοί τρέχουν στα εργοστάσια και στίς συνοικίες. Σε λιγότερο από μισή ώρα χιλιάδες εργάτες όλόκληρη ή εργατική τάξη Θεσσαλονίκης συγκεντρώνονται μπροστά στο 'Εργατικό Κέντρο και μιά τεράστια μάζα ανθρώπων με ένα πελώριο πανώ που έγραφε "ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ

ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ" κινείται προς το μέρος που συγκεντρώνονταν οι πογκρομιστές. 'Ολος αυτός ό συρφετός από τους άλφτες, τους μπράβους, τους ήλίθιους και τους έμπόρους και παπάδες ύποκινητές τους γίνεται σκόνη. Κατόπι με μιά έπιτροπή άπαιτήσαμε από τό Γενικό Διοικητή να συλληφθούν οι ύποκινητές. Καί πραγματικά συλληφθήκανε και προφυλακιστήκανε. Θα τους βρούμε στίς Νέες Φυλακές σε δύο μήνες, όταν και έμεις θα φιλοξενηθούμε σ'αυτές.....

* ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Τό κείμενο αυτό του Α. ΣΤΙΝΑ, είναι κομμάτια παραμένα από τις "άναμνήσεις" του που σύντομα θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο. Είναι χρήσιμο να γνωρίζει ό άναγνώστης πώς στην εποχή στην όποία αναφέρεται τό κείμενο ό ΣΤΙΝΑΣ ήταν άκόμη μέλος του Κ.Κ.Ε., διευθυντής της έφημερίδας "ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ" στη Θεσσαλονίκη.

* Πρόκειται για την ήγεσία της κομματικής όργάνωσης Θεσσαλονίκης.

Ε. Ο. Κ. και Κ. ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΜΕΝΟΙ

"Ντόρος" μεγάλος άκούγεται από τις γραμμές του άστικού, του σταλινικού και του σταλινοφανή τύπου, σχετικά με την σύνδεση της χώρας, με την Εύρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα. "Ύμνοι και τυμπανοκρουσίες μās ζαλίζουν τά αυτιά σχετικά με τό "έπίτευγμα" της μελλοντικής "σύνδεσης" Στη συγχροδία όλων των όργάνων κοινοβουλευτικής και μή συμπολίτευσης και αντιπολίτευσης έχουν εισχωρήσει και μερικά "φάλτσα" της άριστερης και της άριστερίστικης σύγχυσης που δέχονται την ένταξη στην Ε.Ο.Κ. "ύπό τόν όρον της έξασφάλισης της χώρας από τά ξένα συγκροτήματα και μονοπώλια"... Λές και είναι δυνατό να ύπάρχει στην καπιταλιστική εποχή τέτοια διασφάλιση και κατασφάλιση για να

ικανοποιηθούν και οι ψευδαισθήσεις των όψιμων φαλτσαδόρων του Μάρξισμού. Τό θέμα είναι να ξεκαθαρίσουμε στο κεφάλι μας που ακριβώς θέλει ό καθένας να ότάσει. "Όποιος ξέρει αυτό, τότε μπορεί να καταλάβει τί θέλει και τί δέν θέλει ό άλλος. Τό θέμα έξετάζεται βέβαια από την πλευρά των καταπιεζομένων ανθρώπων: θέλου με μιά μαγιά για μελλοντική ένοποίηση-πολιτική και οικονομική-ένός τμήματος της Εύρώπης, πάνω σε κεφαλαιοκρατικά πρότυπα; 'Η μιά Εύρώπη που οι ίδιες οι μάζες θα της δώσουν τό πραγματικό περιεχόμενο του σοσιαλισμού; 'Υπάρχει λόγος να συντελέσουμε στην άλλαγή των λεπτομερειών του συστήματος, δηλ. σε μεταρρυθμίσεις και αναδιαρθ-

ρώσεις ή είναι άνάγκη να καταλάβουμε πώς μονάχα οι έπαναστατικές άλλαγές θα σώσουν την γηρασμένη "Η-πειρο, από ένα νέο μεσαίωνα; Στην πρώτη περίπτωση οι άνθρωπινες μάζες όπως και σήμερα δέν θα μπορούν να καθορίζουν οι ίδιες τη ζωή τους, αλλά θα έξαναγκάζονται, θα άλλοτριώνονται και θα καθοδηγούνται άκόμα και στη σφαγή και τόν άφανισμό, από την άυθαίρετη βούληση εκείνων που άσκοφν την πολιτική έξουσία. Στην άλλη περίπτωση ό άνθρωπος τείνει να γίνει άυτοκυβέρνητος, αυτόνομος και όχι άκριτος και τυφλός άποδεχόμενος τόν ζυγό της πολιτικής και οικονομικής δουλείας του. Τότε μόνον ή κοινωνία άπελευθερώνει τους ανθρώπους οι όποιοι

παύουν νά είναν άσχετοι πρὸς τίς ἀνάγκες καί τίς βλέψεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τους.

Ἀνανέωση ἢ ἀνατροπή;
Τό σύστημα ἀνζητεῖ καινουργίες συνεχῶς, διαβαθμίσεις διαφοροποίησης πού θά τοῦ ἐπιτρέψουν καινουργίες φάσεις ἀνάπτυξης. Εἴτε μέ τή "Γενική θεωρία" τοῦ Κέϋνς γιά "πλήρη ἀπασχόληση" καί κρατικό παρεμβατισμό, εἴτε μέ τά σχέδια Μάρσαλ, εἴτε μέ νέες μορφές ἀποικιοκρατίας εἴτε μέ τίς Ε.Ο.Κ. κ.λ.π. Τί ζητοῦμε λοιπόν; Ἀπλῶς τήν ἀνανέωση τοῦ συστήματος ἢ τή ριζική ἀνατροπή του; Ὅλοι κόπτονται γιά τήν ἀνάπτυξη! Ποιά ὅμως ἀνάπτυξη; Αὕτη πού ὁδηγεῖ σέ ἰσχυροποίηση τοῦ συστήματος τῆς ἐκμετάλλευσης γιά παράταση τῆς ζωῆς του; Ὅλοι ἐπιθυμοῦν τήν αὔξηση τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων...

Ἀλλά οἱ παραγωγικές σχέσεις πού μόνο αὐτές καθορίζουν τήν ποιότητα τῆς

ζωῆς, θά παραμείνουν καπιταλιστικές πάνω στήν ἀρχή τῆς ἐκμετάλλευσης ἀνθρώπου ἀπό ἄνθρωπο.

Κι ἂν ἀκόμα ἡ "σύνδεση" συντελέσει σέ ποσοτικές μεταβολές τῆς οἰκονομίας τῶν χωρῶν πού συμπράτουν αὐτές θά εἶναι πρὸς παράπερα αὔξηση τοῦ ὀφέλους τῶν πλουσίων, ἐνῶ δέν εἶναι δυνατό νά σημειωθοῦν ποιοτικές μεταβολές στήν ζωή τῶν καταπιεζομένων. Οἱ κοινωνικές σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, θά ἐξακολουθοῦν νά εἶναι ἡ ἀντανάκλαση καί ἡ ὁμοίωση τῶν παραγωγικῶν σχέσεων, μέ εἰδωλα: Τόν ἐργατικό μισθό, τό κέρδος, τό ἐμπόρευμα, τήν ἐγχείριση πρόσοδο...

Ἡ ἐννοια τῆς ἀνάπτυξης, εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον ἡ ἐπικρατοῦσα ἰδεολογία, ἀναφέρεται στίς κοινωνικές ἀντιθέσεις. Μέ τόν πολλαπλασιασμό τῶν ἀντιθέσεων τό σύστημα ἐλπίζει σέ ἀνώτερους βαθμούς ἀνέλιξης. Αὐτό εἶναι τό μυστικό τῆς ζωτικότητας τοῦ συστήματος. Καί εἶναι καιρός οἱ καταπιεζόμενοι νά ἀντιληφθοῦν ὅτι τό καπιταλιστικό σύστημα ζητεῖ ἀνανέωση. Καί αὕτη ἐπιτυγχάνεται πότε μέ τήν ἐπεκτατική-ἀποικιο-

κρατική ἢ νεοαποικιοκρατική ἱμπεριαλιστική πολιτική, πότε μέ τά ὀλιγοπώλεια καί τά μονοπώλεια, πότε μέ τίς οἰκονομικές συμπύξεις ἐθνικῶν κοινωνιῶν τύπου Ε.Ο.Κ. καί πότε μέ τίς μεταρρυθμίσεις πού προτείνουν οἱ "ἀντιμαχόμενοι" τό σύστημα μεταρρυθμιστές κάθε κατηγορίας. Οἱ μεταρρυθμιστές ὠφέλησαν τό σύστημα καί συνετέλεσαν ὅσο κανεῖς ἄλλος στή παράταση τῆς ζωῆς του. Εἶναι αὐτοί πού μιλάνε περὶ "συγχρόνου Κράτους Δικαίου" (ΕΔΗΚ-ΕΔΑ-ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ) ἢ κόπτονται γιά ἐναναν Κρατικο-καπιταλισμό μέσω τῶν ἑθνικοποιήσεων ἢ ἐπιδιώκουν τήν ἐπικράτηση σοσιαλδημοκρατικῶν μοντέλων. Ἀλλά ἔχουμε

καί τούς γνωστούς τεχνοκράτες "προοδευτικούς" πού ἐπιδιώκουν τήν πλήρη ὁμογενοποίηση τῶν ἐπιχειρήσεων καί ἕνα ὑπερκαπιταλισμό, ὅπου ἡ ἐξουσία θά εἶναι μονοπώλαιο αὐτῶν, πού μονοπωλοῦν τήν γνώση, τήν πληροφόρηση, τήν τεχνολογία, τὰ μέσα παραγωγῆς, τήν ποιότητα τοῦ ἀνθρώπινου βίου. Αὐτοί θέλουν ἡ ἐκτελεστική ἐξουσία νά ἐνισχυθεῖ στά χέρια τους. Ὅλοι αὐτοί ἐπιθυμοῦν ἕνα κράτος-μηχανή συντριβῆς κάθε δράματος ἀναγέννησης τοῦ κόσμου. Συμπερασματικά ἡ ἀγωνία τοῦ συστήματος, δέ βρίσκεται στήν ἐμφάνιση τῶν μεταρρυθμιστῶν, σταλινικοῦ ἢ σοσιαλδημοκρατικοῦ προτύπου, ἢ τῶν τεχνοκρατῶν, ἀλλά μονάχα στήν ἐπαναστατική ἀνατρεπτική ὁρμητικότητα τῶν ἀνθρώπων πού ζητοῦν νά καθωρρίζουν οἱ ἴδιοι τή ζωή τους μέσω ἀπό αὐτόνομα καί ἀνάπαυσις στιγμῆς ἀνακλήτᾳ ἑργατικά Συμβούλια. Στό μυαλό καί στά χέρια τῶν καταπιεζομένων βρίσκεται ἡ δύναμη νά μή ἐπιτρέψουν στούς τεχνοκράτες καί μεταρρυθμιστές νά διοχετεύσουν τήν ὁρμητικότητα τῶν μαζῶν, σέ ἀνανεωτικά σχήματα τύπου Ε.Ο.Κ., ἀλλά συντρίβοντας τό ἀπάνθρωπο σύστημα καί τούς ποικιλόμορφους προστάτες του, νά θεμελιώσουν μιά ζωή ἀπό τήν ὁποία θά ἀρχίζει ἡ πραγματική ἀνθρώπινη ἱστορία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Στίς 29 Ἰουλίου 1914, τό Γράφεϊο τῆς Σοσιαλιστικῆς Διεθνούς εἶχε συνέλθει στίς Βρυξέλλες γιά νά πάρει θέση στόν σερβοαυστριακό πόλεμο πού εἶχε ἀρχίσει καί στόν κίνδυνο τῆς ἐπέκτασής του. Παρευρίσκονταν σ' αὐτήν τήν τόσο κρίσιμη συνεδρίαση οἱ κυριότεροι ἀρχηγοί τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος: Ζωρές, Γκένσντ, Βαγιάν (Γαλλία), Χάρντυ (Ἀγγλία), Ἀξελροντ (Ρωσία), Λούξεμπουργκ (Πολωνία), Χάαζε, Κόουτσκι (Γερμανία), Μόργκαρι, Ἀντζέλικα Μπαλαμπάνοβα (Ἰταλία) Βίκτορ καί Φρίντιχ Ἀντλερ (Ἀυστρία) Βάντερβελντ (Βέλγιο) Τροέλστρα (Ὁλλανδία). Τά πρακτικά αὐτῆς τῆς συνεδρίασης ποτέ δέν εἶδανε τό φῶς τῆς δημοσιότητας. Ἐκεῖνο πού ἐγινε ἀρκετά χρόνια κατόπι γνωστό ἦταν ἡ δήλωση τοῦ αὐστριακοῦ ἀντιπροσώπου, δηλαδή τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς χώρας πού ἦδη τά στρατεύματά της εἶχαν εἰσβάλλει στό ἔδαφος τῆς Σερβίας. Αὐτός πού στό συνέδριο τῆς Βασιλείας τό 1912 εἶχε ἐκφράσει τήν ἐλπίδα ὅτι τό ἐγκλημα τοῦ πολέμου, αὐτομάτως θά εἶχε γιά συνέπεια του τήν ἀρχή τοῦ τέλους τῆς κυριαρχίας τῶν ἐγκληματιῶν, τώρα σωστό ἐρείπιο δέν ἤξερε παρά νά τραυλίζει: "Ὁ πόλεμος ἔχει ἦδη ἀρχίσει. Ἐχουμε ἀγωνιστεῖ μέχρι τώρα ἐναντίον τοῦ πολέμου, ὅσο καλύτερα μπορούμε. Καί ἡ ἐργατική τάξη ἔκανε ὅτι μπορούσε ἐναντίον τῶν φιλοπολέμων σκευωρῶν. Ἀλλά τώρα μὴν περιμένετε καμιά ἐκδήλωση ἀπό ἐμᾶς. Εἰμαστε σέ κατάσταση πολέμου. Ὁ τύπος μας ἔχει στραγγαλιστεῖ. Ὁ στρατιωτικός νόμος ἔχει κηρυχτεῖ. Δέν ἦρθα ἐδῶ γιά νά βγάλω λόγο σέ μιά λαϊκή συγκέντρωση ἀλλά γιά νά σᾶς πῶ τήν ἀλήθεια. Πρέπει νά ξέρετε ὅτι τώρα ὅταν ἐκατοντάδες χιλιάδες ἄνθρωποι βρίσκονται στό δρόμο γιά τό μέτωπο καί ὁ στρατιωτικός νόμος ἔχει ἐπιβληθεῖ στό ἐσωτερικό τῆς χώ-

Η ΚΑΤΑΡΕΥΣΗ ΤΗΣ Β' ΔΙΕΘΝΟΥΣ

ρας κάθε δράση είναι αδύνατη."

"Εξω απ' αυτό τίποτε άλλο δεν έχει γίνει δημόσια γνωστό απ' αυτή τη συνεδρίαση." Ένα όμως έπεισόδιο που αναφέρει ο Φρέλιχ στο βιβλίο του για τη ζωή και το έργο της Ρόζας Λούξεμπουργκ μάς λέει πολύ καθαρά και για τις συζητήσεις που γίνανε και για το κλίμα και για το πνεύμα που επικρατούσε σ' αυτή την τόσο κρίσιμη συνεδρίαση: Στόν βασιλικό Ίππόδρομο των Βρυξελλών χιλιάδες εργάτες ήταν συγκεντρωμένοι και περίμεναν τα μέλη του Γραφείου της Διεθνούς. Τέλος με άρκετη καθυστέρηση κάνουν την εμφάνισή τους και γίνονται με χειροκροτήματα δεκτά. Ο Βάντερβέλντ και ο Χάαζε είναι στο Προεδρείο. Ο Ζωρές παίρνει το λόγο και ανάμεσα στα άλλα λέει: "Εμείς οι γάλλοι έχουμε καθήκον να επιμείνουμε όπως η γαλλική κυβέρνηση, μιλήσει αποφασιστικά στη Ρωσία και την εμποδίσει να αναμιχτεί στη σύγκρουση. Και αν η Ρωσία δεν την υπολογίσει το καθήκον μας είναι να πούμε, έμεις δεν αναγνωρίζουμε παρά μία συνθήκη, τη συνθήκη που μάς συνδέει με την ανθρωπότητα". Στο τέλος του λόγου του ο Ζωρές, γυρίζει προς το μέρος της Ρόζας Λούξεμπουργκ και λέει: "Επιτρέψατέ μου να χαιρετήσω αυτή την άτρόμητη γυναίκα, που η σκέψη της έχει φλογίσει την καρδιά του γερμανικού προλεταριάτου". Ζωηρά χειροκροτήματα και επευφημίες από όλο το συγκεντρωμένο πλήθος χαιρετάν αυτούς τους λόγους του Ζωρές.

Η Λούξεμπουργκ είχε φτάσει στη συγκέντρωση μετά τους άλλους αντιπροσώπους. Έμεινε μακριά απ' αυτούς και όρθια, βουβή κοίταζε το πλήθος. Το πρόσωπό της ήταν ωχρο και φαίνονταν καθ-

αρά η προσπάθεια που κατέβαλε για να κυριαρχήσει σ' εμάς εσωτερική ταραχή. Ύστερα κάθησε κι έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της. Δυο φορές που την κάλεσαν να μιλήσει δεν βγήκε από το στόμα της παρά μόνο μία λέξη: Όχι. Ο Βαντερβέλντ που προήδρευε τέλος δηλώνει: "Θά ήθελα να δώσω το λόγο στη Ρόζα Λούξεμπουργκ (ζωηρά χειροκροτήματα) αλλά φαίνεται ότι θέλει να αποφύγει αυτό τον κόπο". Ο Ζωρές τον διακόπτει: "Θά ξεκουραστεί στη φυλακή". Και ο Βάντερβέλντ συνεχίζει: "Αλλά θέλω έδω να χαιρετήσω αυτή τη γερμανίδα αγωνίστρια, που τόσα έχει κάνει για το γερμανικό προλεταριάτο". Οι συγκεντρωμένοι εργάτες δεν σταματάν να ζητάν να μιλήσει η Ρόζα, αλλά αυτή με πείσμα αρνιόνταν.

Αυτή η στάση της Ρόζας, αυτή η επίμονη σιωπή της, αποκαλύπτει, περισσότερο από οποιαδήποτε πρακτικά, τί είπώθηκε, τί συζητήθηκε και τί αποφασίστηκε ή τί δεν αποφασίστηκε σ' αυτή τη συνεδρίαση. Οι συζητήσεις που προκάλεσε η έπαίσχυντη δήλωση του αυστριακού αντιπροσώπου έκανε φανερό στη Ρόζα πόσο κάτω από το ύψος των περιστάσεων βρίσκονταν οι ηγέτες της Διεθνούς, πόσο αυτόο ήταν απόρροιο κι ανίκανοι να αντιδράσουν στον κατακλυσμό που επέρχονταν. Είδε καθαρά τη Διεθνή να καταρρέει και τους λαούς να σέρνονται στη σφαγή. Δεν μπορούσε, δεν ήθελε και δεν έπρεπε να τά πει αυτά στους εργάτες εκείνες τις στιγμές. Αλλά δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της να πεϊ ψέματα. Έτσι προτίμησε να σιωπήσει.

Η Λούξεμπουργκ, ίσως αυτές τις στιγμές δεν είχε προβλέψει την έκταση, το μέγεθος, το βάθος της καταστροφής. Τά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα και τά συνδικάτα όχι μόνον δεν στάθηκαν ίκα

νά να εμποδίσουν τον πολέμο ή τουλάχιστον να κρατήσουν μία παθητική στάση, αλλά ενεργά και δραστήρια συμμετέχουν σ' αυτόν. Ψηφίζουν στά κοινοβούλια τίς πολεμικές πιστώσεις, αναλαμβάνουν υπεύθυνες θέσεις στον κρατικό μηχανισμό και τίς κυβερνήσεις και μ' όλα τά μέσα που διέθεταν καλούν τους εργάτες να σφαγούν με ταξύ τους για τά συμφέροντα των εκμεταλλευτών τους.

Ο Κάουτσκι προσπαθούσε να καλύψει την κατάρρευση της Διεθνούς μ' αυτή τη διαβόητη δήλωση: "Η Διεθνής δεν είναι ένα αποτελεσματικό μέσο κατά τη διάρκεια του πολέμου. Είναι ουσιαστικά ένα όργανο ειρήνης. Κι αυτό μέ διπλή έννοια: πάλη για την ειρήνη και ταξική πάλη κατά τη διάρκεια της ειρήνης". Και η Λούξεμπουργκ με πίκρα απαντούσε σ' αυτή τη δήλωση της μεγαλύτερης μαρξιστικής αθθεντίας: "Στόν καιρό της ειρήνης θά είμαστε υπέρ της πάλης των τάξεων στό έσωτερικό της χώρας και υπέρ της διεθνούς άλλη λεγγύης στό έξωτερικό. Στόν καιρό του πολέμου θά είμαστε υπέρ της άλληλεγγύης των τάξεων στό έσωτερικό της χώρας και υπέρ της πάλης ανάμεσα στους εργαζόμενους των διαφόρων χωρών στό έξωτερικό. Η ιστορική έκκληση του Κομμουνιστικού Μανιφέστου μετά τη συμπλήρωσή της και τη διόρθωσή της από τόν Κάουτσκι πρέπει να διακηρύσσει: Προλεταριοί όλων των χωρών ένωθητε στόν καιρό της ειρήνης και κόψτε ο ένας τό λαιμό του άλλου στόν καιρό του πολέμου!"

Η Ρόζα Λούξεμπουργκ ήταν (έκτός από λίγες μέρες τό Μάη του 1916) σ' όλη τη διάρκεια του πολέμου στη φυλακή. Και από κεϊ από τη φυλακή έγραψε μελέτες, άρθρα, γράμματα που θά μείνουν αθάνατα, όσο θά υπάρχουν άνθρωποι στη γή.

Η στάση έξάλλου του Αθμπνεχτ, δείχνει πόσο βαράι

η καταρρευση της Β' διεθνους

νει στην ιστορία η τόλμη
καί ο ήρωϊσμός ενός ανθρώ-
που. Όταν ο Μπέτμαν Χόλβεγκ
ο γερμανός άρχικαγκελάριος,
έλεγε στο Ράϊχσταγκ μέσα
σε μιιά άτμόσφαιρα έθνικισ-
τικής ύστερίας, ότι δέν πι-
στεύει νά υπάρχει κανείς
σ'αυτή την αλθουσα πού νά
μήν αναγνωρίζει τό δίκαιο
της Γερμανίας σ'αυτό τόν
πόλεμο, μιιά γεμάτη τόλμη
φωνή άκούστηκε: "Υπάρχει
ένας". Καί ο ήρωϊκός γιός
του Βίλχελμ Λήμπνεχτ άνε-
βαίνει στο βήμα κι από κει
μέ άπίστευτο θάρρος άποκα-
λύπτει καί καταγγέλει τούς
ληστρικούς σκοπούς του γερ-
μανικού ιμπεριαλισμού καί
μέσα στα ούρλιαχτά καί τίς
άποδοκιμασίες σχεδόν όλων
των βουλευτών τελειώνει μ'
αυτές τίς λέξεις κεραυνούς
πού διαπερνάνε τούς τοίχους
του Ράϊχσταγκ καί γίνονται
μαχητικά συνθήματα στα έρ-
γοστάσια καί τίς συνοικίες:
"Ο έχθρός δέν βρίσκεται
έξω από τή χώρα, αλλά μέσα
σ'αυτήν, στις τράπεζες, στα
έμποροβιομηχανικά έπιμελη-
τήρια, στα άνάκτορα, στα έπι-
τελεία".

Τήν πρωτομαγιά του 1916
γίνεται η πρώτη οργανωμένη
μαζική αντιπολεμική εκδήλω-
ση, ίσως η πρώτη σ'όλο τό
κόσμο. Χιλιάδες βερολινέζοι
εργάτες άπαντάνε στην πρόσ-
κληση του Σπάρτακου καί συ-
γκεντρώνονται στην πλατεία
Πόσνταμ. Αλλά από χωρίς την
πλατεία την είχαν ζωσει χι-
λιάδες πάνοπλοι άστυνομικ-
οί. Καί όμως καί πάλι άκού-
γεται βροντώδης η φωνή του
έπιστρατευμένου καί μέ
στρατιωτική στολή Λήμπνεχτ:
"Κάτω ο πόλεμος, κάτω η κυβ-
έρνηση." Συγκρούσεις άστυ-
νομικών καί εργατών άκολου-
θούν πού κρατάν πολλές ώρ-
ες καί τέλος ο Λήμπνεχτ
συλλαμβάνεται. Στο στρατο-
δικείο είναι μέ τή στολή
του καταδίκου καί άρχίζει
τήν άπολογία του μ'αυτά τά
λόγια: "Ποτέ κανείς στρατη-
γός δέν ήταν τόσο υπερήφα-
νος γιά τή στολή του, όσο
είμαι εγώ αυτή τή στιγμή
μέ τή στολή του καταδίκου".
Αυτή η στάση του Λήμπνεχτ,
έκανε τούς αγωνιστές νά δι-
πλασιάσουν τή δραστηριότη-
τά τους, τούς δειλούς νά
ντραπούν γιά τή δειλία
τους καί νέες φάλαγγες μα-
χητών νά περάσουν κάτω από
τή σημαία του Σπάρτακου.

ΠΑΛΑΙΨΕ ΟΠΩΣ ΑΝΑΠΝΕΕΙΣ, ΖΗΤΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΩΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

"Ο, τι πιστέψαμε
κίτρινες σκιές
ότι αγαπήσαμε
τέφρα.
η έπιθυμία μας τώρα
ένα παιδιάστικο χαμόγελο
στην όπώρα του ήλιου..

Οι "σοφές" μας σκέψεις
ένα μαύρο χιούμορ
πού καλπάζει
χωρίς αντίκρουσμα.
Τά ποιήματα "άμελητέα ποιότης"
πού κρύβεται κι άπ'τόν έαυτό της.

Κακόμοιρε ξεδοντιασμένε Πήγασσε
της εποχής χωρίς "έτικέττα"
των καθεστώτων της "μεγάλης έλπίδας" (1)
πού διατρέχουν τό διάστημα
σχεδόν έναν αιώνα
ζητώντας άπελπισμένα "τόνομά τους"

Κακόμοιρε ξεδοντιασμένε Πήγασσε
Προλετάριε!
πού άφου "έχασες" τίς άλυσσίδες σου
άντί νά "κερδίσεις" έναν όλόκληρο κόσμο" (2)
έχασες καί τήν "ψυχή" σου.

Περιπλανιέσαι στα γεωγραφικά μήκη
"Ιδανικός αυτόχειρας"
μέ τό λαχάνιασμα στα τρεμάμενα ματωμένα
(πόδια
ν'άποθέσεις άπεγνωσμένα κάπου τίς σκιές
(των όνείρων σου
νά μήν αφήσεις τά χνάρια σου στην
(ιστορία
σάν τό βουνό πού κοιλοπονούσε..... (3)

'Η Χιλή! Θρίαμβος! καί τί πτώση
πνιγμένη μέσα στο θάνατο.
μήπως η 'Αγκόλα; η κανένα κει
λιμανάκι ξεχασμένο;
νά, εκεί θά κάνουμε τήν 'Επανάσταση!

"Όχι "ξεπερασμένα σχήματα" Μαρσαί, Μπερλίγκ-
(ουερ!
θ'άκουμπάμε τό κάτω-κάτω σε μιάν
("έλπιδοφόρα"
λαϊκή δημοκρατία.....

Ξεδίπλωσε άφοβα τή σημαία σου Προλετάριε
τώρα δέν έχει "αίμα". είναι
ένα κόκκινο φουστάνι μιās κοπέλλας
πού θέλει νά ζήσει τή ζωή της:
αυτόκίνητα....ζεστές χώρες....

Δέν φτάνει πιά πού ἡ φύτρα της
αἰῶνες
ἔβγαλε τὰ κάστανα ἀπό τή φωτιά τσουρουφλίζο-
ντας ἀλύπητα τὰ χέργια της;

Κακόμοιρε Πήγασσε
Προλετάριε!
'Ακοῦς τό ὑπόκωφο γέλιο τῆς αὐταρέσκειας;
Κοιλαράδες μπανκιέρηδες, γραφειοκράτες,
ντοτόροι τῆς ψεύτικης γνώσης, τεχνοκράτες
χαίρονται πού κουκούλωσαν πάλι
τόν πλανήτη
μέ τό κόκκινο μαντήλι τῶν 'Ιάγων 1975.

Ζαλισμένε, ματωμένε Πήγασσε....
Δέν πάλαιψες, δέν πάλαιψες ὥς τό θάνατο!
'Ετοίμασε τώρα πάλι τὰ φτερά σου γιά τό
(καινούργιο πέταμα
στόν ΗΛΙΟ-
θά φτάσεις ἢ θά πέσεις.

Ποιός εἶπε ὅτι οἱ ἡττημένοι δέν θριαμβεύουν;
ποιός εἶπε ὅτι οἱ νεκροί δέν κυριαρ-
(χοῦν;

Τήν ἀδυσώπητη ἀνθρώπινη μοῖρα
δέν τήν διαφεντεύουν οἱ νεκροί;

Βούδας, Χριστός, Σωκράτης
Γαλιλαῖος
Μάρξ, Λένιν, Τρότσκι
Αὐτοί ζοῦν αἰῶνες στή μνήμη μας
εἶναι ἡ πεμπτουσία τῶν βημάτων μας
οἱ "θεοί" μας μέ τὰ θέσφατα καί τ'ἀναθέματά
τους.

Μάρξ, Λένιν, Τρότσκι ἐπώνυμοι,
μέ τίς ταυτότητές τους στήν αἰωνιότητα
τῆς σκέψης μας.
Αὐτοί ζοῦν κάθε μέρα στά φύλα τῶν γενεῶν
'Εμεῖς πεθαίνουμε κάθε μέρα.

Δέν ἔχουμε ἐμεῖς ὄνομα, οὔτε ταυτότητα.
Γι αὐτό μᾶς λένε ἀνώνυμα: Λαός..
καί μᾶς διαφεντεύουν οἱ ἐπώνυμοι νεκροί
Μάρξ, Λένιν, Τρότσκι..

Μά ἐμεῖς εἴμαστε ζωντανοί!
'Εχουμε αἷμα πού μέσα του
μεθᾶνε οἱ ἀστραπές τῶν ἡλιων!

Πλήμμυρα γιά σένα
οἱ ἐπιθυμίες μας, ἡ ὁργή μας, τ'ἀδικοχαμένα
μας.
δνειρα..

Νά διασχίσεις τίς καταχνιές τοῦ ζόφου
νά παλαίψεις τοὺς ἀγγέλους τῆς ἀνθρώπινης
κόλασης.

"Ἐφτασε πιά ὁ καιρός νά γίνεις ὁ ἐκδικητής!
γιά τό μωρό τοῦ φτωχοῦ καί καταφρονεμένου
πού δέ μπόρεσε νά γεννηθῇ
γιά τό παιδί πού χάθηκε στίς μάχες τῶν δνει-
(ρων

Τοῦ ἀγωνιστῆ πού πέθανε πικραμένος στήν
(ἀδοξη ἦττα
Τοῦ ἐπαναστάτη πού εἶδε στό τέρμα τῆς φλογ-
(ερῆς ζωῆς του
τήν παραζάλη, τή σύγχιση, τό κενό.....

"Ενας ἐφιαλτικός ἄδειος κύκλος στόν πλανήτη
πάν'ἀπ'τά κεφάλια τοῦ ἀνθρώπου
πού τόν κατακλύζουν τὰ ὄρνεα τῆς ψευτιᾶς,
τῆς ἀπάτης,
τῶν βασανιστηρίων,
τῶν τρελλοκομείων.

Χτύπα τό συρματοπλέγμα τῶν δορυφόρων
ποῦδωσαν τὰ δολοφόννα χέργια τους πάνω
(στόν οὐρανό (4)
Χτύπα τόν κατάσκοπο οὐρανό!

Νά γίνεις ἐκδικητής γιά τό γαλάζιο του
πού χάθηκε
γιά τίς τρυφερές θάλασσες
πού τίς "βουρῶσαν"
μέ τοὺς ὀχετούς τῶν κερδῶν τους.

Γιά τό πάθος τῆς ζωῆς πού τό σκοτώνουν (5)
καί γιά τό φλογερό της αἷμα.

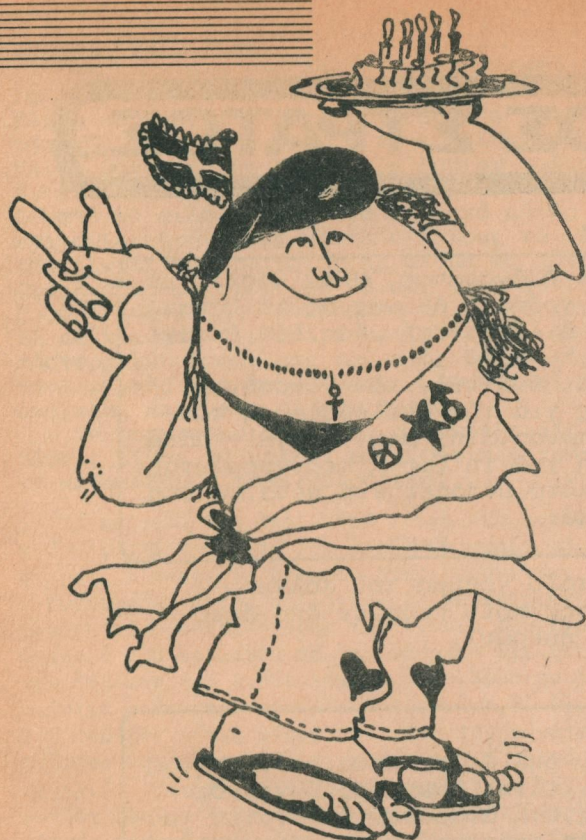
Χαρισμένο στήν Πορτογαλέζικη
'Επανάσταση 1975

Ε. Λάμπη

Σημειώσεις.

- 1) Ρωσία, κλπ.
- 2) Κομμ. Μανιφέστο.
- 3) ...καί νένησε τόν ποντικό.

- 4) Συνάντηση τῶν δορυφόρων ΕΣΣΔ καί ΗΠΑ στό διάστημα, στή συνδιάσκεψη τοῦ 'Ελσίνκι.
- 5) Οὐλρικε Μάϊνχοφ πού ὁ σπαραχτικός της θά-
νατος μᾶς θυμίζει ἐκεῖνον τῆς Ρόζας Λούξεμ-
πουργκ.

Τό διάστημα πού μεσολάβησε απ'τό 'Ιουλιανό πραξικόπημα τής Κύπρου μέχρι σήμερα συνοδευόταν από τήν άπειλή ενός πιθανοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου.

Ἡ πατροπαράδοτη "πολεμική ἀρετή" τῶν ἑλλήνων θάπρεπε νά λαδῶσει τά σκουριασμένα ὅπλα τῆς ἐφόσον τήν καλοῦν πάλι οἱ ἐπιταγές τῶν Μεγάλων (δηλαδή τό ντόπιο καί τό ξένο κεφάλαιο) γιά νά ὑπερασπιστεῖ τά πάτρια ἐδάφη - γιατί στό σχολεῖο μαθαίνουμε ὅτι οἱ Ἕλληνες κάνουν μόνο ἀμυντικούς πολέμους - ἄσχετο ἂν χρειάζεται νά πᾶνε μέχρι τήν Οὐκρανία τό 1919 ἢ στήν Κορέα τό 1953.

Ἡ μπουρζουαζία καί τά ὄργανα πού ἔχει στή διάθεσή της, δηλαδή ὁ τύπος, ἡ τηλεόραση, ὁ Στρατός, ἡ κυβέρνηση, ἡ Ἐκκλησία κι ὅλο τό σκυλολόγιο τῆς ἔχει λυσσάξει ἐξάροντας συνεχῶς τόν "ἐθνικό κίνδυνο" καί ξεθάβοντας νεκρές καταστάσεις ὅπως οἱ χαμένες πατρίδες, οἱ Μαρμαρωμένοι Βασιληάδες, ἡ Μαρτυρική Μεγαλόνησος κλπ. καί προσπαθεῖ νά ἐμφυσήσει στό λαό ἕνα αἰσθημα ἀνασφάλειας γιά νά πετύχει τό σκοπὸ τῆς.

Ἡδὴ τό λαϊκό κίνημα ἔχει κάνει ὀρισμένα ἐντυπωσιακά ἀλματα τόν τελευταῖο καιρὸ κι ἔχει ἀνησυχήσει τήν καθεστηκυία τάξη.

Οἱ ἡλίθιοι κομματικοὶ γραφειοκράτες συμμετέχουν σ'αὐτό τό πατριωτικό πανηγύρι πού ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῶν ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ, φημιζοντας ὑπερόγκια ποσά γιά στρατιωτικές δαπάνες καί μιλώντας συνέχεια γιά "ἐθνική συσπείρωση καί ἐνότητα γύρω ἀπὸ τήν κυβέρνηση, μπρός στὶς δύσκολες στιγμές πού διέρχεται τό ἔθνος".

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε ποιὸν θά ὠφελοῦσε ἕνας τέτοιος πόλεμος, ἄσχετα μέ τό ἂν ἔχει, ἢ ὄχι, πραγματική βάση. Οἱ κάθε εἶδους πόλεμοι (ἱμπεριαλιστικοί, ἐθνικοαπελευθερωτικοί, κλπ.) εἶχαν τὰ ἴδια ἀποτελέσματα. Τό αἷμα πού χύθηκε ἀνῆκε κατὰ κύριο λόγο στὶς λαϊκές μάζες ἐνῶ οἱ ἀστοὶ ἔβρισκαν πάντα τρόπο νά τήν βολεῦουν ἀκόμα καί στὸν πόλεμο ὑπηρετώντας στὰ μετόπισθεν ἢ σέ βοηθητικές ὑπηρεσίες. Ἡ μόνη ἀνταμοιβή τοῦ λαοῦ γιά τὴ συμμετοχή του στὴ σφαγή τοῦ πολέμου θά εἶναι ἕνας ἀνώνυμος τάφος ἢ ἕνα παράσημο πού θά ἀντιπροσωπεύει καὶ ποιο χαμένο κομμάτι τοῦ κορμιοῦ του. Ἀκόμα, μετὰ τό τέλος τοῦ πολέμου κι ἀφοῦ θά ἔχουν σβήσει κι οἱ τελευταῖοι ἀπόχουτοῦ πατριωτισμοῦ καί τῶν ἀνδραγαθημάτων ἢ πολεμικῆ μαρλονέτα ἐπιστρέφοντας θ'ἀντιμετωπίζει τὴ σκληρὴ πραγματικότητα, δηλαδή τὴν πείνα, τὴν ἀνεργία, τὴν ἐξαθλίωση, τὸν πληθωρισμό, τὶς ἀρρώστειες κι ὅλα τὰ γνωστά ἐπακόλουθα.

Ἀπὸ τήν ἄλλη πλευρά ἡ μπουρζουαζία ἔχοντας στὰ χέρια τῆς τὰ μέσα παραγωγῆς καί τὰ ἀποθέματα τῶν προϊόντων μπορεῖ νά ἀντιμετωπίζει εὐκόλα τὴν οἰκονομικὴ κρίση. Ἀκόμα θά μπορέσει νά ἐκμεταλλευτεῖ περισσότερο τὸν ἐργαζόμενο λαὸ βάζοντας τον νά δουλεῖει δωδεκάωρο καί μέ χαμηλά μεροκάματα γιά τήν "ἐθνικὴ ἀνασυγκρότηση".

Μέσα στὴ δίνη τοῦ πολέμου ὁ προλετάριος ἀφήνει κατὰ μέρος τὰ προβλήματα, τὰ συμφέροντα καί τὴ συνείδησή του καί γίνεται πιὸνι στὰ χέρια τῆς ἐξουσίας, πιὸνι πού εἶναι ἔτοιμο νά σκοτώσει ἢ νά σκοτωθεῖ γιά συμφέροντα πού δέν εἶναι δικὰ του. Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ξεχνάει ὅτι οἱ τωρινοὶ ἐχθροὶ θά εἶναι πάλι σύμμαχοί μας (Τουρκία 1922, Ἰταλία-Γερμανία 1940). Μέσα σ'αὐτό τό κλίμα ὁ λαός, μόνο μέ τὴν αὐθόρμητη καί συντονισμένη δράση πού ἐνάντια στὸν πόλεμο καί τὶς συμφορές του, εἶναι ἱκανός νά κλείσει τό δρόμο πρὸς τὴ σφαγή. Καθένας ἀπὸ μᾶς στό χώρο του (στὰ στρατόπεδα, τὰ ἐργοστάσια, τὰ πανεπιστήμια, κλπ.) πρέπει νά ἀντικρούσει τὶς σειρήνες τῆς πατριωτικῆς κι ἐθνικῆς προπαγάνδας γνωρίζοντας ὅτι **"Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΕΙ ΜΟΝΑΧΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ"**.

Πατριῶτες, καπιταλιστές, κυβερνήτες, στρατοκράτες, μιλιταριστές, γραφειοκράτες, ὁ λαός σᾶς ΠΡΟΚΑΛΕῖ: τὰ ὅπλα πού ἔχει πληρώσει μέ ἰδρώτα καί αἷμα θά στραφοῦν ἐνάντια στὸν πραγματικό του ἐχθρό: **Ε Σ Α Σ**.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΝΑ ΧΩΡΙΣΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ.

ΖΗΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

Κοκκινιά 2 τοῦ Μάη

Α. Α. Κ. Ο.

Οἱ ἀπὸ καιρὸ διασκέψεις κορυφῶν τῶν λακέδων τοῦ διεθνοῦς κεφαλαίου (βλέπε ὑπουργοί, πρωθυπουργοί), ὁ ὀργανισμὸς τῶν βαρυσήμαντων συμφωνιῶν γιά ἀγορές ὀπλων, κι ἀκόμη οἱ πρόσφατες δηλώσεις τῆς ντόπιας ἀντιπολίτευσης περὶ ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καί ἀκεραιότητας (βλέπε ἀπάτης), μέσα ἀπὸ τό καθημερινὸ νταβαντούρι τῶν "μέσων μαζικῆς" ἀποβλάκωσης φέρνουν σάν τελεσίδι κι ἀπόφαση ΜΑΣ, τωρινὴ ἢ μελλούμενη, τὸν Πόλεμο.

Προσπαθοῦν νά μᾶς δείξουν ὅτι εἶναι θέμα πού ἀφορᾷ μόνον "Ἕλληνες καί Τούρκους καί ὅτι δέν εἶναι μιὰ βολικὴ διέξοδος τοῦ κεφαλαίου μέσα στὴν τωρινὴ κρίση του, πληθωρισμός, παγῶσιμα ἀνεργία, κλπ.

Ὅλο τὸν καιρὸ τῆς ἀνθησῆς τοὺς μᾶς χρησιμοποιοῦσαν σάν μισθινοὺς, ὄργανά τους, γιά νά κατασκαυάζουν ὅτι ἤθελαν αὐτοῦ, ἀκομα καί τὰ ὅπλα πού θά μᾶς δώσουν τώρα ἢ ὅποτε θελήσουν γιά νά σκοτωθοῦμε.

Στὴ μόνιμη προσπάθειά τους νά μᾶς κλείσουν τὰ μάτια μπροστὰ στὰ πραγματικά μας προβλήματα, χρησιμοποιοῦν τώρα καί τὰ παραμύθια γιά "ἐθνικὴ ἐνότητα", "Πατρίδα" καί ἄλλα τέτοια κουρφέξαλα. Μᾶς καλοῦν νά πολεμήσουμε σάν "ἕνα" "Ἕλληνας" ἐνάντια στὸν κοινὸ ἐχθρό. Ὅμως τοὺς ἀνθρώπους δέν τοὺς χωρίζουν, οὔτε τοὺς ἐνώνουν, οὔτε τεχνιτὲς διαιρέσεις τῆς γῆς. Αὐτές ἐκφράσανε πάντα τό βόλεμα τῶν καπιταλιστῶν στό νά μοιράζουν τὴν ἐξουσία καί τὴν ἐκμετάλλευση.

Οὔτε ἀπὸ δῶ, οὔτε ἀπὸ τὴν Τουρκία, λείπουν οἱ ἐκμεταλλευτές, οἱ πωλημένοι λακέδες τοῦ Κράτους, οἱ συντηρητικοὶ μικρομπορξουάδες καλοτερασάκηδες, πού ἔχουν τὴν ψευδαίσθηση πῶς ζοῦν καλὰ πατώντας στό λαϊμὸ τῶν ἄλλων. Κι ὅμως εἶναι αὐτοὶ πού μᾶς καλοῦν νά σκοτωθοῦμε. Εἶναι ἐκεῖνοι πού σφάζουν τὸν κόσμο στὴν Ἀγκυρα καί στὴν Κωνσταντινούπολη ὅπως τὸν σφάζανε καί στὸ Πολυτεχνεῖο. Εἶναι ἐκεῖνοι πού γεμίζουν τὴν Ἑλλάδα καί τὴν Τουρκία μέ σακάτηδες ἀπὸ τὰ βασανιστήρια, τὶς φυλακές καί τὶς ἐξορίες. Εἶναι ἐκεῖνοι πού τοακνώνονται γιά τ'ἀμπέλια τους, βάζοντας μπροστὰ τοὺς σκλάβους, ἐμᾶς. Εἶναι ἐκεῖνοι πού μᾶς κλέβουν τὴ ζωὴ ἀπ'τό πρῶο μέχρι τό βράδυ καί δῶ καί στὴν Τουρκία καί παντοῦ.

Ἐφόσον τοὺς ἀφήνουμε νά ὑπάρχουν, θάμιασε τὰ ἔρμια τῶν δια-

βουλεύσεων, τῶν συμφωνιῶν, τῶν διαφωνιῶν καί τῶν καυγάδων τους. Κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές τους θά δημιουργοῦμε ἕναν κόσμο πού θά ἀναπαράγει τὴν ἀποβλάκωση, τὴ μιζέρια, τὶς σφαγές τῶν πολέμων. Δηλαδή ἕναν κόσμο πού στρέφεται καθημερινὰ ἐναντίον μας.

Καμιά "δημοκρατία" καί κανένα μασκάρεμα τῆς ἐξουσίας τοῦ κεφαλαίου δέν ἐξάλειψε τοὺς λόγους γιά νά ἐξεπικωθοῦμε, γιά νά καθορίσουμε οἱ ἴδιοι τὶς τύχες μας. Οἱ μπουρζουάδες καί τὰ τσιράκια τους δέν φοβοῦνται τὰ λόγια καί τοὺς πολιτικούς ἐλιγμούς. Ἐκεῖνο πού μᾶς μένει εἶναι νά τοὺς τσακίσουμε, νά τοὺς καταργήσουμε μέ τὴ βία.

ΚΑΤΩ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ - ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΞΜΕΝΟΥΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΑΤΡΙΔΕΣ.

ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ομάδα ἀναρχικῶν

“ΦΡΑΞΙΑ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ.”

“Η γουρούνι ή άνθρωπος. Η θά ζήσεις με όποιοδήποτε τρόπο ή αγώνας ως τό θάνατο. Η πρόβλημα ή λύση. Στή μέση δέν υπάρχει τίποτε...”

Νά αγωνίζεσαι έναντίον τών γουρουνιών όάν άνθρωπος γιά τήν απελευθέρωση τών ανθρώπων. Έπαναστάτης στόν αγώνα - πάνω άπ’ όλα άγάπη γιά τή ζωή - περιφρονώντας τό θάνατο. Αυτό μετράει γιά μένα. Νά ύπη ρετείς τό λαό.

RAF”

(‘Απ’ τό τελευταίο γράμμα τοῦ Χόλγκερ Μάϊνς δέκα μέρες πρίν πεθάνει από άπεργία πείνας 57 ήμερών).

“Όποιος δέν όπλίζεται πεθαίνει. Όποιος δέν πεθαίνει, είναι. θαμμένος ζωντανός: στίς φυλακές, στά άναμορφωτήρια, στίς τρύπες (τίς πόλεις-δορυφόρους), στίς άπαίσιες πέτρες τών μοντέρνων κτιρίων, στούς παιδικούς κήπους καί τά, σχολεία, στίς πλήρως έξοπλισμένες μοντέρνες κουζίνες, στίς κρεβατοκάμαρες παλάτια.”

(‘Από ‘κείμενο τής Ούλρικε Μάϊνχοφ.)

ουρλικε μαϊνχοφ συνειδητη πορεία προς το θάνατο απο αγάπη για τη ζωή

‘Η Ούλρικε Μάϊνχοφ πέθανε δολοφονημένη, έτσι ή άλλιώς, όπως μιά σειρά από συντρόφους της τοῦ RAF.

Φυλακισμένη επί 4 χρόνια πέρασε, όπως δ-
λοι οί αγωνιστές τοῦ RAF, από μιά διαδικασία

αναπότρεπτης φυσικής έξόντωσης.

Όσοι κατόρθωσαν νά έπιζούν συνεχίζουν τόν αγώνα τους μέσα από τήν δολοφονική άπομόνωση πού, μέ πρωτοφανή μέσα καί έξοδα, ή γε-
σθαινή σοσιαλδημοκρατία προσπαθεί νά δημι-

ουρήση γύρω τους.

Τό πρόβλημα πού έβαλε ή δράση του RAF, πέρα από τίς όποιες διαφωνίες μαζί του, τό πρόβλημα πού βάζει ή αντιμετώπιση από τήν έξουσία τών άγωνιστών του RAF τό πρόβλημα πού βάσει ή άνάγκη τής Μάινχοφ, μ' όποιον τρόπο κι άν έγινε, είναι άν και κατά πόσο είναι πλέον δυνατό νά φιλολογοϋμε γιά τά κακά αύτης τής κοινωνίας άφήνοντας πάντα σ' άλλους τό έργο τής δικιάς μας σωτηρίας κι άκόμα ως τότε θά άνεχόμαστε μαζοχιστικά νά μάς μακελεύει ή έξουσία χωρίς άλλη αντίδραση άπ' τό νά κάνουμε τά σπίτια μας άλιβερά μουσεϊά γεμάτα άπ' τά πόστερς τών ήρώων μας πού πρόσ δόξαν τής καταναλωτικής μας άποχαύνωσης, μένουν και χωρίς εκδίκηση και μάταιοι σάν θυρία.

Τά φρενοκομεία και οι στερεοτυπικές έπεμβάσεις είναι τό μέλλον μας. Όσο πιό γρήγορα τό καταλάβουμε τόσο χειρότερα...

Τό κείμενο πού άκολουθεϊ είναι μιá μετάφραση πού μάς στάλθηκε από τήν Γερμανία χωρίς νά άναφέρεται ή πηγή. Τή δημοσιεύουμε βρϊσκοντας κάποιον ένδιαφέροντο στους συλλογισμούς πού περιέχει. Πρέπει νά διευκρινήσουμε τήν έννοια πού έχει ή άναφορά του κειμένου σε "καινούργια στοιχεία" και τήν "δήλωση πού δικαιολογούσε τήν δραστηριότητα ενάντια στην γενοκτονία του Βιετνάμ". Οι άγωνιστές του RAF λίγες μέρες πριν από τόν θάνατο τής Μάινχοφ κατέθεσαν στο δικαστήριο μιá σειρά από στοιχεία πού άποδεικνυαν τήν συμμετοχή τής Γερμανίας στον πόλεμο του Βιετνάμ με τήν ύπαρξη στο έδαφος της κέντρω όπου ήλεκτρονικοί ύπολογιστές έπεξεργάζονταν διάφορα στοιχεία γιά τόν πόλεμο πού διαμόρφωναν τήν στρατηγική τών Η.Π.Α. Ό RAF είχε κάνει επιθέσεις με βόμβες στα κέντρα αύτά. Τά δικαζόμενα μέλη του RAF με τή δήλωση αύτή έπαυαν νά άγνωστούν, όπως μέχρι τότε έκαναν, τό δικαστήριο και έδιναν στη δίκη τήν πολιτική διάσταση πού είχε στην ούσία, σ' αντίθεση με τήν "εγκληματική" πού ή έξουσία ήθελε νά έμφανίσει).

Η Ούλρικε Μάινχοφ δέν είναι ή πρώτη πολιτική κρατούμενη πού πέθανε στις γερμανικές φυλακές. Ό Χόλγκερ Μάινς, ό Σίγκριτ Χάουνσερ και πολλοί άλλοι πού άκόμη δέν έχουν φύγει άπό τήν μνήμη μας.

Δέν είναι άκόμη ή πρώτη φορά πού στεκόμαστε έδω, άκούμε και χαζεύουμε, με τήν διαφορά ότι τώρα είναι πολύ άργά. Τώρα είμαστε έδω, πού είμαστε πριν, Δέν άκούσαμε τίς πάμπολλες προειδοποιήσεις και τίς προβλέψεις. Οι κατηγορίες, πού άπηύθυνε στις 1.5.76 ό καθηγητής "Α-Ξελ" Ατζόλα στην συνέντευξη τύπου στην Στουτγκάρδη, άφορούν και έμάς:

"αφιστε μου νά πω και κάτι άκόμα. "Ηρθατε όλοι τώρα πού έχουμε ένα νεκρό. Πού είσασταν, έσείς όλοι-ή τηλεόραση, ό τύπος-όταν ύπήρχαν άκόμη ζωντανοί και χρειάζονταν υπεράσπιση; Πού είσασταν όταν ήταν άνάγκη νά άγωνισθούμε ενάντια στην ήθική καταστροφή και τόν άφανισμό ανθρώπων; Παραθέτω άπόσπασμα τής Εισαγγελίας στην τελευταία της αίτηση εναντίον τής Γκούντρουν "Εοσλιν, όπου μεταξύ άλλων ύπήρχε: "Γιά άπόδειξη, ότι ή κατηγορούμενη "Εοσλιν, όσο άφορα τήν ροπή της στη βία, είναι σε πλήρη συμφωνία με τόν έσωτερικό της κόσμο..." Πού είσασταν όταν μπορούσατε νά δείτε αυτούς τους κατηγορούμενους έσείς πού έπρεπε νά γνωρίζετε, πώς είναι ψέμμα αύτό πού λένε, ότι πρόκειται έδω νά υπερασπίσετε ένα άχρηστο άνθρωπο; Και έχω τήν διαίσθηση ότι θά ξανάρθετε στον έπόμενο θάνατο, και θά ήταν αύτό μιá καλή άφορμή γιά σας νά κινηθεϊτε και νά έπιτεθείτε σάν γεράκια ενάντια στην υπεράσπιση".

Θά ήταν κατά τά άλλα άνόητο νά άσχοληθώ με μέ αυτοκριτικές και νά μείνουμε σ' αύτές.

Πρέπει νά κάνουμε κάτι. Άλλά προτού κανείς κινηθεϊ πρέπει νά έχει τίς άπαραίτητες πληροφορίες. Θά προσπαθήσουμε έδω νά άναπαραστήσουμε τίς συνθήκες και τίς αίτίες του θανάτου τής Ούλρικε Μάινχοφ, γιά νά δείξουμε ότι ή δυσπιστία δέν είναι μόνο "δίκαιη" αλλά και άναγκαία και άκόμα νά διασαφηνίσουμε τήν άνάγκη τής μετάθεσης τής δυσπιστίας στην πολιτική δράση. Τί γνωρίζουμε γιά τόν θάνατο τής Ούλρικε Μάινχοφ; Στην άρχή γεννιέται τό έρώτημα, ποιό κίνητρο θά μπορούσε νά ύπήρχε γιά τή δΐθεν αυτοκτονία.

Ό,τι είπαν ό Ιταλός δικηγόρος Τζιοβάνι Καππέλι, ή άδελφή τής Μάινχοφ και όλοι οι δικηγόροι, τό ύποστηρίζει και ό δικηγόρος τής Μάινχοφ Όμπερβίντε ό όποιος χθές άκόμη-πριν άπό τόν θάνατο-βρισκόταν στις φυλακές:

"Είχα μιá συνομιλία 20 λεπτών υπό έπιτήρηση με τόν κρατούμενο Μπάαντερ. Ό κύριος Μπάαντερ μου βεβαίωσε έγώ δέν είχα καμιά άμφιβολία-μιá και γνώριζα πολύ καλά τήν Μάινχοφ-ότι δηλαδή δέν ύπήρχαν σε καμιά περίπτωση ένδειξεις τό προηγούμενο βράδυ ότι θά έπιχειρήσει ή Μάινχοφ μιá αυτοκτονία. Οι κρατούμενοι είχαν συναντηθεϊ μιá μέρα πριν και συζητήσαν πολιτικά.

Ό Μπάαντερ μου διηγήθηκε ότι όλοι ήταν χαμογελαστοί.

Δέν μπορούσες νά προΐδεις άπολύτως τίποτα πού θά οδηγούσε τήν Μάινχοφ νά αυτοκτονήσει. Έπί πλέον δέν ύπήρχαν ούτε κατά διάνοια διάφωνίες μεταξύ τών κρατούμενων. Έγώ ό ίδιος συζητήσα τήν περασμένη Τετάρτη (τρεις μέρες πριν άπ' τόν θάνατο) με τήν Μάινχοφ μετά άπ' τήν ύποβολή αίτησης τής υπεράσπισης και τήν δήλωση πού κατέθεσαν οι κατηγορούμενοι και ή όποία παρουσίασε στο δικαστήριο μιá τελείως νέα είκόνα. Δέν ύπήρχαν ούτε οι έλάχιστες ένδειξεις γιά πτώση του ένδιαφέροντος. Έγινε μιá όξεία συζήτηση όπου ή Μάινχοφ παρουσίασε τήν άποψη τής ομάδας-όχι τήν δική της σε αντίπαράθεση με αύτή τών ύπολοιπων-και δέν ύπήρχε ή έλάχιστη ένδειξη ότι ή Μάινχοφ διαχώριζε τήν θέση της από τήν πολιτική τής ομάδας γιά νά άπαλλαγεί έτσι άπ' τήν εύθύνη.

Όταν τώρα ίσχυρίζονται, όπως σήμερα τό γερμανικό πρακτορείο είδήσεων, ότι ύπήρχαν με ταξύ τών κατηγορουμένων ώρισμένες διαφωνίες, αύτό άποτελεϊ ένα άπόλυτο και συκοφαντικό ψέμμα, πού προσπαθεϊ νά καλύψει τήν αίτία του θανάτου τής Μάινχοφ".

Υπάρχουν άκόμα όμολογίες από ύπαλλήλους τών φυλακών και γιατρούς πού μιλούν γιά έξε-ραιτικές σωματικές και ψυχικές συνθήκες, γιά πειθαρχημένη και συνεπή συμπεριφορά. Σύμφωνα με τίς σημειώσεις τών ζωντανών άκόμη κρατούμενων ό γιατρός τών φυλακών Στάμχάϊμ (Στουτγκάρδη) τούς είπε: "πρέπει νά παραδεχθεϊ κανείς ότι έσείς είστε άνθρωποι με τήν μεγαλύτερη αυτοπειθαρχία. Αυτό είναι μοναδικό, κάτι τέτοιο δέν έχω ξαναδεί. Μοναδικό".

Μετά άπ' αύτά πρέπει νά είναι κανείς σκεπτικός γιά τήν άποψη τής αυτοκτονίας. Τελικά όλα τά μέχρι τώρα γνωστά γεγονότα μιλούν γιά ένα συμφέρον τών άρχών νά άφήσουν στο σκοτάδι τά συμβάντα, και κατά συνέπεια μιλούν ενάντια στην αυτοκτονία.

Ό δικηγόρος Σίλλυ έκανε χθές τό βράδυ μιá περίληψη τών πιό σπουδαίων σημείων:

"...και, είναι άνησυχητικό, ότι άκριβώς τώρα σ' αύτό τό πρώιμο στάδιο διαδίδει ή εισαγγελία φήμες πού μπορούν νά διαμορφώσουν τήν έντύπωση στην κοινή γνώμη, ότι μπορούσε νά ύπήρχε κίνητρο γιά αυτοκτονία. Άκούσαμε, ότι δέν έπιτεύχτηκε μέσα στις τελευταίες 10-12 ώρες είδωθεϊ τό πτώμα τής Μάινχοφ. Κανείς δέν ξαίρει πού βρίσκεται. Ό συνάδελφος Κρου-ασάντ, σάν πληρεξούσιος τής άδελφής τής Μάινχοφ, προσπαθήσε όλη τήν ήμέρα νά δημιουργήσει

μιά έπαφή. Δέν τό πέτυχε όμως. Στέλνονταν από μιά υπηρεσία στην άλλη, χωρίς νά τοῦ δίνει κανείς έστω καί μιά πληροφορία, γιά τό ποῦ βρίσκεται τό πτώμα τῆς Οὐλρικε. Σήμερα τό πρῶτο ἀπαγορεύτηκε στούς φυλακισμένους νά δοῦν τήν Μάϊνχοφ. Γιατί ἀπαγορεύεται νά δοῦν οἱ συγκαταόμενοι έστω καί γιά λίγο τό πτώμα τῆς; Ποιός λόγος τέλος πάντων, ρωτάμε, δημιουργεῖ δλ' αὐτά; Καί ἐπαναλαμβάνω: ποιός λόγος νά ὑπάρχει ὥστε νά ἀπαγορεύουν στόν πληρεξούσιο ενός συγγενή νά δεῖ τό πτώμα; Γιατί δέν παρευρέθηκε κανένας γιατρός τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν συγγενῶν; Γιατί αὐτή ἡ ὑποπτη βιασύνη γιά τήν νεκροψία; "Όλα ἐρωτήματα πού δίνουν τήν ἀφορμή νά ξανακοιτάξουμε τά πράγματα νά μήν ἐπαναπαυθοῦμε μέ τήν ἀποψη τῆς "αὐτοκτονίας".

Στή συνέχεια τῶν πληροφοριῶν ὑπῆρχε χθές τό βράδυ ἡ ἐρώτηση, ποιό συμφέρον νά ὑπῆρχε ἀπό τήν πλευρά τῶν ἀρχῶν γιά μιά δολοφονία τῆς Μάϊνχοφ. Σ' αὐτό τό ἐρώτημα πήραν θέση δύο δικηγόροι.

- Στόν δικηγόρο Στρέμπελε ἔγιναν γνωστές πληροφορίες ἀπό δύο ἐγκυρες καί ἀνεξάρτητες ἡ μιά ἀπ' τήν ἄλλη πηγές, σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες ὑπάρχουν ἡ ὑπῆρχαν σκέψεις στήν "Ανατολική Γερμανία νά ἐλευθερώσουν τοὺς τέσσερις κατηγορούμενους μέσω ἀνταλλαγῆς κρατουμένων. Τέτοιες σκέψεις θά πρέπει νά βλέπονται σέ συνάρτηση μέ τήν ἀναγνωρισμένη δράση τῆς Μάϊνχοφ στό παλιό παράνομο Κομμουνιστικό Κόμμα τῆς Γερμανίας (KPD) καί μέ τή δράση τοῦ RAF (Κόκκινος στρατός, ἐνάντια στό διευθυντικό κέντρο γιά τόν πόλεμο τοῦ Βιετνάμ πού βρισκόταν στή Φρανγκφούρτη. Κατά τή γνώμη μας εἶναι ἀρκετά ἀμφίβολο ὅτι ἀντιπρόσωποι τοῦ Βιετνάμ ἐπηρεάζουν τήν κυβέρνηση τῆς Α. Γερμανίας γιά μιά τέτοια ἀνταλλαγή.

- ἡ ἄλλη σκέψη τῶν δικηγόρων ξεκινάει ἀπ' τό ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ξανάφεραν στό προσκήνιο τόν πολιτικό χαρακτήρα τῆς δίκης μέ τά ἀποδεικτικά στοιχεῖα τῆς περασμένης βδομάδας. Μέ τίς αἰτήσεις αὐτές καί μέ τή συναφή δήλωση - πού δικαιολογοῦσαν τή δράση τοῦ RAF σάν νόμιμη κι ἀπόλυτα ἀναγκαῖα ἀντίσταση ἐνάντια στή γενοκτονία τοῦ Βιετνάμ ἀνέλαβαν οἱ κρατούμενοι τήν πρωτοβουλία στή δίκη.

Ἀπ' τήν ἄλλη μεριά δέν εἶναι σέ τελευταῖα ἀνάλυση καί τόσο σπουδαῖο πῶς προήλθε ὁ θάνατος τῆς Μάϊνχοφ. Κι ἂν ἀκόμα ὁ θάνατός της προήλθε ἀπό τήν ἴδια πρέπει νά ἰδωθεῖ μέσα στό πλαίσιο τῶν συνθηκῶν κράτησης πού ὑπάρχουν ἐδῶ καί χρόνια. Γιά τίς συνθήκες κράτησης μιλάει ὁ δικηγόρος Στρέμπελε: "Ἡμουν ὑπερπλησία τῆς Μάϊνχοφ στή δίκη της γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Μπάαντερ ἀπό τίς φυλακές τοῦ Βερολίνου. Ἐπανειλημμένα ἔχνοῦν ὅτι ἡ Μάϊνχοφ δέν ἔμεινε μόνο στίς φυλακές τῆς Κολωνίας-καί μάλιστα ὄχι 6 μήνες, ἀλλά ἕνα χρόνο - στό "κελί τοῦ θανάτου" γιά τό ὅποιο ἡ ἴδια ἀπαίτησε νά μετονομαστεῖ σέ "κελί πλύσης ἔγκεφάλου", ἀλλά ὅτι κατά τή διάρκεια τῆς κράτησης της στό Βερολίνο, μεταφέρθηκε ἀπομονωμένη στό λεγόμενο πύργο τῶν ἀνδρικών ἀνακριτικῶν φυλακῶν, ὅπου καί της - κι αὐτό γιά νά καλυφθεῖ ἡ ὑπόθεση - φυλακίστηκαν ἄλλες τρεῖς γυναῖκες, καί ὅπου βρισκόταν τελείως ἀπομονωμένη ἐπὶ βδομάδες. Μάταια ἐμεῖς νοπιάζαμε ν' ἀλλάξουμε αὐτή τήν κατάσταση. Ἡ Μάϊνχοφ εἶχε μαζί μου σφοδρές συζητήσεις, σέ πολλές συναντήσεις πού εἴχαμε γιά τίς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἀπομόνωσης, καί ἀντιθέσεις ὥς πρὸς τό ὅτι οἱ δικηγόροι της καί οἱ συγγενεῖς της δέν καταλαβαίνουν ἀρκετά τί συμβαίνει μ' αὐτή τή φυλακή. Ἡ Μάϊνχοφ μοῦ εἶπε τότε: "αὐτό πού γίνεται μέ μᾶς ἐδῶ δέν τό ἀντέχει κανένας ἄνθρωπος, ὅτε καί γώ. Στό ἐρώτημα πόσο ἀντέχει κανείς ἐδῶ μπορῶ νά δώσεις θεωρητικά ἀπάντηση. Ἀλλά νά

ἀντέξει αὐτό πού γίνεται ἐδῶ μ' ἐμένα καί τοὺς ἄλλους, αὐτό δέν τό μπορεῖ κανείς."

Ὁ δικηγόρος Ὀμπερβίντερ κατέληξε, μέ τίς ὑπάρχουσες πληροφορίες, στό ἐξῆς συμπεράσματα: "Όλα ὅσα γνωρίζουμε μιλοῦν ρητά ἐνάντια στήν αὐτοκτονία. Μπορεῖ, καί θέλω, ὅ,τι συνέβη ἐδῶ νά τό χαρακτηρίσω σάν φόνο. Δέν μ' ἐνδιαφέρει ἡ τεχνική κατάληξη γιά ὅ,τι συνέβη χτές τή νύχτα. Δέν τό γνωρίζουμε. Όλα μιλοῦν ἐνάντια στήν αὐτοκτονία καί γιά τήν ἐπενέργεια τρίτου. Δέν μπορῶ όμως νά ἀποκλείσω τελείως τήν αὐτοκτονία. Δέν τό ξέρω. Ἀν ἔλαβε χώρα μιά αὐτοκτονία, τότε πρέπει νά τήν δεῖ κανείς μέσα στό πλαίσιο 4 χρόνων ἐγκληματικῆς ἀπομόνωσης πού ὑπέστησαν καί ὕφιστανται ὅλα τά μέλη τοῦ RAF καί πού ἡ Μάϊνχοφ τά περιέγραψε μέ ἀκρίβεια ὅταν ἦταν φυλακισμένη μισό χρόνο στήν Κολωνία στό κελί τοῦ θανάτου, χωρίς ν' ἀκούει ἔστω καί ἕνα θόρυβο, ἀπόλυτη ἐξασθένιση ὅλων τῶν αἰσθήσεων, ὅπως τό χαρακτηρίζει ἡ ἐπιστήμη. Σ' ὅλα αὐτά προστίθεται ἀκόμη τό ἐγκλημα πού ἐδῶ καί 4 χρόνια σχεδιάζεται καί ἐκτελεῖται: Πρῶτα τό κελί τοῦ θανάτου ὅπου νά πῶν οἱ γιατροί: δέν ἀντέχει πιά, ἡ κυρία Μάϊνχοφ πρέπει νά βγεῖ. Τό ἄλλο σημεῖο ἦταν ὅτι ἡ εἰσαγγελία προσπάθησε μέ τόν ἀντιπρόσωπό της νά κάνει μιά στερεοτυπική ἐπέμβαση στή Μάϊνχοφ, δηλαδή μιά ἐγγείριση τοῦ ἐγκεφάλου, μέ σκοπό νά χαρακτηρίσει κατόπιν τῆς Μάϊνχοφ καί τήν πολιτική τῆς ὁμάδας διανοητικά ἀρρωστη. Ἐνδεχομένως νά ἐπαιξαν ρόλο καί ἄλλα πράγματα, δέν ξέρω. Ὅποιος δέν ἔχει ἰδέα γιά τό ὅτι εἶναι μιά στερεοτυπική ἐπέμβαση ἃς δεῖ τό φίλμ "Στή Φωλιά τοῦ Κούκου", κι ἐκεῖ θά πάρει μιά ἰδέα γι' αὐτό.

Κελί τοῦ θανάτου, στερεοτυπική ἐπέμβαση (ἡ ὁποία ἀποφεύχθηκε τήν τελευταῖα στιγμή ἐξαι-

ίας μᾶς σχετικῆς δημοσίευσης τοῦ Σπῆγκελ), ὅλα αὐτά μαζί μέ τίς σημερινές συνθήκες ἀποτελοῦν τό φόντο καί τή βάση τοῦ φόνου.

Σίγουρο εἶναι ὅτι ἡ Οὐλρικε Μάϊνχοφ δέν

ἐπεχείρησε νά αὐτοκτονήσει ἐξαιτίας τῆς φυσικῆς καταθλιπτικῆς της κατάστασης, διαφανίανς μέ τήν ὁμάδα, ἡ ἀποστροφή πρὸς τήν πολιτική, καταστάσεις πού δημιουργοῦνται μέ τήν ἀπομόνωση, δηλαδή ἕνας τέλειος διχασμός τῆς προσωπικότητος. Αὐτά ὅλα, τό λέω μέ βεβαιότητα ἀπ' τή γνωριμία μου μέ τή Μάϊνχοφ δέν ἦταν δυνατό νά συμβοῦν σ' αὐτήν. Καί ὅλα αὐτά δέν μπορούσαν νά συμβοῦν μέσα σέ τρεῖς μέρες - τρεῖς μέρες πρὶν τό θάνατό της τήν εἶδε ὁ δικηγόρος Καππέλι.

Αὐτές εἶναι οἱ πληροφορίες καί οἱ προσωρινά δυνατές ἐκτιμήσεις. Μένει νά ἐξηγηθεῖ τό ἐρώτημα, ποιές συνέπειες ἔχουμε νά ὑποστοῦμε ἐμεῖς ἀπ' ὅλα αὐτά.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΚΑΙ Η ΜΟΝΗ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

Σύντροφοι μισθωτοί σκλάβοι,
ή ούλρικε Μάινχοφ είναι νεκρή.
Μέσα στην απομόνωση έδω και χρόνια, μέσα στα "νεκρά κελιά", κατασκευασμένα έτσι πού νά μήν φτάνει ούτε ήχος ούτε φώς, έβαλε τέλος στον καθημερινό της θάνατο (ή δολοφονήθηκε, τό ίδιο κάνει).

Ποιοί τήν δόγησαν στο θάνατο; Οί δολοφόνοι, πίσω από διάφορες μάσκες, είναι πάντα ίδιοι.

Είναι οί ίδιοι πού δολοφόνησαν μέ σφαίρες τούς συντρόφους της τής "Φράξιας Κόκκινος Στρατός" Πέτρα Σέλμ, Γκέοργκ Φόν Ράουχ και Τόμας Βάϊσμπέκερ, και πού μέσα σέ παρόμοιες συνθήκες κράτησης δόγησαν τόν Χόλγκερ Μάινς σέ θάνατο μετά από 57 ημέρες απεργία πείνας.

Είναι οί ίδιοι πού έκτέλεσαν μέ στραγγαλισμό τόν ισπανό αναρχικό Σαλβαντόρ Πούιγκ "Αντιχ τόν Μάρτη του 1974, και πού οί έφημερίδες τους δέν δίστασαν νά τόν παρουσιάσουν ανάδυνα σάν "άντιφασίστα". Οί ίδιοι πού σκότωσαν πρόσφατα τό σύντροφό του "Ορίολ Σόλε Σουγκράνιανς" όταν δραπετεύσε από τίς φυλακές τής Βαρκελώνης και πού τόν παρουσίασαν στίς έφημερίδες τους σάν "βάσκο πατριώτη".

Είναι οί ίδιοι πού δολοφονούσαν τό Νόεμβρη του 1973 και πού θά δολοφονήσουν πάλι τούς εργαζόμενους, όταν θά διεκδικήσουν τό δικαίωμα στή ζωή και θά έπιδοθούν σέ μιá έμπρακτη κριτική τής έξουσιαστικής-έμπορευματικής κοινωνίας.

Είναι οί ίδιοι, οί σφαγεῖς τών Πολωνών εργατῶν τό Δεκέμβρη του 1970, οί σφαγεῖς τών ούγγρικών εργατικών συμβουλίων τό 1956, οί σφαγεῖς τής Κομμουνίας τής Κροναστάνδης τό 1921, οί σφαγεῖς τών Παρισινών κομμουνάρων τό 1871...

Είναι οί λακέδες του Κράτους και του Κεφαλαίου, οί καπιταλιστές και οί γραφειοκράτες, τά άφεντικά και οί χαφιέδες τους, οί ύπουργοί και οί δικαστές, οί εργατοπατέρες και οί παπάδες, οί δημοσιογράφοι και οί ασφαλῖτες, τά κομματικά άφεντικά και οί στρατιωτικοί, οί τεχνοκράτες και οί διανοούμενοι.

Είναι αυτοί, πού σ'όλόκληρο τόν πλανήτη κατέχουν, τίς τελειότερες μηχανές θανάτου και τά άνακριντικά γραφεία, τά στρατόπεδα συγκέντρωσης και τίς φυλακές, τά ψυχιατρεία και τά μέσα ένημέρωσης γιά νά σέ συνδλίψουν, γιά νά σέ σκοτώσουν και γιά νά σοῦ άποσπάσουν άργότερα τό νόημα ένός άμεσα βιωμένου παρελθόντος, όταν έσύ θά έπιζητήσεις τό τέλος τής σημερινής άπάνθρωπης κοινωνίας και τή δημιουργία μιáς κοινωνίας χωρίς άφεντικά.

Είναι αυτοί, οί έπίδοξοι έδιοκτῆτες του προλεταριάτου, κρυμένοι άδέξια πίσω από τά σφυροδρέπανα, πού θά έπιζητήσουν νά γίνουν τά νέα άφεντικά και πού ήδη σήμερα, έχοντας στήν ύπηρεσία τους τεράστια ύλικά μέσα, άγωνίζονται λυσσασμένα ένάντια σέ κάθε έκδήλωση άυτονομίας τών εργαζομένων.

Είναι όλοι αυτοί πού σοῦ έπιφυλάσσουν τήν κοινή μοῖρα και καταβῖνη κάθε προλεταριοποιημένου άτόμου. Αυτοί πού σοῦ στεροῦν τή ζωή και τήν άπόλαυση. Αυτοί πού σέ καταδικάζουν στή γενικευμένη παθητικότητα και σέ ύποχρέωνουν νά άπαρηθεῖς τή δική σου άυτόνομη δραστηριότητα. Αυτοί πού σέ θάβουν στα κάτεργα τής παραγωγής, στα νεκροταφεία τής οίκογενειακής άποτελμάτωσης, στους γλοιώδεια χαμογελαστούς τόπους κατάνάλωσης.

Σύντροφε, Η ΟΥΛΡΙΚΕ ΜΑΪΝΧΟΦ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΗ.

Σύντροφε, ή Ούλρικε Μάινχοφ έπесе στον άγώνα ένάντια σέ όλους αυτούς, ένάντια στα άφεντικά και τούς χαφιέδες τους, ένάντια στον καπιταλισμό και τό Κράτος. Τήν "άυτοκτόνησαν" γιά νά μπορούν νά δολοφονούν και παραπέρα άνενόχλητα, γιά νά συνεχίσουν νά λένε οί άνθρωποι πώς τίποτα δέν μπορεί νά γίνει ένάντια σ' όλα αυτά...

*Ομάδα 'Αναρχικών 'Εργαζομένων

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΧΕΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΠΡΙΝ. ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΝΕΒΗΣΑΝ ΜΕΡΙΚΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ (ΘΑ ΘΕΛΑΜΕ ΚΑΙ) ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ "ΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ" Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ, ΟΜΕΣ ΔΕΝ ΣΤΑΘΗΚΕ ΔΥΝΑΤΟ.

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΡΟΛΦ ΠΟΛΕ.

ΠΗΡΕ ΤΕΤΡΑΙΑ ΕΚΤΑΣΗ ΤΟ ΘΕΜΑ ΟΣΤΕ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΤΤΟ ΝΑ ΠΟΥΜΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΚΑ ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΟΝΟ ΝΑ ΣΗΜΕΙΩΣΟΥΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΒΑΣΙΚΕΣ, ΝΟΜΙΖΟΥΜΕ, ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΑΦΗΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ (ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΣΥΝΤΟΜΑ) ΜΙΑ ΠΙΟ ΕΚΤΕΤΑΜΕΝΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ.

ΒΑΣΙΚΑ Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΟΛΕ ΕΦΕΡΕ Ή ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΦΕΡΕΙ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΥ ΚΟΣΜΟ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΓΟΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ RAF ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ, ΣΑΝ ΧΩΡΑΣ-ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΟΥ ΤΕΙΝΟΥΝ ΝΑ ΤΟ ΦΤΑΣΟΥΝ ΠΟΛΙΕΣ ΑΛΛΕΣ (Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΝΕΙ ΗΔΗ ΑΛΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ).

ΠΑΡΑΛΗΛΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΟΥ ΛΕΓΟΜΕΝΟΥ ΣΥΛΛΗΒΔΗΝ "ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ" ΜΕ ΔΙΠΛΟ ΤΡΟΠΟ: ΠΡΟΤΑ ΠΡΟΤΑ, ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ (ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΤΟΧΟΥΣ ΒΕΒΑΙΑ) ΤΗΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΝΣΤΕΡΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ Μ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΣ ΤΗΝ ΤΟΣΟ ΕΝΤΟΝΗ (ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ) ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ, ΣΑ ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΗΡΧΑΝ ΚΑΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΑΙΤΙΕΣ ΚΑΙ ΑΦΟΡΜΕΣ ΓΙΑ ΔΡΑΣΗ.

ΤΕΛΟΣ ΜΑΣ ΕΦΕΡΕ ΑΝΤΙΜΕΤΡΟΝΟΜΕ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΕΧΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΤΙΚΟ-ΠΟΙΟΥΜΕΝΟ ΚΡΑΤΟΣ.

ΝΟΜΙΖΟΥΜΕ ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΥΤΟ ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΠΡΟΣΟΧΗ.

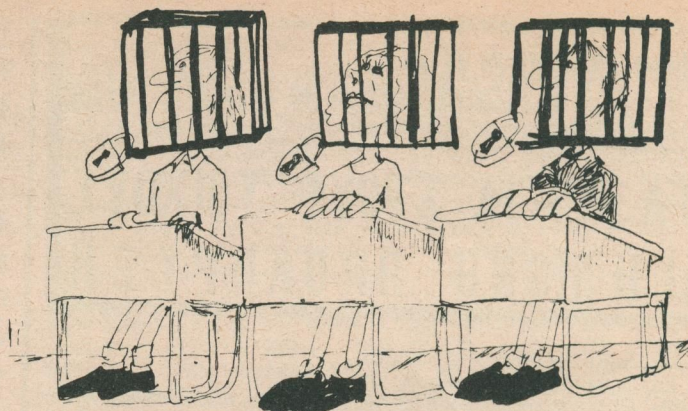
ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΑΛΙΣΤΑ ΝΑ ΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΜΕΡΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΑΝΘΡΩΠΙΝΣ-ΜΕΛΗ Ή ΟΛΑΔΟΥΣ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ: ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΣΟΥ Ή Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΟΥ ΤΙ ΕΚΑΝΕ ΓΙΑ ΝΑ ΣΕΘΗ Ο ΡΟΛΦ ΠΟΛΕ; ΕΙΝ ΤΙΣΤΑΣΗ ΠΗΡΕΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΥ; ΕΒΑΛΕΣ ΤΟ ΘΕΜΑ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ; ΕΜΦΙΝΕΙ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΠΟΥ ΠΗΡΕΣ;

ΠΩΜ ΘΑ ΘΕΛΑΜΕ ΝΑ ΑΚΟΥΓΑΜΕ ΤΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ...

για το δικαίωμα να γίνεις ελεύθερος και να είσαι

γυρω απ' τον «μαθητικό»,
συνδικαλισμο
και το κίνημα

στον αδερφό μου και σύντροφο
Στέλειο Βασιλείδη

ή μαθητική συνδικαλιστική οργάνωση ΜΟΔΝΕ, που καθοδηγείται από το ΚΚΕ. προσπαθεί από τα «μαθητικά» χρόνια να δημιουργήσει «άνικανους και υπεύθυνους» (κατά το αντικομματικούς και κοιματοποιημένους - που έχουν θαλαλή δηλαδή ένα κόμμα ακόμα στη ζωή τους) και να σταματήσει ή να μην επιτρέψει να δημιουργηθεί αυτόνομη μαθητική δράση. ή υπαρξη και ή λειτουργία της, όπως και κάθε άλλης τέτοιας οργάνωσης, δεν είναι κατ' αρχήν συντονιστική (παρά μόνο στην προσπάθεια για επιβολή και κατοχύρωση της γραμμής της και στην οπαδοποίηση) αλλά που όταν γίνονται φανερά τα κοινά προβλήματα μεταξύ τάξεων ή σχολείων ή σε σχέση με την οικογένεια και το κράτος και υπάρχει «ή πρόθεση ή το κατάλληλο κλίμα» για σύγκρουση, αυτόματα μια κίνηση είναι δυνατό και φυσικό να επεκταθεί. μοναδικό όργανο έκφρασης συντονισμού, σ αυτές τις περιπτώσεις, που κατοχυρώνει τις δημοκρατικές λειτουργίες, μια που οι ίδιοι οι μαθητές γεννάνε δημιουργούν κι ελέγχουν το όργανο αυτό, είναι ή γενική συνέλευση των επιτροπών των σχολείων ή των εκπροσώπων των τάξεων, που είναι πάντα ανακλητοί και δίνουν λόγο για κάθε απόφαση που πήρανε.

οργανώσεις και σχολείο μήπως οι μαθητές δεν μπορούν να δρουν και να καταλάβουν τα προβλήματά τους μοναχοί τους και γιαυτό υπάρχουν τα υπεύθυνα στελέχη του ΚΚ Εξ. που καθοδηγούν τους υπεύθυνους οπαδούς τους έτσι που να τους κάνουν να πούν (σαν καθηγητές κι αυτοί που πήρανε το πρόγραμμα από ένα άλλου είδους ύπουργείο παιδείας και τη γνώση από τα πατερικά κείμενα) στους ανεύθυνους και κουτούς συμμαθητές «που δε μπορούν να καταλάβουν μόνοι τους!» ποιά είναι τα προβλήματά τους! όπως το σχολείο δε σ' αφήνει ν' ασχοληθείς και να βρεις τα πραγματικά σου ενδιαφέροντα και προβλήματα καθοδηγώντας κι επιβάλλοντάς σου τις σχέσεις ζωής που σου τροφοδοτούν τις ψεύτικες ανάγκες που στηρίζουν τον καπιταλισμό έτσι, και κάθε τέτοια οργάνωση πιστεύοντας πως είσαι ανίκανος (αυτό δηλ. που θέλει ή διευθυντική τάξη) σου επιβάλλει τα προβλήματα που ή οργάνωση θεωρεί αναγκαία. ένα είναι το σίγουρο πως, χρησιμοποιώντας κι αναπαράγοντας αυτές τις δομές της εκμηδένισης των ικανοτήτων και των πρωτοβουλιών, που καλλιεργεί έτσι κι αλλιώς το σχολείο, και στο επίπεδο της «πολιτικής γνώσης» θέλουν να χουν στο χέρι τους την επαναστατική μαθητική δύναμη, για να τη χρησιμοποιήσουν, να τη χειραγωγήσουν έτσι που να της επιτρέψουν να κάνει ό,τι ή ΜΟΔΝΕ δηλαδή το ΚΚ Εξ. ή κάθε τέτοιου είδους οργάνωση νομίζει πρέπει! θέλουν να χρησιμοποιήσουν την επαναστατική δύναμη αυτών που βρίσκονται κάτω απ' την καταπίεση του πρώτου κρατικού καταστροφικού μηχανισμού που γνωρίζουν (παράλληλα με την οικογενειακή συνείδηση και νοοτροπία εξάρτησης) το σχολείο, που θέλει να παράγει ομοιότυπους έκτελεστές διαταγών, στην ανταγωνιστική σχέση δυνάμεων ανάμεσα στις οργανώσεις και τα κόμματα της άριστερδας (όποιοι «κατε-

βάζει» περισσότερους είναι ο καλύτερος κι ο πιο πετυχημένος) και για κοινοβουλευτική πίεση κι επίδειξη δυνάμεως. όχι μόνο δε βρίσκονται στα σχολεία για να βοηθήσουν στο συντονισμό (που θα τον σαιμποτάρουν κιόλας άμα δεν ακολουθεί την γραμμή του κόμματός τους) ή να προσφέρουν τεχνικές διευκολύνσεις για την αυτόνομη έκφραση όλων των μαθητών (αυτό ούτε που τους περνάει από το μυαλό!) αντίθετα σκόπιμα βαστάνε τα τεχνικά μέσα ιδιοκτησία του κόμματος έτσι που κάτω απ' την ταμπέλα «έκφραστής του μαθητικού κινήματος», οι μαθητές να πρέπει να κρέμονται πάνω στους κομματικούς μαθητές, για να περάσει κάτι στην εφημερίδα ή να βγάλουν καμιά προκήρυξη - βρίσκονται όμως στα σχολεία και για να μην επιτρέψουν στους μαθητές να φτάσουν σε συνθήματα, αιτήματα ή πράξεις που ξεπερνάνε το όριο της κοινής λογικής ενός απλού οπαδού του ΚΚ Εξ. ή οποιας άλλης εξουσιαστικής ομάδας που θεωρεί τον εαυτό της τον έκφραστή του κινήματος!

για την κατάργηση του σχολείου στο σχολείο ύμνητο είδαμε πολλά συνθήματα γραμμένα στους τοίχους. πολλά συνθήματα τους εκφράζανε όπως μας λέγανε. δυο τρεις επέμεναν λέγοντας πως σαν μαθητές φυσικά τους εκφράζανε αλλά... δεν εξυπηρετεί το μαθητικό κίνημα! μα το κίνημα είναι ή όχι ή συνεχής όλο και πιο δυναμική έκφραση των επιθυμιών και των καταπίεσεων που καθημερινά ο μαθητής - όλη τη μέρα - υφίσταται από το σχολείο, την οικογένεια, τα φροντιστήρια, το διαχωρισμό του από τάλλα άτομα σαν μαθητής σαν «μικρός ακόμα» κλπ. τι είναι νάσαι μαθητής σ αυτή την κοινωνία; διάλεξες νάσαι, αυτό που οι άλλοι θέλουν να βλέπουν να γίνεσαι; τι γνώση σου επιβάλλουν; πως θέλουν να σε μορφώσουν διαμορφώσουν - παραμορφώσουν; τι σκέφτηκες έσύ για τη ζωή σου και το κορίτσι σου; αν διάλεξες να ζήσεις ανεξάρτητος - στο απαγόρευσαν. ποιά τάξη πραγμάτων εξυπηρετεί το σχολείο; ποιά λογική; ποιά γεωμετρική πρόοδο καταπίεσης; μήπως απλώς μ' αυτή την καθημερινή σου υποχρέωση, που δε διάλεξες, σε απασχολούν για να ξεχάσεις, να μη ζητήσεις να μάθεις μόνος σου τον κόσμο και να μάθεις πως έχεις τη δύναμη να τον φτιάξεις στα μέτρα σου; μήπως διάλεξες τον κόσμο, που σε φέραν για να ζήσεις μέσα του - για να τον στηρίξεις κιόλας; όσοι τελειώνουν το σχολείο λένε «είταν όλα άχρηστα αυτά που μάθαμε. άχρηστεύσαν πιο πολύ τη ζωή μας μόλα όσα δε μας άφησαν να βρούμε να παίξουμε και να μάθουμε μόνοι μας - αναγκαίο κακό όμως!». έτσι χάνουν δώδεκα χρόνια απ' τη ζωή τους κι οι υπόλοιποι και τα παιδιά τους. το πιο δύσκολο είναι να ξεχάσεις αυτά που σε μάθανε στο σχολείο σε νοοτροπία (ή γνώση που σου δόζουν έτσι κι αλλιώς είναι νεκρή και χάνεται) για να μπορείς ναρχίσεις απ' την αρχή. γιατί όταν όχεις το χειρότερο είναι πως σέχουν μάθει στα καλούπια της πειθαρχίας, σέχουν μάθει να σέβεται τους ανώτερους σου δ.τι κι αν λένε, σέχουν μάθει στο ωράριο και την υποχρεωτική του πλήρωση

μέ εργασία—πού θαθιολογείται κιόλας! σέχουν μάθει από τὸ σχολεῖο νὰ προσπαθεῖς «νὰ εἶσαι κάποιος» νὰ γίνεις φρεάς ἐξουσίας - γιὰ νάχεις λόγο κοινωνικῆς ὑπαρξῆς — ἀκολουθώντας τὶς διαταγές καὶ τὶς ἀπαγορεύσεις τῆς ἐξουσίας — ὁ σπασίγκλας εἶναι ἡ φυσιογνωμία τοῦ φοβισμένου πειθήνιου δούλου αὐτῆς τῆς κοινωνίας, πού τὸν θαθιολογοῦν φυσικὰ μὲ ἄριστα σέχουν μάθει στὴν πλήρη ἀπασχόληση τῆς ζωῆς σου ἀπὸ ὑποχρεώσεις πού οἱ ἄλλοι σοῦ ἐπιβάλλουν κλπ καὶ βασικὰ ἔχεις πειστεῖ πὼς πάντα ἄλλοι εἶναι αὐτοὶ πού θὰ καθορίζουν τὴ ζωὴ σου κι ὄχι ἐσὺ ὁ ἴδιος.

Γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε ὁμῶς στὴ λέξη κίνημα, πού τόση μεταφυσικὴ φιλολογία καὶ παγιδευτικὴ μυθοποίηση κουβαλάει κι ἔχει γίνῃ ἡ λέξη πού ρίχνει στάχτη στὰ μάτια τοῦ κόσμου κάθε φορά πού μιὰ ὀργάνωση καταστέλλει καὶ πομπάζει τὶς διαθέσεις τοῦ κόσμου: τὸ κίνημα ὑπάρχει μιὰ στιγμή γιὰ πίεση στοῦ ὑπουργεῖο; καὶ μόλις οἱ ὑπεύθυνοι φτιάχνουν μιὰ συμδιδαστικὴ «κάπως ἱκανοποιητικὴ» σούπα γιὰ τὸ λαὸ καὶ ποῦν «τὰ αἰτήματά μας ἱκανοποιήθηκαν» «μὴν τὰ ζητᾶμε κιόλα δικὰ μας... ὑπάρχουν τόσα προβλήματα... τὸ ἀγροτικό, τὸ ἐργατικό, τὸ βιομηχανικό... ὅ,τι μπορούσαν κάναν...» καὶ ἀποφασίζουν ἄς ποῦμε νὰ λυθεῖ ἡ ἀπεργία- τὸ «κίνημα» τέλειωσε; τὸ κίνημα συνεχίζεται καὶ μέσα στὶς τάξεις καὶ τὸ ἴδιο τὸ σχολεῖο μὲ τὴν ἀντίσταση ἐνάντια στοὺς χωροφύλακες τῆς γνώσης, τοὺς καθηγητές, τοὺς γυμνασιάρχες κλπ. συνεχίζεται μέσα στὶς συζητήσεις τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. συνεχίζεται μέσα στὶς πράξεις ἀνεξαρτητοποίησης (σκασιαρχεῖα, ἀπαιτήσεις γιὰ ἐξόδους ἀπ' τὸ σπίτι κλπ.) . συνεχίζεται μὲ τὴν καθημερινὴ πάλῃ μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς νόμους πού ὑφίσταται στὸ σπίτι του - πού δὲν ἔχει κλείσει κάνα συμβόλαιο διάολε μαζί τους!

θὰ ζοῦμε ἢ θὰ ἐπιζοῦμε; πάντοτε ὅταν ἀποφασίζεται κινητοποίηση ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις εἶναι γιὰ νὰ μὴν φανοῦν πὼς ὑστεροῦν ὅταν τὸ κίνημα ἀνεβαίνει (εἶναι ἐβέβαια κι ἡ πιὸ κατάλληλη στιγμή νὰ μαζέψουν ὁπαδούς) . καὶ ἀνεβαίνει μόνο του αὐθόρμητα - προετοιμασμένο ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ἀνάγκη, πού ἔχουμε ὅλοι μας ναντισταθοῦμε γιὰ νὰ ζήσουμε κι ὄχι νὰ ἐπιζήσουμε. ποῖος κάνει τὸ κίνημα λοιπὸν; ποῖος τὸ καθορίζει; ἡ πάλῃ ὅλων μας καθημερινά. ὅταν βρίσκεται σὲ στιγμὲς ἀνόδου - πού πάλι ἐμεῖς ὅλοι τὸ καθορίζουμε αὐτὸ - μπορούμε νὰ τὸ ἐκφράσουμε μένα συντονιστικὸ ὄργανο, πού νὰ ἐκπροσωπεῖ ὅλους μας καὶ τὶς ἀντιθέσεις μας ἐκφρασμένες μεσωτερικὴ δημοκρατία τέτοια πού οἱ μειονότητες νὰ βαστᾶνε τὴν ἀνεξαρτησία τους - κι ἡ πλειονότητα ἐπίσης - καὶ τὴν αὐτονομία στὴ δράση τους, γιὰ τὸν λοιπὸν κάθε συνδικαλιστικὴ παράταξη θέλει νὰ ἰδιοποιηθεῖ τὸ κίνημα; (ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδας «πανσπουδαστικὴ» καὶ τὸ νόμα τῆς παράταξης «προοδευτικὴ πανσπουδαστικὴ» δείχνουν προθέσεις) . τὸ κίνημα ἔχει τοὺς φυσικοὺς ἐκπροσώπους του, πού εἶναι ἐκλεγμένοι καὶ ἀνακλητοὶ ἀπὸ τὶς ἐπιτροπὲς τάξεων ἢ σχολείων μὲ συντονιστικὸ ὄργανο τὴ γενικὴ συνέλευση. ποιοὺς ἐξυπηρετοῦν αὐτὲς οἱ συνδικαλιστικὲς παρατάξεις; κάθε κόμμα ἢ ὀργάνωση λέει πὼς θὰ σώσει κάποτε τὸ λαὸ - κι ἔτσι δικαιολογοῦν τὴν ὑπαρξή τους, πού κανένας δὲν ζήτησε μιὰ πού ἔτσι κι ἄλλοιως ὅλα τὰ κόμματα θέλουν νὰ πάρουν τὴν πολιτικὴ ἐξουσία γιὰ πάρτῃ τους. μιὰ πιὸ σύγχρονη ἐκφραση τοῦ ἴδιου ἐξουσιαστικοῦ κατασκευάσματος εἶναι τὸ «στὴν ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ» - ὄχι ὁμῶς ὅταν ζητήσει ὁ λαὸς τὶς ὑπηρεσίες τους, ἀλλὰ ὅποτε αὐτοὶ θελήσουν νὰ τὶς ἐπιβάλλουν. καὶ μιὰ πού νομίζουν πὼς ὁ λαὸς δὲν μπορεῖ νὰ σωθεῖ μόνος του - τοῦ ἀπαγορεύουν κιόλας κάτι τέτοιο, ὅποτε τὸ προσπαθεῖ, σαμποτάροντας τὶς ἐνέργειές του ἢ ὅταν αὐτὸ τὸ κόμμα ἔρθει στὴν ἐξουσία κατεβάξουν τὸ στρατὸ ἐνάντια αὐτοῦ πού ψάχνουν γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ πιστεύουν ἀκόμα στὸ δικαίωμα νανοῦνται καὶ νὰ σκέφτονται - ὅπως ἔγινε στὴν Κίνα τὸ 1958, στὴν Κροστανδὴ τὸ 1921, στὴν Οὐγγαρία τὸ 1956, στὴν Τσεχοσλοβακία τὸ 1968 στὴν Πολωνία τὸ 1971 καὶ παντοῦ ὅπου ὑπάρχει κράτος κι ὁ λαὸς τόλμησε.

ὅλοι θελοῦν νὰ μας σώσουν! γιὰ νὰ ἐπιδιώσει ἓνα κόμμα χρειάζεται καὶ τέτοια καθοδηγούμενα μικροεπαρτήματα, ὅπως εἶναι ἡ MONDE, γιὰ νὰ ἀπλώνεται ὅπου μπορεῖ νὰ μαζέψει ὁπαδούς νὰ τὸ πλαισιώσουν - γιὰ ναυξήσει τὴν ἀριθμητικὴ του δύναμη. καὶ μὴ ξεχνᾶτε πὼς κάποτε θὰ σώσει καὶ τὸν μαθητικὸ κόσμον! - τώρα κάνει ὅ,τι μπορεῖ... τὸ κόμμα ἔχει τόσα ἄλλα προβλήματα... τὸ ἐργατικὸ, τὸ ἀγροτικὸ, τὴν προπαγάνδα τὶς ἐσωτερικὲς διαφωνίες, πού πρέπει τὸ ταχύτερο νὰ ἐκλείψουν - νὰ κατασταλοῦν κλπ. γιὰ τὴν ὥρα ἔφτιαξε τὴν MOANE! κάθε κράτος μᾶς χειραγωγεῖ γιὰ νὰ μᾶς κάνει πιστοὺς καὶ τίμιους ἐργαζόμενους, προετοιμάζοντάς μας ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μας καὶ τὴν ὑποταγή μας αὐτὴν, ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ τὸ στρατὸ - μὲ τὰ ἥθη τους, τὶς ἀπαγορεύσεις τους, τοὺς νόμους τους, τὶς ἐνοχές πού μᾶς γεννᾶνε ὅλοι αὐτοὶ οἱ χῶροι (προσπαθώντας νὰ μποῦμε μέσας αὐτοὺς καὶ νὰ γίνουμε ἀποδέκτοι παρ' ὅλα τὰ δικαστικὰ βλήματα) καὶ τὶς ὑποχρεώσεις πού μᾶς ζητᾶνε - ἐπειδὴ ὅλοι θέλουν νὰ μᾶς σώσουν! στὰ κρατικὰ πρότυπα λοιπὸν κι οἱ πολιτικὲς ὀργανώσεις γιὰ νὰ σὲ κάνουν ἐνα χειραγωγημένο πειθήνιο ὁπαδὸ τους, πρέπει νὰ ἐνταχθεῖς ἀπὸ μικρὸς - νὰ μὴ σοῦ μένει διάολε καιρὸς ναναπνεύσεις καὶ νὰ σκεφτεῖς!

οἱ γονεῖς θέλουν νὰ μᾶς σώσουν ἀπ' τὴν κοινωνία (τὸ κράτος) πού κρύβει πολλὰ. τὸ σχολεῖο θέλει νὰ μᾶς σώσει, νὰ μᾶς στρώσει στὸν ἴσιο δρόμο - ὅπου σοῦ στρώνουν ἐκεῖ νὰ κοιμηθεῖς. γιὰ νὰ σωθεῖς: νὰ κοιμηθεῖς καλὰ! ἡ θρησκεία κι ἡ ἐκκλησία θέλει νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ τὰ «σαρκικὰ ἁμαρτήματα» καὶ τοὺς ἄθεους (ἢ καλύτερα ἀπὸ τοὺς πιστοὺς σάλλες θρησκείες ὅπως πχ. τὸ σταλινισμὸ τὸ μαοϊσμὸ τὸ μωαμεθανισμὸ κλπ.) .

τὰ πολιτικὰ κόμματα κι ὀργανώσεις ἀπὸ τὴν ἀλλοτρίωση αὐτῆς τῆς κοινωνίας. ὁ στρατὸς ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς κινδύνους: ἐξεγέρσεις, ἀπεργίες κλπ. καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς κινδύνους: ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες κακὲς κοινωνίες πού μᾶς βλέπουν μὲ μισὸ μάτι γιὰ τὸν ἥλιο καὶ τὶς παραλίες πούχει ἡ ἐλλάδα μας! καὶ τὸ κράτος θέλει κι αὐτὸ νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ ὅλα γενικὰ!

ὅλοι λένε πὼς ἂν ὑπάρχουν καὶ βαστᾶνε αὐτὲς τὶς θέσεις εἶναι γιὰ τὸν λαὸν νὰ μᾶς σώσουν. ἔτσι ἐπιδιώκουν οἱ ἴδιοι κι οἱ νόμοι πού τοὺς στηρίζουν. ὅλοι θέλουν νὰ μᾶς σώσουν ἀπὸ τὰ πολιτικὰ μας παραστρατήματα, πού ὅπως λένε-ὅπως μιλάνε γιὰ τὸ λαὸ - δὲ φταῖνε αὐτοὶ ἄλλοι τοὺς παρασύραν. ἄλλοι μᾶς σώζουν λοιπὸν, ἄλλοι μᾶς παρασύρουν λὲς κι ἐμεῖς δὲν εἴμαστε γιὰ τίποτα ὑπεύθυνοι στὴ ζωὴ μας—καὶ τί περίεργο πάντα ὁ λαὸς τὴν πληρώνει καὶ πάντα ζητᾶνε μεγαλύτερη ὑπευθυνότητα ἀπ' τὸν κόσμον κι ὄχι ἀπ' τὸν ἑαυτὸν! ἔτσι ἄλλοι μᾶς βάζουν στὸ γύφο κι ἄλλοι λένε εἶναι νωρὶς ἀκόμα, εἶναι ἀσυνειδητοποιήτοι, ἀπολιτικοποίητοι κλπ.

ὁ συντηρητισμὸς προφυλάσσει καὶ στηρίζει τὶς ὀργανώσεις τὰ αἰτήματα τῆς MOANE εἶναι «ἀκίνδυνα» κι ἄλλο πού δὲ θέλει τὸ κράτος νὰ δίνει σιγὰ - σιγὰ λύση σὲ τέτοια αἰτήματα, γιὰ νὰ δείχνει κιόλας πὼς ὑπάρχει συνεργασία καὶ κατανόηση μαθητῶν κι ὑπουργεῖο κι ἀντιστρόφως. καὶ ἄλλο πού δὲ θέλει κάθε συνδικαλιστικὴ ὀργάνωση, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ δικαιολογεῖ τὴν ὑπαρξή της καὶ νὰ ριζώσει σὲν κάτι ἀπαράτητο στὴ διεκτέτηση τῆς σύγκρουσης καταπιεζόμενου - καταπιεστή, νὰ ἔχει νὰ λείει πὼς ἡ ὀργάνωση αὐτὴ εἶναι ἐκεῖνη πού κατορθώνει νὰ ἱκανοποιεῖ τὰ μαθητικὰ αἰτήματα. τὸ κράτος στηρίζει καὶ τροφοδοτεῖ τέτοιες ὀργανώσεις, ξέροντας πὼς ἔτσι τροχοπεδεῖ τὸ κίνημα - μιὰ πού τὸ ἐλέγχει ἡ ὀργάνωση πού βρίσκεται σάμεση συνεννόηση μὲ τὸ ὑπουργεῖο - καὶ δὲν τὸ ἀφήνει νὰ ἐξελιχθεῖ καὶ νὰ γενικευτεῖ.

ἡ λειτουργία τέτοιων παραπλανητικῶν ὀργανώσεων πού ἐξυπηρετοῦν πολιτικὰ κοινοβουλευτικὰ παιχνίδια — ρίχνοντας βέβαια καὶ μερικὰ ψίχουλα στὸ λαὸ! — πού ἐξυπηρετοῦν κοιμιατικὰ συμφέροντα, φανερώνει πὼς ὅπως ἡ δεξιὰ

αντίδραση έτσι κι η άριστερή δε σκέφτεται παρά το πώς θα σταθεί και θα ριζώσει καλύτερα ή πολιτική της εξουσία. όσο κι αν η άριστερα προσπαθεί να μās πείσει πώς είναι ή διαλεκτική αντίθεση της κακής δεξιάς θέσης — έμεις βλέπουμε να είναι το ίδιο και μάλιστα πιό οργανωμένη και πειθαρχημένη στα κρατικά πρότυπα του καπιταλισμού, με δπαδούς πρόβατα, που τὰ στέλνουν το ίδιο στη σφαγή, μαθαίνοντάς τους, έξ' ισου να μή σκέφτονται μιά που σκέφτεται γι' αυτούς ή ήγεσία κι ή πρωτοπορία, να μήν άμφισβητούν άλλα και να προσέχουν πώς συγκρούονται και πότε... γιά να μήν κακοχαρακτηριστέ ή όργάνωσή τους — να είναι εργατικοί πιό πολύ άπ' τους δεξιούς, να είναι πατριώτες πιό πολύ άπ' τους δεξιούς κλπ, κλπ — κι όλα αυτά γιά να θεωρεί ή δεξιά πώς κι οί άριστεροί είναι αξιοπρεπείς πολίτες κι όχι τίποτα επαναστάτες και τέτοια!

ψηφοφόροι και συνδικαλισμένοι νεκροί κάθε συνδικαλιστική παράταξη θέλει να εμφανίσει το κίνημα λογοκριμένο, χωρίς τις έσωτερικές δημιουργικές διαφορετικές θέσεις της πλειονότητας και των μειονοτήτων. τί είναι αυτό το ίσopedωτικό σχήμα των ενιαίων συνθημάτων, μήπως άκριβώς αυτό δε χαρακτηρίζει τὰ νεκρά σύνολα, που καταγράφει ή στατιστική, που δέν έχουν πρόσωπο και φαντασία και καμμιά πρωτοβουλία δέν παίρνουν (για να μή χαλάσει ή όμοιομορφία!) και τὰ μετρώνε μ' αριθμούς, κορμιά και ψήφους, και τὰ ταξινομούν και τὰ καταγράφουν και έτσι τὰ έλέγχουν και τὰ προσανατολίζουν ανάλογα με τὰ συμφέροντα της διεθνούς διευθυντικής τάξης! τόσα εισιτήρια άρα τόσοι θεατές, τόσοι ψήφοι άρα τόσοι δεξιοί τόσοι άριστεροί, τόσα κορμιά και δυό διαμελισμένα άρα τόσοι τυφνοί ή έλληνες νεκροί! είπειδή συνήθως τὰ συνθήματα, αυτά τὰ ενιαία, έχουν γενικό χαρακτήρα και πολιτικά συγκρατημένο — έμεις τὰ φωνάζουμε και κανείς δέν τακούει! κι είναι φυσικό μιά που έγγράφονται σένα γενικότερο πολιτικό πλαίσιο πίεσης, που άφορά τις διάφορες ομάδες και κόμματα άναμεσαξύ τους — άπό την άλλη ή διευθυντική τάξη δέν ένοχλείται, μιά που είναι όλα οργανωμένα και ταχτικά και με «ρυθμό». είναι φυσικό λοιπόν ή άγωνία των μαθητών άπό κάθε τάξη και σχολείο να εκφραστεί με πρωτοβουλία και φαντασία, σε διαφορετικά συνθήματα και χωρίς κανένα περιορισμό γιά το τί θα καταλήξουν να φωνάζουν. ή συζήτηση γιά τὰ συνθήματα κι οτιδήποτε άλλο έξ' άλλου, δείχνει αν ένα σύνολο έχει έσωτερική δημοκρατία κι αν επιτρέπει σόλους να εκφραστούν και να φάδουν γιά την αλήθεια ή αν οί επαγγελματίες κάνουν κουμάντο με τὰ τσιράκια τους και τις γραμμές τους, προς χάριν των θεόσταλτων κομμάτων τους και της προσωπικής τους καύλας — καθορίζοντας έτσι άνάλογα την πάλη πρώτα γιά την άπελευθέρωση του χώρου, όπου θέλουν να λειτουργήσουν, άπό κάθε είδους άφεντικό και νταβατζήδες της αλήθειας. ή εξουσία δέν αλλάζει τίποτα δωρεάν και δέν ικανοποιεί τίποτα, άμα δέν ξέρει πώς να το χρησιμοποιήσει γιά πάρτη της. τὰ συνθήματα που φωνάζονται άπό «ομάδες γιά την κατάληψη της εξουσίας», έγγράφονται στόν ανταγωνισμό των εξουσιών κι ούτε καν ό κόσμος που τακούει ένδιαφέρεται γι' αυτά, γιάτί έτσι κι άλλοιώς δέν φάχνει ναντικαταστήσει ταφεντικά και τους πολιτικούς νταβατζήδες μάλλους πιό όμορφους — αλλά να μήν έχει κανέναν στο κεφάλι του.

αυτοί κι έμεις

έτσι το σχολείο συμπληρώνεται και γίνεται άπό στρατώνας σιγά - σιγά ένα «σύγχρονο εργοστάσιο» παραγωγής εξαρτημένης ανθρώπινης μάζας μοιότυπη συμπεριφορά, που συμμετέχει και στη ζωή του χώρου του! έχει τώρα πιό και το θέατρο των εκπροσώπων του λαού — σε μικρογραφία. αυτοί «οί υπεύθυνοι» σιγά - σιγά ξεκόβουν άπ' τους υπόλοιπους μιά που έχουν σχέση με άνώτερους και καθοδηγούνται άπό άλλου, άπό το κόμμα τους, που τους καθορίζει (όπως

π.χ. γιά την ΜΟΔΝΕ ή μαθητική φωνή 17 - 10 - 74) τόν «γνώμονα και τις γενικώτερες επιδιώξεις και την ταχτική»! έτσι όπως «οί ελεύθεροι πολίτες» δέν μπορούν να εκφραστούν άπό μόνοι τους αυτοοργανωόμενοι, έτσι κι οί μαθητές μαθαίνουν στο να είναι άνίκανοι να διεκδικήσουν οτιδήποτε αν δέν έχουν κάποιον άνώτερο — υπεύθυνο — καθοδηγητή, που θα μιλήσει γιά όλους — που δε θα μπορεί όμως «να εκφράζει» όλους παρά μόνο τους «πιστούς». ή αυτοοργάνωση είναι πράγμα επικίνδυνο γιά κάθε κόμμα, μιά που «ή μάζα» δημιουργεί ανεξάρτητες δυνάμεις (που τις χαρακτηρίζουν ανεξέλεγκτες, γιάτί έλέγχονται άπό τη «θάση» που δέν έλέγχεται άπό κανένα πολιτικό τσιφλίκι κι είναι έξω άπό τὰ κοινοβουλευτικά μαντριά των ψηφοφόρων) και μαθαίνει να διαφυλάσει την ελεύθερη έκφραση και την άυτονομία της, άπομονώνοντας τις «έθνοσωτήριες πρωτοπορείες» και τους «θεόσταλτους ήγέτισκους» (που έξυπνιρετούν κατ' άρχήν τόν έαυτό τους και το κόμμα τους) παίρνοντας τελικά στα χέρια της την επαναστατική πείρα και την πρωτοβουλία κάνοντας την καθημερινή σύγκρουση δυναμικότερη κι ούσιαστικότερη. κατασκευάζοντας λοιπόν «οί πρωτοπορείες με τους ήγέτισκους τους» όλο και καινούργιες οργανώσεις πιστεύουν πως προλαβαίνουν να ικανοποιήσουν την ανάγκη «όργάνωσης», ένταξης, φόδου κι οίκογενειακής πολιτικής εξάρτησης, την ανάγκη να έναποθέσουμε και σένα πολιτικό μαζικό φορέα ένα κομμάτι άπ' την δυσδασταχτη ανεξαρτησία μας! — προτρέποντας μάλιστα σόλα αυτά — έτσι που να μή δημιουργήσει ανεξάρτητες — άυτόνομες δυνάμεις ό λαός κι άχρηστεύσει το ρόλο τους, και το ρόλο που δίνουν στο λαό. το μόνο που κάνουν είναι ναυξάνουν τὰ μέλη της κρατικής λέσχης. οί νόμιμες αυτές πολιτικές τους λέσχες, άπομυθοποιούνται όλο και περισσότερο και ένω όμως σε διαλή περίοδο οργανώνουν βολτοούλες προς τη βουλή ή το πολυτεχνείο, παρακαλώντας επαναστατικά την εξουσία να τους άκούσει και ναλλάξει, σε περίοδο εξέγερσης το κίνημα δυναμικά τις ξεπερνάει πάντοτε και δείχνουν πόσο άχρηστες είναι π.χ. όχτώωρης 1917, γαλλικός μήης 1968 κλπ. ξαναεμφανίζονται όταν ό δρόμος είναι άνοιχτός, γιά να ξαναεγκαθιδρύσουν μιά πολιτική εξουσία ή γιά να αναλάβουν τη κορυφή του κινήματος κάνοντας τις άναγκαίες συμβιβαστικές συννενοήσεις με την εξουσία «γιά να προσπαθήσουν να φτάσει κάπου σωστά, όσο γίνεται χωρίς να συμβούν έκτροπα και στιγματιστεί ή όργάνωση κι όσο επιτρέπει το σημερινό επίπεδο πάλης... κάτω άπ' τόν καπιταλισμό...». συνήθως καταστέλνουν ξεπουλώντας το κίνημα ή την εξέγερση λέγοντας πως άφού δέν την έλέγχουν και δέν την προγραμματίσαν αυτοί δέν μπορεί να καταλήξει πουθενά! αυτοί κι ή όργάνωσή τους θέβαια κάτι θγάλαν: αναλαμβάνοντας να παίξουν αυτό το ρόλο πλαισιώσαν το κόμμα τους μοπαδούς και «το διαφημίσαν επαναστατικά» όσο μπόρέσαν καλύτερα! ύπόθεση είναι να κλείσουμε μιά γιά πάντα τόν δρόμο σ' αυτές τις εξουσιαστικές ομάδες, που παίρνουν τους ανθρώπους γιά πρόβατα, όπως δηλαδή ό καπιταλισμός θέλει να τους κάνει να πιστέφουν πως είναι. αυτό μπορεί να γίνει μονάχα άμα ό λαός πιστέψει στη δύναμή του και στόν έαυτό του, μέσα άπό την αυτοοργάνωσή του. το περιεχόμενο της άυτονομίας δίνει στόν καθημερινό του άγώνα όλο και μεγαλύτερη επαναστατική κριτική έμπειρία γιά να μπόρέσει κάποτε κυριολεκτικά να καθορίσει τόν χώρο της ζωής του.

τό σχολείο άγιο λείψανο στήν ύπηρεσία της εξουσίας

στο σχολείο ό καπιταλισμός με τις άπαγορεύσεις του, την καλλιέργεια του ανταγωνισμού, την βαθμολογία της επίδοσης και της παραγωγικότητας, με τόν καθορισμό και τόν έλεγχο της συμπεριφοράς και την επιδράδευση της ύπακοής - ύποταγής, με τόν έντοπισμό των προβλημάτων στην έξωτερική εμφάνιση, με την άναγκαστική εφτάωρη καθημερινή κατανάλωση της ζωής γιά μιά γνώση αόθαιρετη και

νεκρή, δημιουργεί τις απαγορευτικές εκείνες προϋποθέσεις εξάρτησης κι ένοχης, για να μην μπορέσει κανείς να βρεί και να αναγνωρίσει τον έαυτό του. Έτσι που οι έντες ήδη μαθητές ναποκλείεται να σκεφτούν ή να περάσει καν απ' το μυαλό τους πως είναι ικανοί να μάθουν ψάχνοντας μοναχοί τους τον κόσμο και την γνώση του, χωρίς την ανάγκη του σχολείου, με μια δλόφυχη βοήθεια απ' όλους μας όποτε κι όσο οι ίδιοι την ζητήσουν. κι οι πολιτικές συνδικαλιστικές οργανώσεις λειτουργούν στα μέτρα του καπιταλισμού, τροφοδοτούν την ανικανότητα και την εξάρτηση της υπαρέξής τους απ' το σχολείο, μη μπορώντας να φανταστούν τι θα κάναν αν δεν υπήρχε το σχολείο, θέλοντας τους μαθητές να είναι μαθητές με καλύτερα όμως αποχωρητήρια και δασκάλους, βοηθώντας τους μάλιστα μόλη τους την «έπαναστατικότητα» στο να πιστέψουν και να χωνέψουν πως ο λαός είναι ανίκανος και λίγοι είναι ικανοί κι απ' αυτούς μόνον ένας είναι ο πιό ικανός ο πιό μάγκας—ο άρχηγός της ζούγκλας! τα υποταγμένα πολιτικά μέλη του σχολείου, που είναι φορείς εξουσίας ένός μαζικού οργανου, εμφανίζονται να έχουν μια θέση υπεύθυνου — ανώτερου μέσα στο χώρο τους ενισχύοντας συμπληρώνοντας «πλιτικά» τις ιεραρχικές ανταγωνιστικές σχέσεις που καλλιεργεί ο καπιταλισμός στο σχολείο, που κυοφορούνται μέσα στις τάξεις και στους μαθητές ανάμεσα τους, το ίδιο γίνεται στο στρατό με τους έφεδρους αξιωματικούς, τους λοχίες κλπ. και στο έργοστάσιο με την ιεραρχημένη πληρωμή, για την ίδια δουλειά και τα ίδια χρόνια έργασίας ανάλογα π.χ. με την παραγωγή του εργάτη ή αυθαίρετα για να διαιρούν το προσωπικό, ή αν είσαι εργάτης έλληνας από τους «είσαγώμενους» έγχρωμους» ή την ταξινόμηση σε άνειδίκευτους κι ειδικευμένους και στους τελευταίους πάλι με σκόπιμες αυθαίρετες διαφορές σε διαφορετικές κλίμακες ειδικευσης και πληρωμής κλπ, κλπ. «άνώτερος» είναι πάντα αυτός που του άρέσει νάναι φορέας εξουσίας στον άλλον, που δεν έχει ξεπεράσει χίλιους δυό φόβους και βασικά πως δεν μπορεί νάναι φορέας του έαυτού του. είναι ανίκανος να κυβερνήσει μονάχος του τη ζωή του (και πως άλλως άφοδ δεν έχει καν ανακαλύψει τον έαυτό του - ικανός να τον υποτάξει και να τον παραδώσει) και χρειάζεται να (τον) στηρίξει, να ταυτίζεται με μια ομοιόμορφη μάζα χωρίς πρόσωπο μ' άγνωστα τα χαρακτηριστικά της ιδιαίτερης ταυτότητας του καθένος - δηλαδή με μια οργανωση ή κόμμα, για να μιλάει στ' όνομα πολλών, όχι μόνο του άγνωστου έαυτού του—και τελικά μέσα στην οικογενειακή φωλιά μιας ομάδας, να ζει σιγουρεμένος και κρυμμένος άλλος ένας τροχός, ένα όμιλιν γρανάκι μαγνητοφώνου ένός πολιτικού πυραμυδωτού μηχανισμού, που καταστρέφει τις ανθρώπινες ικανότητες και καταναλώνει έκφυλίζοντας την έπαναστατική πρωτοδουλία.

ο θεσμός της ιεραρχίας να διατηρείται μ' όποιο μέσο, οπως ώστε όλοι να είναι φορείς εξουσίας κι ο ένας να πρέπει να έλέγχει τον άλλον, μια που είναι υπεύθυνος για κάτι, κι ο ένας να είναι ανώτερος από τον άλλον - κι όχι όλοι ένωμένοι ένάντια σταφεντικά και στους σπιούνους τους. για να συνεχίσουμε να έχουμε την ανάγκη των πυραμυδωτών οργανώσεων και του κράτους, πρέπει να έχουμε πια πιστέψει πως δεν υπάρχει όμορφότερο πράγμα στον κόσμο από το να είμαστε συνέχεια εξαρτημένοι π.χ. από μια οργανωση, από την οικογένειά μας, από τη δουλειά μας, το δεσμό μας μ' έναν άνθρωπο κλπ - έναποθέτοντας πάντοτε σε χέρια άλλων την ανεξαρτησία μας και τη ζωή μας. πρέπει πάντα να υπάρχει «άνώτερος», «άντιπρόσωπος», «υπεύθυνος» για όποιον έχει πειστεί ότι είναι ανίκανος να διευθύνει και να έρευνήσει μοναχός του τη ζωή του και χρειάζεται και την υποστήριξη ένός «φιλόανθρωπου» κόμματος στην πλάτη του με όλους τους επαγγελματίες ειδικούς του κατανοητού κομφουζιονισμού και της καλλιέργειας του όμαδικού φέματος της ειδικής λαϊκής γλώσσας, της δημαγωγίας, τους ειδικούς μύθους για το θάνατο και τη ζωή, και την χαρά της έργα-

σίας τους καλούς και τους κακούς έχτρους... το κράτος και τα δεξιά κι άριστερά όμοιώματά του - καλλιεργούν το φόβο. έτσι σέρνεται σιγουρεμένος μες στο ρόλο του γεμάτος φόβους κι ένοχες, που τον στηρίζουν και τον καλλιεργούν, απομακρυσμένος στην ύποταγή (στις διαταγές του καπιταλισμού) ανάμεσα από φαλοκρατικά σύμβολα, γλιώδεις μύθους κι εξουσιαστικά είδωλα, καθημερινό λείψανο που τρέμει με την ιδέα πως το κορμί του βγάξει σκατά. στο όνειρό μου το σχολείο—εφιάλτης: τερατοκρατία.

τό διαμελισμένο κορμί της σύγκρουσης - εύκολη λεία της εξουσίας τα κόμματα, οι οργανώσεις κι όλοι οι φορείς εξουσίας της πολιτικής της γνώσης, της έπιστήμης, της οικονομίας κλπ. που πιστεύουν κιάλας στην αποστολή τους! - δε θέλουν να μάθεις να είσαι έλεύθερος, για να δικαιολογούν κι επιβάλουν την αναγκαιότητα υπαρέξής τους κι ένταξης των όπαδών στο χωνευτήρι τους. δε δέχονται να λειτουργήσουν με ισότητα — αυτή είναι λέξη για τα χαρτιά — τρέμουν να την δάλουν σε εφαρμογή, γιατί ξέρουν πως έτσι ο καθένας θα μπορεί να βρεί και να εκφράσει τον έαυτό του και να εκφράσει μάλιστα τις πραγματικές του επιθυμίες για τον κόσμο που θέλει να ζήσει σαν άνθρωπος — κι όχι σαν εξάρτημα, σαν ψηφοφόρος φυλακισμένος σε θάλαμο έπεξεργασίας, σαν όπαδός ένός κόμματος ή μιας ποδοσφαιρικής ομάδας ή μαντρωμένος σε παρατάξεις κι αντίληψεις ή σε μια θρησκευτική αίρεση. στις διάφορες συγκεντρώσεις και στις γενικές συνελεύσεις μέσα σε ένα κλίμα σκηνοθετημένου χώρου-χρόνου και λόγου, που ύπονομεί και διάζει κάθε έλευθερία, που βοηθάει όμως την έλεύθερη εξάσκηση των προκαθορισμένων καθηκόντων από την πλευρά των πολιτικών αποστόλων μ' επιβολή γραμμών και καθοδήγησης, δε δέχονται να μιλάνε άνθρωποι για τα προβλήματά τους, αλλά όπαδοι για τις σχέσεις τους με την τάδε ιδεολογία σε σχέση με το τάδε κρατικό πρόδλημα ή τις τάδε ένέργειες με εκείνην την ταχτική της ομάδας ή του συνδικάτου που ανήκουν, βαστώντας έτσι τον άνθρωπο έξω από την φύση των καθημερινών του πολύπλευρων προβλημάτων και δικαιώνοντας — μιλώντας μόνον γι' αυτά, έτσι — την ύπαρξη των θεσιών και της λογικής, που δικαιολογούν την ύπαρξη αυτών των όργάνων. βασικό θέμα στις συζητήσεις είναι ή αυτοδιαίωνιση του όργανου πάλης κι όχι: γιατί χρειάζεται και πότε κι αν αναπαράγει νεκρές σχέσεις να σταματάει την ύπαρξή του — έτσι που να μη γραφειοκρατικοποιηθεί και να μη γεννήσει εξουσιαστικά τερατάκια κι έπαναστατικούς παραγοντίσκους ή οργανωμένους πειθήνιους «μίζερους έπαναστάτες άπλους όπαδούς», που σκηνοθετούν κατάλληλα τη ζωή τους για να πλησιάζουν «όπως πρέπει» τον έργατικό μύθο, κόβοντας τα μαλλιά τους για να πλησιάζουν ή να ανήκουν περισσότερο στην έργατική τάξη, μαθαίνοντας παπαγαλία τα πατερικά κείμενα του «μαρξισμού - λενινισμού», όντας καλοί οικογενειάρχες, συμμετέχοντας και ψηφίζοντας όπου βρίσκεται ή ομάδα τους κλπ κι όπωσδήποτε το αγορασμένο μάλιστα έπαναστατικό τζάκετ — παιδαρειώδη πράγματα! στις συγκεντρώσεις και συνελεύσεις, μιλάνε όλοι όσοι μιλάνε, μέσα από κάποιο ρόλο λέγοντας μεγάλες αλήθειες και συνεχίζοντας το όμαδικό φέμμα, που διαχωρίζει τους ανθρώπους και τα προβλήματά τους σε κλαδικά κι επί μέρους άλλες διαφορές κι ειδικεύσεις. προβλήματα έργασίας ένός κλάδου από τη μια πολέμου από την άλλη άσχετο μαυτό της έργασίας, στρατιωτικής θητείας άσχετο με τα παραπάνω, κατανώλωσης κι ήθων άσχετα με τα παραπάνω, προβλήματα παιδείας, σεξουαλικής ζωής κι έκτρωσης και νοσοκομειακής περίθαλψης γενικά, άσχετα με τα παραπάνω κλπ. κλπ. κι έτσι μαθητικό κίνημα ξεκομμένο απ' το φοιτητικό κι άλλο το έργατικό κι άλλο το άγροτικό κίνημα κι άλλο το έπαναστατικό κίνημα. έτσι ένωμένοι παντού είναι μονάχα οι φορείς της πολιτικής εξουσίας — ένωμένοι σε σχέση με την καθοδήγηση της κεντρι-

κής τους έπιτροπής κι έπειδή είναι όπαδοί του ίδιου κόμμα-
τος — δηλαδή οι όπαδοί του ΚΚ που συμμετέχουν και θέ-
λουν τὰ κινήματα διαχωρισμένα, είναι ένωμένοι σαν ΚΚ ή οι
τροτσκιστές της τάδε ομάδας κοκ — αλλά οι άγρότες με
τὸ κίνημα τῶν μαθητῶν ή οι έργάτες του τάδε έργοστάσιου
με τὸ κίνημα τῶν οικοδόμων άλλο πράγμα! δημιουργεί
ται έτσι μιὰ σκόπιμη διαίρεση κι απομόνωση τῶν προβλη-
μάτων, πού έπιτρέπει στους έργοπατέρες και τούς επαγ-
γελματίες συνδικαλιστές νά υπάρχουνε και νά λειτουργοῦν
άνετα μπερδεύοντας και ξεπουλώντας τις έπαναστατικές
διαθέσεις τῶν εργαζομένων κι ή λογική αὐτῆς τῆς συμφέ-
ρουσας στη διευθυντική τάξη ταχτικής, καταλήγει στο: οι
έλληνες κι οι τουρκοι κι οι βούλγαροι π.χ., νά μὴν είναι αν-
θρωποι πού έχουν τὰ ίδια προβλήματα κάτω και μέσα στον
καπιταλισμό, αλλά λαοί μαντρωμένοι σέ κράτη, πού οι πο-
λιτικές τους πατριωτικές πάντα ήγεσίες μπορούν όποτε θέ-
λουν νά τούς στείλουν στο μακελειό τὸν πόλεμο — πού είν-
αι ένα από τὰ όπλα της εξουσίας, στο διεθνές παζάρι, γιά
νά τὴν θγάζει καθαρή. όλα τὰ προβλήματα πάνε μαζί κι
άλληλοκαθορίζονται κι άλληλοστηρίζονται. ή δίψα γιά ἐ-
ξουσία, με τὸ έπίπεδο ανάπτυξης του καπιταλισμοῦ, με τὴν
παίδια, τὴν κατανάλωση και τὴν ύποταγή της γυναίκας
στον άντρα. ή εξαρτημένη συμπεριφορά μιᾶς κοινωνίας α-
πέναντι σέ μιάν ή πολλές άλλες, με τούς νταβατζήδες της
γνώσης, τὴ δίψα γιά ιδιοκτησία και τὰ ξεξουαλικά προόλη-
ματα. ο καθημερινός βιασμός της προσωπικότητας, με τὴν
θεοποίηση τῶν αντικειμένων πού ταυτίζονται οι άνθρωποι
μαζύ τους, με τὴ σύγχρονη εικόνα του διαμελισμένου κορ-
μοῦ της γυναίκας — σεξουαλικό αντικείμενο, με τὴν κα-
τανάλωση. ή έκσυγχρονημένη εικόνα του χώρου εργασίας,
πού θέλει νά είναι οίκογενειακή, με τὴν οικονομική κατά-
σταση και τὴ στρατιωτική διαμόρφωση στο σχολείο, με τὴν
ανάπη γιά εργασία κι ύπακοή και τὴν υπέρ πατρίδος πί-
στη κλπ. όλα καταλάβουμε τις δομές πού αναπαράγουμε
στην καθημερινή μας ζωή, πού αὐτές κι ή συνείδηση, πού
δημιουργοῦν στηρίζουν τὸ κράτος και τις εξουσίες πού θη-
λάζει, θά δοῦμε πώς πρέπει νά απομονώσουμε μέσα μας πα-
ράλληλα με τὸν καθημερινό μας άγώνα και τὴν αντίστασή
μας σόλους τούς κοινωνικούς χώρους - αὐτές τις δομές ύπο-
τέλειας κι ύποτίμησης του ανθρώπινου εἶδους και τῶν ίκανο-
τήτων του. αὐτά όλα δηλαδή γιά τὰ όποια αγωνιζόμαστε με
μικρές πιέσεις πού τις χωνεύει τὸ σύστημα, απαιτώντας τελι-
κά νά αλλάξει από μόνη της ή εξουσία τὴν καθημερινή μας
ζωή ή νά έρθει μιὰ επανάσταση. νά πάρουμε στὰ χέρια μας
λοιπόν, τὴν καθημερινή μας ζωή — όλο και περισσότερο
συνειδητοί της ιδεολογίας πού εκφράζουμε με τὴν καθημερι-
νή μας ζωή πού είμαστε φορεῖς της — γιά νομιμονώσουμε
τὴν εξουσία μέσα κι έξω από μας. γιά ναπομονώσουμε μέσα
μας τις δομές της εξουσίας πού αναπαράγουμε, γιά νά κατα-
τήσουμε αὐτὴ τὴ γνώση του έαυτοῦ μας οι αυτόνομες ο
μαοες κι έξω απ τούς χώρους εργασίας, σάν χώροι
έρευνας, συστηματικῆς συζήτησης και πάλης-έρχονται σά
μιὰ αναγκαία σχέση ζωῆς.

**ὁ συνδικαλισμός στην ύπηρεσία του κα-
ταλισμοῦ ή ιερότητα της δουλειᾶς-δου-
λειᾶς** τὸ μαθητικό κίνημα λοιπόν, δέν είναι ξεκοιμένο ἀ-
πό τὸ γενικότερο κίνημα απολευτέρωσης κι αντίστασης κα-
τὰ της καπιταλιστικῆς συνείδησης, τῶν έξουσιαστι-
κῶν δομῶν και του κρατικοῦ συστήματος. έτσι μέσα κι ἐ-
ξω απ' τὸ σχολείο της εξουσίας, δέν έχει φυσικά νά παλέ-
ψει μόνο με «μαθητικά» προβλήματα. τὴν απομόνωση του
ένος απ' τὸν άλλον — απομονώνοντας δηλαδή τὰ κοινὰ
προβλήματά μας — επιβάλλει ο καπιταλισμός. «ο καθένας
νά κυτᾶει τὴ δουλειά του», ο κατάλληλος άνθρωπος στην
κατάλληλη θέση» — κι ή διευθυντική τάξη στην δικιά της,
δηλαδή νά οργανώνει τὰ πάντα! ή διαμελισμένη ανθρώπινη
αντίσταση και σύγκρουση πού εύκολα καταστέλλεται, πιό

εύκολα έλέγχεται και καθοδηγείται απ' τὴν διευθυντική τά-
ξη, πιό εύκολα τὴν βάζει στην τσέπη της, φτάνοντας και
στο νά ικανοποιήσει εκείνη τὴν χρονική στιγμή ένα μέρος
από τὸ απομονωμένο πρόβλημα — πού άργότερα πάλι τὸ
ξαναεμφανίζει (ιδιαίτερα φανερό γίνεται σιὰ οικονομικά
αιτήματα). Η διευθυντική τάξη συννενοείται πολύ καλά
και θεωρεῖ νόμιμες τις «ταραχές» στην παραγωγή και στην
τάξη κι ασφάλεια του χώρου πού ζει όταν είναι απομονωμένα
τὰ προβλήματά μας κι έπιπλέον έχει νά κάνει με τούς ἐ-
παγγελματίες συνδικαλιστές ή με τούς άρχηγούς και τὴν
έπαναστατική πρωτοπορεία πού συστηματικά θέλουν μέσα
στη λογική της πάλης και τὴν ταχική γιά τὴν συγκρότηση
του κόμματός τους γιά τὸ λαό, ναπομονώνουν και νά ἐξει-
δικεύουν τὰ προβλήματα αποδυναμώνοντας τελικά τὴ σύ-
γκρουση έτσι πού νάρθουν «σέ πιθανές συννενοήσεις, μέσα
σέ κλίμα γενικῆς κατανοήσεως κι απ' τις δυο πλευρές».
τὰ συνδικάτα στηρίζουν τὸν καπιταλισμό κι άντιστρόφως.
τὰ συνδικάτα είναι αναγκαία εξαρτήματα του καπιταλισμοῦ.
τὰ συνδικάτα είναι «τὸ δικό μας κοινοβούλιο» στην ύπηρεσία
της εξουσίας φυσικά. Ὑπάρχουν γιά νά προτείνουν και νά
διευθετοῦν μιὰ κάποια καλύτερευση συνθηκῶν — δικαιωνί-
ζοντας τὴ δουλειά — εκμοντερνίζοντας τὸν καπιταλισμό—
άντι νά προσπαθοῦν νά του δημιουργοῦν ρήγματα γιά νά
τὸν ρίξουν. έπιπλέον άγιολοιοῦν τὴν εργασία, τονώνοντας
κι άλλον ένα «ήθικό» φραγμό του καπιταλισμοῦ πού τὸν
χρειάζεται ή ιεραρχία κι ή ειδικευση γιά επιλογή κι
ύποταγή πού είναι χρήσιμος ἐξ άλλου στους συνδικαλιστές και
τὰ συνδικάτα γιά νά έχουν τούς εργάτες σκοτωμένους στην δου-
λειά, βίδες πού πρέπει νά ψηφίζουν κιόλας τὰ πολιτικά τους
μαγειρέματα! και γιά νά δείχνουν σιγουρεύοντας τὴν καθε-
στηκυία τάξη, πώς τὰ συνδικάτα πιστεύουν στις άξίες αὐτοῦ
του συστήματος και δέν ενδιαφέρονται νά διαταράξουν τὴ
γαλήνη του. δέν είναι τυχαίο πώς γιά νά γίνεις ένας μαθητι-
κός αντιπρόσωπος ή συνδικαλιστής, πρέπει νάσαι ένας «κατα-
ξιωμένος» μαθητής, νάχεις θγει πρόεδρος, νάσαι ο πιό καλός
μαθητής ή ο πιό σοβαρός, επιλεγμένος από τούς καθηγητές
κι ικανοποιώντας τὴν μαθητικὴ νοοτροπία τῶν μαθητῶν. αὐ-
τὴ ή ταχτική δέν είναι ξεχωρη από τὰ εργατικά συνδικάτα
όπου γιά νά γίνεις ένας καλός αντιπρόσωπος ή συνδικαλι-
στής πρέπει νάσαι κι ένας καλός αποδοτικός εργάτης.

**άντιεξουσιαστικός άγώνας αυτόνομες ό-
μάδες τρόπος ζωῆς** ή καλύτερευση τῶν μισθῶν,
τῶν συνθηκῶν εργασίας, τῶν αδειῶν, ή αύξηση της κατα-
νάλωσης δέν είναι αὐτά πού αποδυναμώνουν τὴ σύγκρουση
και καταναλώνουν τὴν επαναστατικὴ διάθεση — αὐτά θά
μποροῦσαν νά έγγραφοῦν στην καθημερινή πάλη, αν αὐτὴ
προσδιοριζόταν από διαδικασίες όπου ή ανθρώπινη λειτουργ-
γία και συμμετοχή εἶταν πραγματικά χαρακτηριστική, ο α-
ποφασιζότανε και γινότανε σέ σχέση με τὴν συνειδητὴ δρά-
ση «της δάσης» κι όχι τὴν πρωτοπορεία και τὰ γρανάζια
της πού μπαίνουν σέ λειτουργία γιά τούς λόγους πού παρα-
πάνω είδαμε, πού καλλιεργεῖ μιὰ ιδεολογία εξάρτησης κι
άνικανότητας «στη δάση» και βασικά μιὰ άπάθεια — μιὰ
πού όλα άλλου τ' αποφασίζουν, τὰ έκτελοῦν, εμεῖς ψηφίζου-
με, τὰ συμβιβάζουν, εμεῖς ψηφίζουμε! τὰ κερδίζουν τὰ καθο-
ρίζουν και τὰ ξεπουλάνε.. εμεῖς ψηφίζουμε! ή μιζέρια κι ή
καταπίεση, με τὴ θεαματικὴ επέμβαση τῶν πρωτοπορειῶν,
«πού τὰ ξέρουν όλα και τὰ λύνουν όλα» με τις ταχτικές και
τις γραμμές τους, συμβαδίζουν με τὸν επαναστατικό κομφου-
ζιονισμό πού δημιουργεῖ ή επαναστατικὴ διευθυντικὴ πρωτο-
πορεία, πού ενισχύει τὴν άρχουσα ιδεολογία του σύγχρονου
σκοταδισμού μέσα από τις άξίες - έξουσίες της και τὰ «έπι-
τρέπω» της, στην μία μορφή νόμιμης καθημερινότητας μέ-
σα από τὰ μέσα έννημέρωσής της, μέσα από τὴν πληθωριστι-
κὴ ισορροπία της οικονομίας της πού καθορίζει πότε ικανο-
ποιοῦν ποιά αιτήματα κλπ κλπ. αὐτὸ πού καθορίζει τὴ συμ-
μετοχή και τὴν ανάπτυξη τῶν ικανοτήτων και τῶν πρωτο-

βουλιών, που εξελίσσει την πράξη και την ιδεολογία που επεξεργάζεται αυτή, είναι ή διαδικασία ισότητας στην καθημερινή ζωή και πάλη σόλους τους χώρους που μπορούμε να καθορίσουμε. αυτό μπορεί να γίνει μονάχα όταν ή «θάση» δημιουργήσει ανεξάρτητες δυνάμεις κι όργανα πάλης, μιά που έτσι θά συνειδητοποιήσει την υπαρξή της, την δύναμή της και την φαντασία κι έλευθερία της επέμβασής της, με τόν καθοριστικό — ανατρεπτικό χαρακτήρα της, μέσα από τις δικές της δυνάμεις, που θά αυτοελέγχονται δημιουργώντας κάθε στιγμή καινούριες δυνατότητες, που θά επεξεργάζονται συνέχεια, παράλληλα με την καθημερινή πρακτική, την ιδεολογική και θεωρητική σημάσια της. άρχίζουν να ζουν και να λειτουργούν τότε — οι προϋποθέσεις για μιά άλλη γή του κοινωνικού συστήματος.

τά κόμματα, αναπαραγοντας τις καπιταλιστικές δομές ύπαρξης, δημιουργούν οργανώσεις - δορυφόρους ή στηρίζουν ήδη υπάρχοντα συνδικάτα που κι αυτά με τη σειρά τους στηρίζουν τά κόμματα, απομονώνοντας τά προβλήματα, που ήδη ή καπιταλισμός έχει ιεραρχήσει κι ειδικεύσει, δημιουργώντας γι' αυτούς καλύτερες συνθήκες διείσδυσης, επιβολής κι οπαδοποίησης, εκφυλίζοντας τή κίνημα - διασπώντας το στην ουσία του. ή άνθρωπος — εργαζόμενος, δέν μπορεί να εκπραστεί μέσα όργανο που να άσχολείται με 3% αύξηση μισθοϋ — αλλά μέσα όργανο που να άσχολείται και να παλεύει μόλα όσα ή έδισα παλεύει στην καθημερινή του ζωή. απομονώνοντας τή ένα πρόβλημα από τάλλο, καταναλώνουν τήν αντίστασή μας (καθοδηγημένες άπεργίες και διαδηλώσεις κλπ.) δημιουργώντας μία παγίδευση και πόλωση της καθημερινής σύγκρουσης — αυτό που θέλει άκριβώς κι ή διευθυντική τάξη. όλες οι οργανώσεις αυτές κινούνται στη νομιμότητα, που τή σέβονται και παζαρεύουν τήν ανθρώπινη μιζέρια με τους εκπρόσωπους της καταπίεσης (που καθορίζουν τή νομιμότητα) στηρίζοντάς τους ουσιαστικά και ξεπουλώντας τήν επαναστατική πρωτοβουλία με 2% αύξηση κι ένα ντους δωρεάν! πρέπει πρώτα ναπομονώσουμε τους συνεργάτες αυτούς, τή νέα διευθυντική τάξη, αυτούς που θαίνουν μέσα από μās έναντίον μας τους εργατοπατέρες και τους επαγγελματίες πολιτικούς. και ποιδ μπορεί νάναι αυτό τή όργανο που θά άσχολείται: μόλα τά προβλήματά μας, που έμεις οι έδισοι θά τόχουμε δημιουργήσει και θά τή έλέγχουμε βαστώντας ή καθένας τήν έλευθερία του άπέναντι σ' αυτό; ποιδ θά 'ναι τή όργανο αυτό, που θά 'ναι αυτό τή έδισο τή πολυδιάστατο κίνημα σύγκρουσης, που δέν θά παραμένει νεκρό έξουσιαστικό σχήμα για να δαιωνίζει τόν έαυτό του και να γεννάει παραγοντίσκους και καινούριες άξίες — έξουσίες για κατανάλωση, αλλά θά έμφανίζεται κάθε φορά που ένα πρόβλημα χρειάζεται ομαδική συμμετοχή ή τις περιόδους εκείνες που τή άνέδραση του κινήματος θά τή θεωρεί άναγκαίο συντονιστικό όργανο; άπέχοντας από κάθε όργανο στενής άπομονωμένης πάλης, που περιορίζει κι ιεραρχεί τά προβλήματα κι έσθ έσαι ένας άπλός οπαδός ή ένας

ψήφος, ζητώντας ένα φορέα ανθρώπινο που ν' άσχολείται μ' όλα τά καθημερινά ειδικά και γενικά προβλήματα μπορεί να είναι σήμερα ή αυτόνομη όργάνωση ή ή ανεξαρτοποίηση μιας γενικής συνέλευσης, άπομονώνοντας τους επαγγελματίες διαιωνιστές της μιζέριας, που να έλέγχεται από τις επιτροπές θάσεις ή τις αυτόνομες ομάδες, όπου θά συζητούνται τά πάντα και θά γίνεται έρευνα για τήν αλήθεια. οι σχέσεις κι ή χαρακτηρισμός αυτών των όργάνων πάλης, κριτικής κι έρευνας είναι αυτές που, καθορίζοντας όλο και πιο δυναμικά τή καθημερινή μας ζωή, γεννάνε και προετοιμάζουν μιά διαφορετική όργάνωση της κοινωνίας με συμβουλευτικό χαρακτήρα για μιά καθημερινή άνατροπή κι όχι άναπαραγωγή της βαρβαρότητας.

κάθε άτομο, πρέπει να μπορεί να επηρεάζει τή κίνημα. κι αυτό μπορεί να γίνει ακόμα και μέσα από τή γενική συνέλευση αν άπελευθερωθεί ή λόγος, άπομονώνοντας τους επαγγελματίες κομπιναδόρους, τους δημαγωγούς πολιτικών-τηδες που μονοπωλούν τόν λόγο και «τήν εκπροσώπηση του κινήματος» για τή κόμμα τους. πρέπει ή καθένας να 'χει θέση στη συζήτηση κι ή λόγος του να άκούγεται και να συζητείται — άσχετα αν δέν μιλάει «σε ύφος κλαυθμηρικών και περισπούδαστον» σε τόνο ήρωικό! κάθε άτομο φυσικά επηρεάζει και καθορίζει τή κίνημα με τήν καθημερινή ζωή του και τήν επέμβαση πάνω της. όσο πιο πολύ αυτό τή άτομο γνωρίζει τόν έαυτό του κι άπαιτεί να ζήσει — παίρνοντας στά χέρια του τή ζωή του — ή καθημερινή του σύγκρουση όλο και περισσότερο θαποκτάει ένα χαρακτηρισμό, που θά εκφράζεται όλο και περισσότερο σε μορφές όργάνωσης όπου ή διαδικασία ισότητας θά φτιάχνει ένα δικό της έδαφος σχέσεων με τους ανθρώπους, τήν φαντασία, τήν καθημερινή πάλη κι επιβίωση κλπ. βαστώντας παράλληλα κάθε άτομο τήν ανεξαρτησία του σε σχέση με τήν ομάδα αυτή, που άπ' τήν πλευρά της, μιά που δέν θάναι ομάδα για τήν ομάδα ή ομάδα άπρόσωπη, άποϋποκειμενική, θά βαστάει τήν αυτονομία της άπέναντι σ' όλες τις άλλες παρόμοιες ομάδες με τις όποιες συνεργάζεται — μιά που παράλληλα τά άτομά της θά επεξεργάζονται τήν ιδεολογία της καθημερινής ζωής που καθορίζει τήν πράξη τους.

Αυτό τή κείμενο γράφτηκε τόν Σεπτέμβριο του 1974 για τήν έφημερίδα του ΚΡΑΚ που δέν έγινε. Μιλώντας για τόν "μαθητικό" συνδικαλισμό, βλέποντας πώς ή "συνδικαλιστική" όργάνωση δέν είναι έξχωρη άπ' τήν πολιτική ή αυτήν της καθημερινής αντίστασης κι έρευνας, είναι φανερό πώς οι σχέσεις έξάρτησης/υποδούλωσης, τή χάσιμο των ικανοτήτων και πρωτοβουλιών προς χάριν της οίκογενειακής φωλιάς ενός μεγάλου σόυνολο άποϋποκειμενικού όπου είσαι μέσα του ένα άντικείμενο ένας άριθμός, ή άναπαραγωγή του νεκρού χρόνου και των νεκρών σχέσεων, άγγίζει όλες τις δομές και τά σύνολα εκείνα που μέσ στον ανταγωνισμό και τήν ιεραρχία άναπαράγουν-πλουτίζουντας /έκμοντερνίζοντας-τόν καπιταλισμό, αντί να δημιουργούν τις προϋποθέσεις εκείνες που θά φέρουν τήν ριζική του άνατροπή.

ή σύντομη κριτική περιγραφή του σημερινού ρόλου των συνδικάτων, δέν έρχεται σε αντίθεση μ' αυτό που πιστεύω, πώς ή καθημερινός άγώνας για να έπιζήσουμε, ή ρεφορμιστικός άγώνας (μέταν τρόπο όργανωτικό άπολυθεωτικό) έντείνουν τήν σύγκρουση, ξεσκεπάζουν τους μύθους και τελικά επαναστατικοποιούν ένώνοντας τους ανθρώπους κι επιτρέποντάς τους να πάρουν πρωτοβουλίες τους άναπτύσσουν τις ικανότητες, τήν φαντασία, τήν όργανωτική πείρα και συγκροτούν σιγά-σιγά έτσι μόνον τήν επαναστατική θεώρηση αυτού του κόσμου.

"Η δημιουργία του ά-
ντιφασιστικού συνασ-
πισμού τόν καιρό του
πολέμου από χώρες δια-
φορετικών κοινωνικών
συστημάτων, αποτέλεσε
θρίαμβο της πολιτικής
του Κομμουνιστικού
Κόμματος της Σοβιετι-
κής Ένωσης που είχε
μ'έπιμονή επιδιώξει
αυτή τη συνεργασία
μπροστά στον κίνδυνο
του άφανισμού της άν-
θρωπότητας από την χι-
τλερική λαίλαπα."

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ 30ης ΕΠΕΤΕΙ- ΟΥ ΤΟΥ "ΑΝΤΙΦΑΣ- ΙΣΤΙΚΟΥ" ΠΟΛΕΜΟΥ

Αυτά γράφει ο "ΡΙζοσπά-
της" της 9 του Μάη.

Αλλά την όρθότητα αύ-
της της πολιτικής του συ-
νασπισμού "διαφορετικών"
κοινωνικών συστημάτων την
ἀπέδειξε καί η ἀμέσως
πρίν απ'αυτήν, συνεργασία,
μόνο που αυτή τη φορά έ-
γινε μέ τη χιτλερική λαί-
λαπα. Τόν αὐγουστο του
1939 υπογράφεται στή Μόσ-
χα, σύμφωνο φιλίας ανάμ-
εσα στή Ρωσία καί τή Γερ-
μανία. Καί αυτό τό σύμφω-
νο υπογράφεται μέσα σέ άτ-
μόσφαιρα ένθουςιασμού
καί χαρᾶς. Η Μόσχα πανη-
γυρίζει σηματοδότηση.
Τό σφυροδρέπανο δίπλα
στή σβάστικα. Ο Ρίμπεν-
τροπ καταθέτει στέφανο
στό Μαυσωλεῖο του Λένιν,
ένῳ η μουσική παίζει τόν
φασιστικό ὕμνο. Παρελάσ-
εις, προπόσεις, χαμόγελα
σφίξιμο χεριῶν, φωτογρα-
φίες, κλπ., κλπ.

Γιά νά ανάψει ο Χίτλ-
ερ τό πράσινο φῶς στίς
στρατιές του, έπρεπε άπ-
αραιτήτως νά έξασφαλίσει
τά νῶτα του. Αὐτά τά έγ-
γήθηκε ο Στάλιν. Καί έμει-
νε ίσως γιά πρώτη φορά
στή ζωή του συνεπής στό
συνεταίριο του. Καί όχι
μόνον του έξασφάλισε τά
νῶτα, αλλά καί τόν έφοδ-
ίαζε μέ ό,τι του χρειάζ-
ονταν γιά τόν "άφανισμό
της ανθρωπότητας". Ακόμα
μέ τήν ιδιότητα του άρχ-
ηγού του "Εργατικού Κρά-
τους" καί του καλύτερου
μαθητή του Μάρξ καί του
Λένιν δικαιολογοῦσε τό φο-
νικό έργο του Χίτλερ. "Η
Γερμανία καί η Ιταλία
έχουν κι αυτές ανάγκη ά-
πό ζωτικό χώρο". Δηλαδή,
πρέπει σύμφωνα μέ τήν ά-
ποψη του σοφού μαρξιστή
νά έχουν κι αυτές μερτι-
κό άπό τή ληστεία του κό-
σμου άπό τούς δυτικούς

ίμπεριαλιστές. Καί όταν ο
Χίτλερ διέγραφε άπό τόν
χάρτη τό Βέλγιο, τήν Όλ-
λανδία, τή Δανία, τή Νορ-
βηγία, τήν Ελλάδα, κλπ.
ο Στάλιν έδινε τή μαρξι-
στική έρμηνεία του φαινο-
μένου: "Δέν μπορεί νά ύ-
πάρχουν στήν εποχή μας
μικρά έθνη".

Τό ένδιαφέρον, τήν εί-
λικρίνεια καί τή συνέπ-
εια τῶν σταλινικών στήν
άντιμετώπιση του "κινδύ-
νου του άφανισμού της άν-
θρωπότητας άπό τή χιτλε-
ρική λαίλαπα" μπορούμε
νά τό δοῦμε μέ μιá έκπλη-
κτική καθαρότητα καί άν-
αίδεια στήν πολιτική καί
στή δράση του ΚΚΕ έδῶ έ-
κεινά τά χρόνια.

Από χρόνια, κάθε μέρα
μέ όλα τά μέσα που διέθε-
τε υποστήριζε:

"Η ανεξαρτησία της
χώρας άπειλεῖται άπό
τόν Ιταλικό καί γερμ-
ανικό φασισμό". "Η πο-
λιτική της κυβέρνησης
Μεταξά δένει τήν Έλ-
λάδα στό άρμα του γερ-
μανικού καί Ιταλικού
φασισμού". "Η χιτλερ-
ική έξωτερική πολιτι-
κή της δικτατορίας έκ-
μηδενίζει καί τό τελ-
ευταίο ίχνος της ένν-
ικής μας ανεξαρτησίας".
"Ο Μεταξάς, πωλημένο
καί άφοσιωμένο όργανο
του χιτλερισμού στήν
Έλλάδα, πληρώνεται
άπό τόν γερμανικό φα-
σισμό". κλπ. κλπ.

Αὐτά καί άλλα πολλά
σάν κι αὐτά μέχρι τόν αὐ-
γουστο του 1939, μέχρι δη-
λαδή τό χιτλεροσταλινικό
σύμφωνο. Απο έδῶ μπαίν-
ει άλλη πλάνα στό γραμμό-
φωνο.

Στό μανιφέστο της Κε-
ντρικής Έπιτροπής του
Κομμουνιστικού Κόμματος
της Ελλάδας διαβάζουμε

(ΡΙζοσπάστης, 2 του Μάη
1940. Σαράντα Χρόνια του
ΚΚΕ, σελ. 460-466):

"...Οι ύποκινητές του
πολέμου άγγλογάλλοι
ίμπεριαλιστές... παρα-
βιάζουν λυσσασμένα δί-
χως πρόσημα, τήν ού-
δετερότητα τῶν μικρῶν
κρατῶν, προκαλώντας
τόν έχθρό πάνω στά έ-
δάφη τους, πασκίζουν
έτσι νά παρασύρουν άλ-
λους λαούς στόν πόλε-
μό τους...

...Ο κίνδυνος που μάς
άπειλεῖ σήμερα είναι
η μεταφορά του πολέ-
μου σέ ελληνικά έδάφη.
Καί τόν κίνδυνο αυτόν
τόν προκαλεῖ η ίδια η
κυβέρνηση, η ματωμέ-
νη βασιλοματαική δι-
κτατορία...

...Οι ύποκινητές του
πολέμου (άγγλογάλλοι)
που άλλη μιá φορά με-
τέβαλαν τή χώρα μας σ'
όρμητήριο κατά τῶν ά-
τιπάλων τους...

...Όχι μονάχα δέν
παίρνει (η δικτατορία)
κανένα μέτρο γιά νά
άσφαλίσει τήν ειρήνη
του λαού μας, μά μέ
τούς τυχοδιωκτισμούς
της προκαλεῖ τήν ίτα-
λική εισβολή...

...Τήν ὥρα αυτή βρίσ-
κει κατάλληλη η δικτ-
ατορία γιά τό ξεπούλη-
μα της χώρας μας στους
ύποκινητές του πολέμου
άγγλογάλλους...

...Νά γιατί η δικτατο-
ρία μάς σπρώχνει συ-
νειδητά στόν ίμπερια-
λιστικό πόλεμο. Νά γι-
ατί η δικτατορία πάει
η ίδια νά προκαλέσει
Ιταλική εισβολή καί
νά μάς στείλει έπει-
τά νά σκοτωθούμε γιά
τό χατήρι τῶν άφεντι-
κῶν της..."

Και τί προτείνουν για να σωθεί η χώρα;

"..Νά πώς μπορούν δ-
λοι οι λαοί να άσφα-
λίσουν την ειρήνη και
την έλευθερία τους:
Οι ιμπεριαλιστές άπο-
σβλωμένοι από τη δύ-
ναμη των λαών της
ΕΣΣΔ..τρέμουν να άγγί-
ξουν όχι μονάχα τα σο-
βιετικά έδάφη, αλλά
και κάθε χώρα που έ-
ξασφάλισε τη σοβιετι-
κή βοήθεια.Νά ο δρόμ-
ος που και η Ελλάδα
οφείλει να ακολουθήσει
άν θέλει να ζήσει έλ-
εύθερη και εύτυχισμέ-
νη. Η Σοβιετική Ένω-
ση γλύτωσε μέχρι σήμε-
ρα τη χώρα μας άπ'τόν
πόλεμο και την ύποδο-
ύλωση.Τί θα είμαστε σή-
μερα αν δέν έκοβε-μέ-
την επέμβαση της στην
Πολωνία-τό δρόμο του
Χίτλερ προς τη Ρουμα-
νία και τα Βαλκάνια;
Πού θα βρίσκονταν σή-
μερα η άνεξαρτησία
μας,αν η ΕΣΣΔ δέν άν-
τιτάζονταν αποφασιστι-
κά στα Ιταλικά-πού ύ-
ποδαυλίζονταν από τους
άγγλογάλλους-σχέδια
κατάκτησης των Βαλκα-
νίων που ματαιώθηκαν
μέ τό θρίαμβο του κόκ-
κινου στρατού στη Φιν-
λανδία;

...Ποιά μέτρα παίρνει
σήμερα η βασιλομεταξι-
κή δικτατορία για να
άποσοβήσει Ιταλική εί-
σβολή την ώρα που η Ί-
ταλία άπόδειξε πώς δέν
άποτολμά νάρθει σε σύγ-
κρουση μέ την ΕΣΣΔ,την
ώρα που είναι πεντακά-
θαρο πώς η συνεργασία
μέ τα φιλειρηνικά Βαλ-
κάνια και η βοήθεια
της Σοβιετικής Ένωσ,θά
μύς έξασφάλιζαν την
ειρήνη και την άνεξαρ-
τησία μας;..άντιδρά η
κυβέρνηση μέ λύσσα σε
κάθε φιλειρηνική πρω-
τοβουλία που προέρχε-
ται από τη Σοβιετική
Ένωση...διακρίπτει
και την οικονομική ά-
κόμα έπαφή μέ την
ΕΣΣΔ,την ώρα που η
Γιουγκοσλαβία και η
Βουλγαρία έξασφαλίζουν
την εύημερία τους προ-
σανατολιζόμενες οίκον
ομικά προς στην πλού-
σια και μεγάλη αυτή
χώρα..."

Είναι γνωστό ότι όταν
γράφονται αυτά,η Βουλγα-
ρία και η Γιουγκοσλαβία
είχαν ήδη προσχωρήσει
στόν Χίτλερ.

Η πλάκα θα αλλάξει, όταν
Χίτλερ άφοϋ μέ την πολύ-
τιμη βοήθεια του Στάλιν
διέλυσε και υπέταξε όλη
την Εϋρώπη,θα έξαπολύσει

τίς στρατιές του έναντίον
της Ρωσίας.Τώρα οι ίμπε-
ριαλιστές γίνονται δημο-
κράτες και φιλειρηνικοί,
τά φτωχά και άδικημένα
στην μοιρασιά έθνη γίνον-
ται η λαίλαπα που άπειλει
τόν άφανισμό της άνθρωπό-
τητας.Και τό ΚΚΕ,αυτό που
καλεί τό λαό να παραδοθεί
στόν Χίτλερ για να έξασ-
φαλίσει την εύημερία του
και την άνεξαρτησία του,
διεκδικεί τώρα τό μονοπώ-
λιο της "έθνικής αντίστ-
ασης" και καταγγέλλει ό-
λους όσους δέν του τό ά-
ναγνωρίζουν αυτό για που
λημένους πράκτορες της
Γκεστάπο και της Καρα-
μπινερίας. Ακόμα άναλαμ-
βάνει μέ δική του πρωτο-
βουλία τό έργο που στόν
προηγούμενο πόλεμο είχαν
ανάλάβει έπαγγελματίες
φονιάδες στην ύπηρεσία
του Κάϊζερ,του Τσάρου,
του Κλεμανσώ,του Λοϋδ
Τζώρτζ,του Ούίλσον κλπ
την έγκαθάριση του έσω
τερικού μετώπου,δηλαδή
τη σφαγή των διεθνισ-
τών έπαναστατών.

Α. ΟΤΙΝΑΣ

Η ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ ΤΗΣ ΕΣΣΔ ΣΤΙΣ "ΑΔΕΛΦΕΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ" ΧΩΡΕΣ

Δέν πήρε και δέν μπορούσε να πάρει μέρος
η ΕΣΣΔ σε καμιά μυστική συμφωνία μέ την Άμε-
ρική. Ακόμα κι αυτά που λένε για τη Γιάλτα,
πώς μοίρασαν τον κόσμο οι τρεις μεγάλοι,είναι
κι αυτό ψέμμα σχετικά μέ τη Ρωσία. Η Ρωσία ύ-
περάσπιζε πάντα και υπερασπίζει τό δικίο των
λαών, και των μικρών έθνών.Αυτά γράφει ο Ρι-
ζοπάτσης.

Η άλήθεια είναι όμως όπως πάντα τό αντί-
θετο άπ'αυτό που γράφει και υποστηρίζει ο Ρι-
ζοπάτσης.

Από την Πολωνία άπομυζούσε-δυνάμει της
συμφωνίας της 16 Αύγουστου 1945 που υποχρέω-
νε την Πολωνία να παραδίδει στη Ρωσία κάρβου-
νο μέ την τιμή των 2 δολλαρίων τον τόνο,όταν
στη διεθνή άγορά η τιμή του ήταν 16 δολλάρια
τόν τόνο-100 εκατομμύρια δολλάρια τον χρόνο,
ποσό που ποτέ δέν τό πήραν οι άγγλοι ιμπερια-
λιστές άπό τη ληστεία των Ίνδιων.

100 εκατομμύρια δολλάρια πήρε επίσης για
επανορθώσεις άπό τη Μαντζουρία που ήταν άποι-
κία της Ίαπωνίας και η Πράβδα της 10 Μαΐου
του 1950 υπολογίζει σε 3 διςεκατομμύρια 650

εκατομμύρια δολλάρια που πλήρωσε η άδελφή
Λαϊκή Δημοκρατία της Άνατολικής Γερμανίας
για άποζημιώσεις.Τά όπλα που έδινε στην Ί-
σπανία στόν έμφύλιο πόλεμο του 36-39 τά πλη-
ρώνονταν μέ άτόφιο χρυσάφι.Και αυτή ακόμα η
βοήθεια"ύπό έναν όρο:Νά πνιγεί στο αίμα κάθε
αυτόνομη δράση και κάθε προσπάθεια δημιουργί-
ας αυτόνομων όργάνων (σοβιέτ)άπό τίς προλετα-
ριακές μάζες.

Τά όπλα που δίνει στις διάφορες χώρες η
Ρωσία τά πληρώνεται όπως παίρνει και τους τό-
κους της άπό τά δάνεια που χορηγεί. Η "βοήθ-
εια" που δίνει η Ρωσία στα μικρά έθνη είναι
ό,τι άκριβώς και η "βοήθεια" που δίνει η Ά-
μερική και κάθε άλλη ιμπεριαλιστική δύναμη.

Διεκήρυξε και έγγραψθηκε τό δικαίωμα της
αυτοδιάθεσης των έθνών και των λαών και έπνι-
ξε στο αίμα την έξέγερση του ουγγρικού προλ-
εταριάτου τό 1956 και του τσεχοσλοβάκικου λα-
ού τό 68.

Η Ρωσία έχει γίνει άπό πρίν πολλά χρόνια
ό,τι ήταν και επί Τσάρου:Κάτεργο και στρατό-
πεδο συγκέντρωσης λαών και έθνών.

νοσηρο τητες

Ο Κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Ο Πρωθυπουργός κ. Κ. Καραμανλής προέβη στην ακόλουθη δήλωση:

«Ο τραγικός θάνατος του θουλεωτού Αλεξάνδρου Παναγούλη δέν προεκάλεσε μόνο δικαιολογημένη οδύνη» προεκάλεσε και την άδικαιολόγητη έπαινεμφάνιση ώρισμένων νοσηρών φαινομένων στην δημοσία μας ζωή. Φαινομένων πού θά μπορούσαν νά δημιουργήσουν άνησυχίες γιά τήν όμαλή εξέλιξη του δημοκρατικού μας έιου. Καθήκον όμως, αλλά και συμφέρον όλων μας είναι νά προστατεύσουμε τούς δημοκρατικούς μας θεσμούς, τήν γαλήνη και τήν πρόοδο του τόπου.

Ανεξάρτητα όμως από τήν δυσάρεστη αυτή διαπίστωση, εκείνο πού επιβάλλεται σήμερα είναι νά άφεθή έλεύθερη και άνεπηρέαστη ή Δικαιοσύνη νά έπιτελέσει τό έργο της. Έτσι μόνο ύπηρετείται ή αλήθεια και διαφυλάσσεται τό κύρος τόσο της Δικαιοσύνης, όσο και της Δημοκρατίας.

Τήν αλήθεια όφειλομε νά άναζητούμε όλοι πρός κάθε κατεύθυνση. Καί έπειδή ό θάνατος του Αλεξάνδρου Παναγούλη έπεχειρήθη νά συνδυασθή με τά περιβόητα άρχεία της ΕΣΑ, καλώ όσους τά κατέχουν νά τά παραδώσουν άμέσως στον Πρόεδρο της Βουλής, ώστε νά είναι στη διάθεση όχι μόνο της Δικαιοσύνης, αλλά και όλων των κομμάτων. Αυτό είναι τό καθήκον τους και άπέναντι της μνήμης του νεκρού, αλλά και της Δημοκρατίας».

Αυτό κατάλαβε ό Κ.Καραμανλής. Δηλαδή ή συγκέντρωση χιλιάδων ανθρώπων πού άπαιτούν νά χυθεί φώς στη σκοτεινή ύπόθεση είναι νοσηρό φαινόμενο.

Ο Κ.Καραμανλής ύποθέτει πώς είναι ό μόνος ύπεύθυνος σ' αυτό τό έθνος. Η φιλοσοφία του στηρίζεται στο διαχωρισμό των άρμοδιοτήτων. Αύτός και ή Κυβέρνηση του είναι άθθεντίες στο νά διευθύνουν και ό λαός άθθεντία στο νά διευθύνεται.

Η φιλοσοφία του άποδεκτή από τό λαό χάνει τά έρείσματά της στον ίδιο τό λαό γιατί είναι τό κράτος σκοτεινό και βρώμικο.

«Οχι έδώ, παντοῦ. Γαλλία-Μπέν Μπαρκά, Ίταλία-Φελντρινέλλι, ΗΠΑ-τί νά πρωτοποῦμε.

Αυτό τό κράτος θέλει νά δει άτύχημα παντοῦ. Γιατί πρίν άπ' όλα είναι ή τάξη, τά πάντα πρέπει νά συσαστούν στη τάξη.

Τώρα ό Κ.Καραμανλής είναι και άνειλικρινής· γιατί δέν κάνει τήν ίδια δήλωση όταν πληθή λαός τόν άποθεώνουν, στην άφιξη του, στην έκθεση της Θεσσαλονίκης στη προεκλογική συγκέντρωση στο Σύνταγμα.

Όταν ό λαός προσβλέπει σ' αυτόν σαν ήγέτη, έκδηλώνει ύγεία και ώριμότητα.

Όταν άπαιτεί τήν αλήθεια και διαφωνεί με τόν Κ.Καραμανλή και προπαντός δυσπιστεί στο κράτος, έκδηλώνει νοσηρότητα.

Η ίδια ίατρική αντίληψη του Παπαδόπουλου.

Γιά τά τάνκς και τά βασανιστήρια; Μά δέν τάχει άνάγκη. Ο Π. Κανελλόπουλος, δημοκρατικός, άντιστσιακός, κοινοβουλευτικός, όταν οι καιροί τό επέτασαν είδε τό Μακρονήσι γιά Παρθενώνα (Κολυμβήθρα). Τό νοσηρό γιά τόν Καραμανλή είναι νά δυσπιστεί ό λαός στους "άρμοδιους". Αυτό είναι γεγονός πού θέτει σε κίνδυνο τήν ύπόσταση του καθεστώτος. Γιατί οι "άρμοδιοι" στηρίζουν τήν άρμοδιότητά τους στο γεγονός πώς άποδεχόμαστε τήν άρμοδιότητά τους. Η άντιπολίτευση αυτή τή δυσπιστία τήν ύποβοηθά γιά νά τήν κερδίσει κι έτσι τήν έπανακτά τό σύστημα.

Ο Καραμανλής καταβαίνει πόσο επικίνδυνο είναι νά παίξει κανείς σ' αυτό τό παιχνίδι. Γιατί άν ή δυσπιστία έκτροχιαστεί, πάψει νά είναι έλεγχόμενη, έπέρχεται ή θύελλα.

Η άντιπολίτευση πρέπει νά σιγοντάρει και νά έλέγχει.

Μέ δυό λόγια, γι' αυτούς δέν μπορεί παρά νά εγμαστε υπό έπιτήρηση, υπό κηδεμονία, σε διαρκή κατάσταση πιθανής άνωριμότητας ή έκτροχιασμού. Για τό "ψυχιατρείο", αλλά τούς νοιάζει γιατί θά πάψουν νά κυβερνοῦν έστω και άσθενείς.

Ο ΣΤΙΧΟΠΛΟΚΟΣ ΚΑΙ ΟΙ "ΕΡΕΥΝΕΣ" ΤΟΥ

Ο Δ. Παπαδόπουλος, δημοσιογράφος του συγροτήματος Λαμπράκη, είχε άρχίσει πρίν από μέρες μιá δñθεν έρευνα γιά τό άναρχικό κίνημα της χώρας. Από τό πρώτο φύλλο των "Νέων" έγινε φανερή ή πρόθεσή του ή ή έντολή πού πήρε νά δυσφημήσει αυτό τό κίνημα. Αυτό προκάλεσε τήν άγανάκτηση και τίς διαμαρτυρίες όρισμένων κύκλων άναρχικών.

Αλλά γιατί; Τά "Νέα" είναι μιá άντιδραστική έφημερίδα, ίσως περισσότερο άντιδραστική κι από τόν "Ελεύθερο Κόσμο" και τόν "Εξοπάστη". Περίμεναν διαφορετική μεταχείριση; Περιμέναν άμερόληπτη έρευνα;

Οί έπαινοι από τό μέρος τους και όχι ή λάσπη έπρεπε νά προκαλούν τήν άγανάκτησή μας και τήν άνησυχία μας.

Ο Μπέμπελ, όταν σε ένα μέρος του λόγου του στο Ράϊχσταγκ τόν χειροκρότησαν όλοι οι βουλευτές της άντίδρασης στάθηκε και ρωτούσε έκπληκτος τόν έαυτό του: Μπέμπελ τί είπες, τί γκάφα έκανες γιά νά σε χειροκροτήσουν αυτοί οι κανίβαλλοι;

ΑΥΤΟΣ Ο ΝΕΚΡΟΣ ΔΕΝ "ΖΕΙ"

Τά γεγονότα της 25 του Μάη και οι διάφορες πλευρές τους "αντιμετωπίζονται" σέ γενικώτερο επίπεδο σέ άλλες στήλες.

Εδῶ θέλουμε νά σταθοῦμε λίγο στό θέμα της δολοφονίας, τή μέρα ἐκείνη, της γριούλας στά Χαν τεῖα.

Σκοτώθηκε ἕνας ἄνθρωπος. Τόν ἔλυσε στό περασμάτης μιὰ "αὔρα".

Δέν ἦταν αὐτό πού λένε "ἀγωνιστής", πρωτοπάρος

"μαχητής" κλπ, καί δέν πρόκειται νά γραφτῇ ἥρωας.

Ἦταν μιὰ γριούλα πού προσπαθοῦσε νά ζήσει πωλώντας ναῦλον σακούλες. Σίγουρα κανείς δέν θυμάται οὔτε τ' ὄνομά της. Δέν μάθαμε πότε ἔγινε ἡ κηδεία της καί δέν θ' ἀκούσουμε ποτέ γιά τό μνημόσυνό της. Φωτογραφίες δέν ὑπῆρξαν οὔτε συγκέντρωση ὁργῆς, πένθους κι' ἀγῶνα" ἔγινε. Δέν θά γίνεῖ ἀφίσσα γιά πούλημα καί οἱ τοῖχοι δέν θά μιλήσουν γι' αὐτήν. Ὁργάνωση ἢ Κόμμα γιά νά τήν κατατάξει μέ καμάρι στό μαρτυρολόγιο του καί νά τήν μνημονεύει στίς συγκεντρώσεις καί τίς προκηρύξεις του, δέν ὑπάρχει.

Ἡ μνήμη δέν θά φορτωθεῖ μέ τό βάρος τοῦ περιστατικοῦ. Τά κάθε λογῆς ἐντυπα περάσανε στά γρήγορα ἀπ' τό γεγονός.

Κανένας ἴσως δέν ἐνδιαφέρθηκε γιά τήν δικαστική δίωξη τῶν δολοφόνων της.

Ἐνα τροχαῖο κι' αὐτό, μ' ὅλες τίς ἀποδείξεις της δολοφονίας.

Ἐνα ἐγκλημα, ἀκόμα, ἐν ψυχρῷ, της ἐξουσίας μέρα μεσημέρι μέ ἑκατοντάδες μέρτυρες.

Ἐνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ σκοτωμένος, ἕνας ἀπ' αὐτούς γιά τούς ὁποίους λένε πῶς ἀγωνίζοντε ὅλες οἱ "πρωτοπορίες", οἱ "προοδευτικοί", οἱ "φωτισμένοι", οἱ "ἐπαναστάτες".

Κι ὅμως καμιὰ ἀντίδραση, κανένας σάλος, καμιὰ ὑπόσχεση γιά ἐκδίκηση.

ΓΙΑΤΙ;

Μά εἶναι ἀπλό. Διότι δέν ἀνῆκε σέ καμιὰ "πρωτοπόρα ὁργάνωση ἢ κόμμα", ὥστε νά τήν κάνουνε παντιέρα γιά νά τραβήξουν κι' ἄλλους στό μαντρί μέ τούς πολλούς ἥρωες.

Διότι ἐκτός ἀπ' τό νά πουλᾷει σακούλες ναῦλον δέν εἶχε ἴσως βίο ἀγωνιστικό, μαχητικό καί πρωτοπόρο, γιά νά μπορούμε νά λέμε πῶς "ἔπεσε ἡρωϊκά, ἀγωνιζόμενη μέ θάρρος στήν πρώτη γραμμή τοῦ ἀγῶνα, γιά τό δίκιο, τό ψωμί καί τή λευτεριά", λές καί ἀγῶνας γιά τό δίκιο, τό ψωμί καί τή λευτεριά εἶναι (μονάχα) τά ξεφωνητά στίς καλὰ ὁργανωμένες μας συγκεντρώσεις ἢ ἡ "συμμετοχή" στίς "συνεδριάσεις" μιᾶς ΚΟΒ, τό τεράλλημα της κομματικής μας ἐφημερίδας καί ἡ ἀπαραίτητη, προϋπηρεσία στό ἀφισσοκόλημα πρὶν ἀπ' τήν ἀνοδο, γιά ὅσους ὑπάρξει, στήν ἱεραρχία.

ΠΑΣΙΟΝΑΡΙΑ ΙΜΠΑΡΟΥΡΙ: Η ΠΑΝΔΩΡΑ ΤΟΥ ΗΣΙΟΔΟΥ

Λένε πῶς ὁ Δίας πρόσταξε τόν "Ἡφαιστο νά φτιάξει πλάσμα μέ κορμί πανέμορφης παρθένας. Πρόσταξε καί τήν Ἀφροδίτη νά τήν γιομίσει μέ πόθο πού παραλύει τό κορμί. Ἀλλά πρόσταξε καί τόν Ἑρμῆ νά της δώσει ψυχὴ ξεδιάντροπη...

Αὐτά ἀναφέρονται στά: "Ἔργα καί ἡμέραι" τοῦ Ἡσίοδου.

-Τά "Ἔργα καί ἡμέραι" της ὁμορφονιάς Ἰμπαρούρι ἀρχίζουνε ἀπό τό ρόλο της προσσίας της στόν Ἰσπανικό Ἐμφύλιο πόλεμο. Ἐκεῖ ὁ ρόλος της, ἦταν "His master's voice". Ἦταν τό μάτι τοῦ "πατερούλι" Στάλιν...

Σήμερα, γρη῏ φτιασιδωμένη μπαμποῦτα τοῦ σύγχρονου σταλινισμοῦ, δέν θυμάται πιά τούς 500.000 νεκρούς ἀναρχικούς-κομμουνιστές-σοσιαλιστές της Ἰσπανικῆς γῆς. Βρίσκεται στή Ρωσία καί δίνει συνεντεύξεις στό ἀστικό φωτορεπορτάζ, προτείνοντας, ὅχι βέβαια τήν παγκόσμια σοσιαλιστική Ἐπανάσταση ἢ τήν ἐξέγερση τῶν καταπιεζομένων ἀπό τήν φασιστική Ἰσπανική φραγκική φάλαγγα, ἀλλά τήν "ἐγκάρδια συνεργασία κοινοβουλευτικῶν μοναρχικῶν-δημοκρατικῶν καί ἐκσυγχρονισμένων κομμουνιστῶν". Καί ὅστερα σοῦ λένε οἱ "ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι", "οἷα ἡ μορφὴ τοιαύτη καί ὁ ψυχὴ"...

Ἡ ὁμορφιά της ἦταν μιὰ συμφορά στήν Ἰσπανική Τραγωδία. Μιὰ τραγωδία πού ἐπὶ 40 χρόνια δέν εἶπε γι' αὐτή λέξη Δύση κι' Ἀνατολή.

Ο Κ.ΥΠΟΥΡΓΟΣ, ΟΙ ΔΙΑΝΟΟΥ- ΜΕΝΟΙ ΚΑΙ Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Ὁ Δάσκαρος καταργεῖ μέ νόμο τήν πάλη τῶν τάξεων. Αὐτὴ ἡ ἀπόφαση τοῦ ὑπουργοῦ ἀπασχολήσεως τοῦ Καραμανλῆ προκαλεῖ τίς εἰρωνίες καί τούς καγχασμούς στοὺς κύκλους τῶν κοινωνιολόγων, οἰκονομολόγων, ἱστορικῶν, κλπ. κλπ. Τί κοτσάνα ἦταν αὐτή; Μά ἐπιτρέπεται τόση ἀμάθεια καί μάλιστα ἀπὸ ὑπουργό; Δέν διάβασε, δέν ἀκουσε, δέν ἔμαθε, δέν ρώτησε νά τοῦ ποῦν, ὅτι ἡ πάλη τῶν τάξεων εἶναι νόμος της ἱστορίας; Ὅτι ὅπως δέν μπορεῖς νά καταργήσεις τό νόμο της βαρύτητας ἢ νά ἐμποδίσεις τούς σεισμούς, τό ἴδια δέν μπορεῖς νά καταργήσεις ἢ νά ἐμποδίσεις τήν πάλη τήν πάλη τῶν τάξεων.

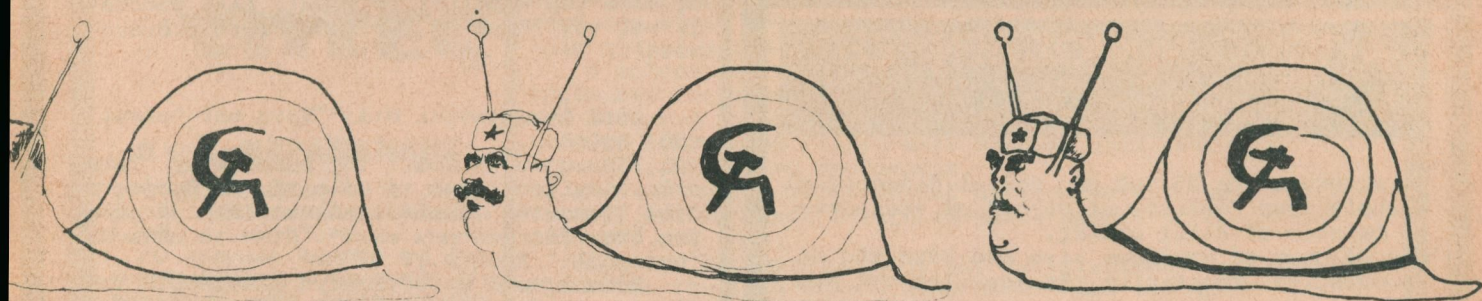
Αὐτά σχετικά μέ τήν πάλη τῶν τάξεων "ἐν τῇ ἐννοίᾳ" ὅπως θά ἔλεγε καί ὁ Παπαδόπουλος τοῦ νόμου της ἱστορίας. Γιά τήν πάλη ὅμως τῶν τάξεων "ἐν τῇ ἐννοίᾳ" της συγκεκριμένης πάλης τῶν ἐργατῶν γιά τό ψωμί τους καί τὰ δικαιώματά τους; Αὐτὴ εἶναι ἄλλη ὑπόθεση. Σέ μιὰ δημοκρατική πολιτεία ἡ ἐργατική τάξη ἐντάσσεται μέσα στήν ἐθνική κοινότητα. Ἄν ἔχει διαφορὲς μέ τούς ἐργοδότες συνεταίρους της μέσα στά πλαίσια τοῦ ἔθνους καί της ἐνότητας, αὐτές οἱ διαφορὲς λύνονται εἰρηνικά καί πάντα μέσῳ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων της, συνδικαλιστικῶν καί κοινοβουλευτικῶν.

Καί ἂν ἕνα μέρος της ἐργατικῆς τάξης σπάσει τήν ἐθνική ἐνότητα, παραβιάσει τήν ἀστική νομιμότητα, κατέβει στοὺς δρόμους, συγκρουσθεῖ μέ τήν ἀστυνομία, ἀνεγείρει ὁδοφράγματα, κλπ; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀμεση καί κατηγορηματική: αὐτοὶ δέν εἶναι ἐργάτες, φοιτητές, μαθητές, ἀλλά προβοκάτορες καί χουντικοί, ὅργανα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων της ἀνωμαλίας...

Ἡ πάλη τῶν τάξεων δέν εἶναι πεζοδρόμιο, μάχες στοὺς δρόμους, ὁδοφράγματα, κλπ. Ἡ πάλη τῶν τάξεων εἶναι νόμος της ἱστορίας.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΙΔΗΣΗ...

Ο ΜΠΡΕΖΝΙΕΦ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ

Στήν "Αύγή" τής 9^{ης} Μαΐου διαβάσαμε τήν παρακάτω είδηση:

"Ο Γ.Γ. του ΚΚΣΕ Λ.Μπρέζνιεφ προήχθη σέ στρατάρχη τής Σοβιετικής Ένωσης καταλαμβάνοντας έτσι τόν ανώτατο βαθμό στήν στρατιωτική σοβιετική Ίεραρχία".

Πρίν πούμε "καί σ'άνωτερα", θά θέλαμε νά υπογραμμίσουμε τό γεγονός πώς ή πιό πάνω δήλωσθ δημοσιεύεται στήν "Αύγή" χωρίς κανένα σχόλιο. Έτσι πού σ' οποιαδήποτε άστική έφημερίδα θά μπορούσε κανείς νά τήν πληροφορηθεί. Άλλά ή "Αύγή" δέν είναι άστική έφημερίδα (τουλάχιστον θάθελε νά μήν είναι). Καί μιá τέτοια είδηση καί σπουδαία αλλά καί άποκαλυπτική είναι ώστε νά ξεπερνάει τά όρια μιās άπλης πληροφορίας. Δηλαδή τό νά λέει κανείς ότι σέ μιάν σοσιαλιστική κοινωνία όχι μονάχα υπάρχουν ανώτατα άξιώματα αλλά καί μπορεί ένα άτομο νά είναι φορέας όλων, είναι σάν νάλεγε παλιά ή τάξη των φεουδαρχών ότι ό καπιταλισμός είναι τό καλλίτερο κοινωνικό σύστημα, κι έν όνόματί του νά κήρυχνε τόν πόλεμο ένάντια στήν άνερχόμενη τότε άστική τάξη.

"Έτσι ή "Αύγή" ή συμφωνεί μέ τήν προαγωγή, ή δέν συμφωνεί, ή στέκει αδιάφορη μπρός σέ τέτοιου είδους "μικρογεγονότα" μιá κι έχει ν'άσχοληθεί μέ τόσο σπουδαία πράγματα όπως π.χ. τό συνέδριο του κόμματος. Τέτοιου είδους όμως στρουθοκαμηλισμοί μόνον τούς άφελείς ή τούς σκόπιμα άφελείς μπορούν νά γελάσουν. Είναι καιρός πιά νά τεθί ξεκάθαρα στους "άνανεωτές", τό έρώτημα:

Τί τέλος πάντων θέλουν νά άνανεώσουν; Έμείς μιá καί θέσαμε σάν στόχο αύτού του έντυπου τήν άσκηση μιās ριζοσπαστικής άντικαπιταλιστικής μά συνάμα κι άντιγραφειοκρατικής κριτικής, θά προσπαθούμε νά ρίχνουμε κάποιο φώς σέ τέτοια σπουδαία "μικροπεισόδια" άποκαλύπτοντας έτσι τό ψεύδος καί τήν άπάτη μέ τά όποια χρόνια τώρα έχουν εύνουχίσει τό εργατικό κίνημα σ'όλο τόν κόσμο.

Θέτουμε άνοικτά σ'όλους τούς γραφειοκράτες καί τούς άφελείς πιστούς τους τό έρώτημα: Βάσει πιδς άρχής ή σοσιαλιστική κοινωνία οργανώνεται καπιταλιστικά, καί πώς έξηγείται καί δικαιολογείται μιá τέτοια συγκεντροποίηση τής έξουσίας;

Ο Μπρέζνιεφ σάν Γ.Γ. του ΚΚΣΕ έλέγχει τό σύνολο τής πολιτικής καί κοινωνικής ζωής τής Ρωσίας.

Σήμερα, καταλαμβάνοντας τό ανώτατο άξίωμα του στρατού, έρχεται νά θέσει υπό τόν άμμεσο έλεγχό του αύτό τό βασικό όργανο στήριξης τής έξουσίας.

Γιά μās ή έξήγηση βρίσκεται μέσα στήν φύση τής γραφειοκρατίας.

Κάθε έκμεταλλευτική τάξη έμπεριέχει στους κόλπους της μιá σειρά άπό άντιφάσεις καί άντιθέσεις, οι όποιες εκφράζονται άπό διάφορες

άντιμαχόμενες κλίκες πού επιδίδονται σ'έναν διαρκή άγώνα επικράτησης τής μιās πάνω στίς άλλες καί σ'όλόκληρη τήν κοινωνία. Οι κάθε φορά άνακατατάξεις, διαφοροποιήσεις, άνπροσαρμογές τής γραφειοκρατίας όφείλονται στίς έσωτερικές της συγκρούσεις αλλά κύρια άπό τό έπίπεδο καί τόν βαθμό έντασης τής ταξικής πάλης. Αυτό στόν Δυτικό Καπιταλισμό είναι όφθαλμοφανές. Στόν γραφειοκρατικό καπιταλισμό τής Άνατολής τά πράγματα είναι πιό περίπλοκα.

Έκεϊ άφού τό κράτος συγκεντροποίησε όλη τήν έξουσία κι έγινε ό "συλλογικός καπιταλισμός" κατόρθωσε νά επιβάλλη τόν ολοκληρωτισμό του σ'όλόκληρη τήν κοινωνία. Τά περιθώρια άντίστασης είναι πολύ πιό στενά άπ'ότι στήν Δύση. Παρ'όλα αύτά τά στρατόπεδα συγκεντροποίησης καί τά δημόσια ψυχιατρεία, αύτοί οι σύγχρονοι τόποι εύνουχισμού τής φυσικής καί πνευματικής ζωής των ανθρώπων αποτελούν ένδείξεις κάποιας άντίστασης. Άλλωστε ταξική πάλη δέν είναι μόνο οι μαζικές έξεγέρσεις. Αύτές είναι άποτέλεσμα μιās προηγούμενης, μακρόχρονης καί καθημερινής άπό μέρους των έκμεταλευσόμενων μαζών πάλης, πάλης άπό τή φύση της ταξικής.

Η στάση καί συμπεριφορά των εργατών μέσα στήν παραγωγή, ή διάθεση του λαού άπέναντι στήν έξουσία, ή δυσφορία ή άπάθειά του ακόμα κι οι προθέσεις του πού ή γραφειοκρατία διαπιστώνει μέσω των μηχανισμών έλέγχου πού διαθέτει τήν άναγκάζουν κάθε φορά νά κρατά τήν μιá ή τήν άλλη στάση, νά συγκεντροποιεί ή όχι τήν έξουσία της, τέλος πάντων νά καθορίζεται άνάλογα άπ'τήν στάση του λαού.

Ο άλλος παράγοντας όπως ήδη άναφέραμε είναι οι έσωτερικές αντιθέσεις τής γραφειοκρατίας. Ο Γκουρόν κι ό Μοζελέφσκυ πολύ άνάγλυφα στήν μελέτη τους "άνοικτη έπιστολή στό Πολωνικό Έργατικό Κόμμα" άποδεικνύουν τόν διαρκή έσωτερικό πόλεμο φραξιών γιά ήγεμονία, μιās κι ή κάθε μιá εκφράζει διαφορετικά συμφέροντα. (Καμιá βέβαια δέν μπορεί νά εκφράση τό πραγματικό συμφέρον του λαού. Αυτό δέν είναι παρά ή χειραφέτησή του, άρα ή κατάργηση τής γραφειοκρατίας μ'όλες της τίς φράξεις).

Αύτή ή κατάσταση χαρακτηρίζει όλη τήν πορεία του ΚΚΣΕ καί των διάφορων εκδόσεων του στόν κόσμο, μέχρι σήμερα. Οι άποσταλινοποιήσεις καί άποζαχαριαδοποιήσεις δέν εκφράζουν παρά τήν άνάγκη δημιουργίας άποδιοπομπαίων τράγαν στους όποιους θά φορτωθούν όλα τά άνομήματα. Τό κόμμα άντικειμενικά αύτό καθ'εαυτό είναι δαλάνθαστο. Όλο κι όλο τό κακό βρίσκεται στήν ύπαρξη κακών ανθρώπων. Οι σύγχρονοι εύρωπαίοι άνανεωτές προχωρώντας πάρα πάνω βρίσκουν τό κακό στήν ύπαρξη δογμάτων καί τήν έλλειψη δημοκρατίας μέσ'τό κόμμα. Αύτά βέβαια είναι σωστά. Μένοντας όμως κανείς εκεί μοιάζει μέ τή γελάδα πού δίνει κλωτσιά στό γάλα μετά τό άλμεγμα.

Τό νά βλέπη κανείς τά πράγματα μ' ἐκεῖνον τόν ἀλόιθωρο Γκυρωντικό ούμανισμό σημαίνει, πώς ἡ ἔνοχη συνείδηση εἶναι ἀνίκανη ἢ φοβάται νά σταθεῖ κριτικά ἀπέναντι στοῦ "ἀμαρτωλό παρελθόν", νά φτάσῃ ὡς τή ρίζα τῆς ἀμαρτίας. Αὐτό θά σήμαινε τήν αὐτοαναίρεση καί ριζοσπαστικοποίηση τῆς, θά τήν ἔκανε ἐπαναστατική. Ὁλὴ ἡ αὐτοκριτική τῆς σύγχρονης ἀνανεωτικῆς ἀριστερᾶς βρίσκεται συμπτυκνυμένη σέ ἕναν σταλινικό τύπου ἀντισταλινισμό γαρνιρισμένο μέ μπόλικη δημοκρατία. Γιατί τό κίνημα πέρασε τή σταλινική του περίοδο, γιατί ἡ Ρωσία κατέληξε σ' αὐτό πού εἶναι σήμερα; Ξέρουν καλὰ πώς ἡ ἀπάντηση σέ τέτοια ἐρωτήματα θά σήμαινε γιά αὐτούς τό λύσιμο τῶν ζυγῶν. Ὁ Κορνὴλιος Καστοριάδης, ὅπως καί ἄλλοι ριζοσπάστες μελετητές τοῦ προβλήματος, στήν ἀνάλυση καί κριτική του τῆς γραφειοκρατίας ἔδωσε μιὰ σαφὴ ἀπάντηση στοῦ προβλήματος. Τό ἴδιο τό κόμμα μέ τήν στρουχτούρα του (ἀναπαραγωγή τῆς ἀντίστοιχης καπιταλιστικῆς) δημιουργεῖ τό κοινωνικό ἐργαστήρι παραγωγῆς ἀπ' τήν μιὰ ἀνωτάτων ἀξιομάτων (διευθυντές, ἀρχιστράτηγοι, πρόεδροι, ἀρχιμηπάτσοι, κλπ) κι ἀπ' τήν ἄλλη τῶν διαφόρων Στάλιν, Μπρέζνιεφ πού θά τά καταλάβουν.

Ἔτσι οἱ ἐπίδοξοι ἀπόγονοι τῶν Ἐμπарт καί τῶν Σάύτμαν μέ τίς νέες (ὅσο νέα εἶναι κι ἡ γραφειοκρατία) θεωρίες τους περί ἱστορικοῦ συμβιβασμοῦ ἢ ἐθνικῆς ἐνότητας, ἐπιδίδονται σέ ἕναν ἀνούσιο ἀγῶνα νεκρανάστασης τῶν Μπερν-σταϊνοκαρυστικῶν φαντασμάτων καί τῆς σηπτικῆς τους κομπανίας.

Ἡ Σταλινική περίοδος ὑπῆρξε μιὰ ἀναγκαῖα φάση τῆς γραφειοκρατίας. Ὁ Στάλιν δέν ὑπῆρξε τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἕναν ἱστορικό της προῖόν, τόν καιρό ἐκεῖνο πού ἡ ἐπιβίωσή της ἀπαιτοῦσε χιλιάδες μάρτυρες, ἀμμεση βία, ἀπροκάλυπτη προδοσία τῆς ἐπανάστασης στοῦ ἐσωτερικοῦ καί στοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ κληροδοσία του Στάλιν εἶναι:

1) Ἡ γραφειοκρατία βγαίνει νικήτρια ὅχι πάνω στοῦ φασισμού ἀλλά πάνω στήν ἐπανάσταση μέ ριζωμένη πιά τήν κυριαρχία της πάνω στίς μάξες.

2) Οἱ παραγωγικὲς δυνάμεις ἔχουν ἀναπτυχθεῖ σέ τέτοιο βαθμό ὥστε ἡ Ρωσία ὑπερδύναμη πιά στέκει ἰσότημα κοντάστis ἀντίστοιχες τῆς Δύσης, συμμετέχοντας στά διεθνή παζάρια καί στίς μοιρασιές τοῦ κόσμου σέ ζῶνες ἐπιρροῆς.

Ἡ σταλινική περίοδος πέρα ἀπ' τήν συμβολή γιά τήν πιό πάνω προσφορά ἀφήνει ὅλα τά στίγματα τῆς θηριωδίας καί τῆς ἀμμεσης βίας σάν τήν κακὴ πλευρά τῆς κληρονομιάς στοὺς ἐπιγόνους πού δέν εἶναι καθόλου εὐκολο νά κακαρπωθοῦν τά καλὰ καί "κόποις" κεκτημένα. Ἐτσι τό 20^ο συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ καθαρτήριο στοῦ ἀμαρτωλοῦ παρελθόν, κάνοντας τήν περιβόητη ἀποσταλινολογία, δέν ἔξέφρασε παρά τήν ἀνάγκη ἀναπροσαρμογῆς τῆς γραφειοκρατίας στά καινούργια δεδομένα. Ἀλλωστε δέν ὑπῆρχε καλλίτερος τρόπος διάσωσης, συγχρόνως τοῦ σταλινισμοῦ καί τῆς γραφειοκρατίας, ἀπ' τήν ἀποσταλινολογία. Μέ τήν σειρά του ὁ Χρουστῆφ δέν εἶχε καλλίτερη τύχη. Ἐτσι βλέπουμε τίς διάφορες κλίκες νά ἀνεβοκατεβαίνουν, παλιούς συντρόφους νά διαγράφονται ἢ νά "χάνονται" καί ἄλλα μυστήρια νά συντελοῦνται ἀπλῶς καί μόνο γιά νά ἐπιβεβαιῶνεται τό ἀπόλυτο καλὸ: τό Κόμμα. * (1)

Σήμερα ὁ Μπρέζνιεφ, ἔχοντας καί τήν προηγούμενη πεῖρα, συγκεντροποιεῖ τήν ἐξουσία του καταλαμβάνοντας τίς καίριες θέσεις-κλειδιά. Αὐτό σημαίνει πὺς κάποιοι μέσ' τό κόμμα ἐτοιμάζουν τήν "ἀπομπερζνιεφοποίηση". Ἀν ληφθεῖ ὑπ' ὄψιν καί τό γεγονός τῆς σύμπτωσης τῆς παραγωγῆς τοῦ Μπρέζνιεφ σέ στρατάρχη, λίγο μετά τοῦ θανάτου τοῦ Γκερέσκο, καί τήν ἀντικατάσταση τοῦ ἀπ' τόν Οὐστίνωφ, ἴσως νά σημαίνει πὺς ὁ τελευταῖος δέν ἀποτελεῖ ἐγγύηση γιά τήν θέση τῆς κλίκας τοῦ Μπρέζνιεφ στήν ἐξουσία.

Σέ μιὰ περίοδο ὅπου παρατηροῦνται ὁμαδικές ἀποσκίρτήσεις ἀπὸ τήν Ρωσικὴ ἐπιρροή στή Δύση, ὅπου τέτοιες προσπάθειες καταπνίγονται στοῦ αἵμα μέσα στοῦ ἴδιου τό μπλόκ* (2) ὅπου τὰ ἀδιέξοδα εἶναι ἐπικίνδυνο νά λυθοῦν μέ διαλόγους, ἡ Ἀνατολικὴ συμβατικὴ σοφία, εἶναι ἀναγκασμένη νά συγκεντροποιεῖ τήν ἐξουσία της, νά μὴν ἀφήνει περιθώρια πού θά καθιστοῦσαν τήν κυριαρχία της ἐπισφαλῆ.

Ἀν στρέψουμε τὴ μνήμη μας στοῦ πολὺ πρόσφατο ἑλληνικό παρελθόν, στόν καιρό τῆς παντοδυναμίας τοῦ Παπαδόπουλου, θά δοῦμε ὅτι αὐτὸς κατεῖχε ὅλα τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τοῦ Κράτους. (Ἀς μὴν σοκάρει κανέναν προκαταβολικά ὁ παραλληλισμός. Ἀν ὑπάρχει μιὰ διαφορά εἶναι κατὰ ποσοτικὴ). Τό νά λέει κανεῖς ὅτι ὁ Παπαδόπουλος ἦταν φιλόδοξος, παρανοϊκός, καταχρηστικὸς τῆς ἐξουσίας, (μιάς καί τέτοιον εἶναι ὅλοι ὅσοι κυβερνοῦν τούς λαούς), δέν λέει τό οὐκ-ῶδες. Ἀλλωστε ἡ ἴδια ἡ Ἀστικὴ Τάξη στήν Ἑλλάδα, ἔχοντας κατὰ νοῦ τήν προσωρινότητα τοῦ Παπαδόπουλου, σέ σχέση μέ τήν δικαία της αἰώνια ὑπαρξη, θέλοντας νά ἀποποιήθῃ τῆς εὐθύνης γιά τήν δικτατορία (τῆς) διέδιδε αὐτό τόν μῦθο μέσῳ τῆς "ἀντιστασιακῆς" τῆς προπαγάνδας, (ἐφημερίδες, πολιτικοί, ἀστοί διανοούμενοι), ἀφήνοντας ἔτσι τό προνόμιο στόν ἑαυτὸ της σάν τήν μόνη ἱκανὴ μεταδικτατορικὴ διέξοδο μέσῳ τῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας. Ἡ ἀριστερὰ ἐπισφράγισε τό κύρος αὐτῆς τῆς λύσης. Τό ὅτι ὁ Παπαδόπουλος κατεῖχε τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τοῦ κράτους ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς φύσης τῆς ἐξουσίας. Ὅχι μόνον οἱ ἀντιθέσεις τῆς ἀστικῆς τάξης ἀλλά καί ἄλλες ἀντιθέσεις ἐκφράζονταν ἀπὸ τίς διάφορες κλίκες τοῦ στρατοκρατικοῦ καθεστώτος, πού φλερταραν γιά πᾶρτη τους τήν ἐξουσία. Αὐτό ὁδηγοῦσε σέ μιὰν ὄλο καί μεγαλύτερη συγκεντροποίηση τῆς ἐξουσίας ἀπὸ μέρους τοῦ Παπαδόπουλου. Ὅταν αὐτὸς ἐπιχείρησε τήν φιλελευθεροποίηση ἀνοίξε τόν δρόμο ὅχι μόνον στοῦ λαϊκοῦ κίνημα (Νοέμβρη), ἀλλὰ καί στόν Ἰωαννίδη πού τόν ἀντικατέστησε, μιὰς καί τό λαϊκὸ κίνημα δέν πῆγε πάρα πέρα.

Φαίνεται καθαρά πόσο οἱ ἐκμεταλεωτικὲς τάξεις σ' Ἀνατολὴ καί Δύση χρησιμοποιοῦν τὰ ἴδια μέσα καί μέθοδες ἀσκησης τῆς ἐξουσίας.

Ὁ "ριζοσπάστης" σχολιάζοντας περισσότερο τήν εἰδηση τῆς προαγωγῆς τοῦ Μπρέζνιεφ σέ στρατάρχη, γράφει πὺς αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ἀμοιβῆς γιά τὴν δράση του κατὰ τήν διάρκεια τοῦ ἀντιφασιστικοῦ ἀγῶνα. Αὐτό εἶναι μιὰ νέα ἀποκάλυψη τοῦ "καθ' ὅλα ριζοσπάστη". Πὺς ἀμελβονται τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνώνυμων καθημερινῶν ἀνθρώπων πού πολεμοῦν τό φασισμό κι ἐπειτα θάβονται στοὺς μαζικοὺς τάφους τῶν νεκρῶν ἢ στοὺς ἀντίστοιχους τῶν ζωντανῶν, στά ἐργοστάσια; Καί ἐν πάσει περιπτώσει ἕνας κομμουνιστὴς πολεμᾷ τόν φασισμό γιά νά στεφθεῖ στρατάρχη;

Αὐτό, ἱστορικά τό γνωρίσαμε σάν τό κατ' ἐξοχὴν κίνητρο τῶν ἀντιδραστικῶν καί ταξικῶν κοινωνικῶν συστημάτων.

1) Αὐτό τό φαινόμενο παρατηρεῖται σ' ὅλων τῶν ἐκδόσεων τῆς γραφειοκρατίας. Στήν Κίνα σέ τακτὰ διαστήματα κάποιο ἀνώτατο στέλεχος τοῦ κόμματος διαγράφεται ἢ δολοφονεῖται μέ τήν κατηγορία: "πράκτορας τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ".

2) Ὅπου οἱ σύγχρονες ἐξεγέρσεις δέν ὑπακοῦν στά κλασικὰ πρότυπα, ἀκολουθώντας τόν δρόμο τῆς χειραφέτησης,

Τώρα πὺς εἶναι δυνατόν νά συνυπάρχουν μέσῳ στοῦ κόμματος κομμουνιστές καί ἱμπεριαλιστές... ἕτερον ἐκάτερον. Χρόνια γνωρίσαμε τόν Λίν Πιάο σάν τόν Μαοϊκώτερο τοῦ Μάο. Ἐφηνικά κατηγορεῖται σάν πράκτορας τοῦ καπιταλισμοῦ καί δολοφονεῖται. Κάποιος γηραιὸς σύντροφος εἶπε πὺς χαρακτηριστικὸ τῆς γραφειοκρατίας εἶναι νά τρώει τὰ παιδιὰ της.

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Τό κείμενο αυτό ούτε γραμμένο σέ σοβαρό ύφος είναι, ούτε εξετάζει κανένα αξιολογικό θέμα. Γράφτηκε όμως για έναν ειδικό σκοπό και συγκεκριμένα:

Στά μέσα του τελευταίου Δεκέμβρη κυκλοφόρησε στη Θεσσαλονίκη ένα βαρύ-κουλτουριάρικο σχολικό περιοδικό, παρ'ότι στο καθιερωμένο σημείωμα του πρώτου τεύχους που συνήθως αναφέρει τό γιατί βγαίνει αυτό τό περιοδικό κλπ. αναγνωρίζεται ξεκάθαρα από τούς ιδίους τούς συντάκτες του πώς ή έκδοση τούτη δέν έρχεται νά καλύψει ένα κενό ούτε άποσκοπεύ εις... κλπ... κλπ. Έπίσης, οί πρωτεργάτες του διακήρυξαν ότι στό περιοδικό θά γίνεται δεκτό όποιοδήποτε άρτιο στη μορφή κείμενο όποιου δήποτε μαθητή του σχολείου όποιοσδήποτε κι άν ει ναι οί ιδέες του. "Ετσι, λοιπόν, ό μαθητής του σχολείου που έγραψε τό άρθρο αυτό και τή σημείωση, προσπάθησε και τά κατάφερε νομίζει νά άποδείξει πόσο συμπυκνωμένη βλακεία είχαν μέσα οί διακηρύξεις τους, του πολύ σοφού τύπου "έμεις δέν κοιτάζουμε τό περιεχόμενο αλλά τή μορφή".

Τά διαβούλια για τό άν θά έπρεπε νά τό βάλουν κι αυτό τό άρθρο στη φυλλάδα τους, οί μάγκες ή όχι, κράτησαν πάνω από δύο μήνες κι αυτό γιατί καθώς ή πλειοψηφία εκείνων που έβαλαν μπρός τό περιοδικό ήταν του κουκουές ήθελε, για νά είναι πιο δημοκρατικά, νά αλλάζουν τά μέλη της συντακτικής επιτροπής σέ κάθε τεύχος, κατά λάθος μπήκε μέσα κι ένα καλό παιδί που τούς έκανε χαλάστρα ύποστηρίζοντας τό κείμενο. Ό συγγραφέας πάντως δέν μπορεί νά ξέρει τί σοφίσματα χρησιμοποίησαν για νά πείσουν τούς έαυτούς τους πώς δέν έπρεπε νά τό περάσουν γιατί αυτού στό τέλος ειδαν κι άποειδαν ότι δέν συμφέρει ή δημοκρατία, του άπαγόρεψαν νά παρακολουθήσει τς συζητήσεις τους και νά υπερασπιστεί ό ίδιος τό κείμενό του μέ τήν πρόφαση, σάν καλού δικολάβου, ότι δέν υπήρχε άρθρο στό καταστατικό του περιοδικού που νά επιτρέπει τέτοιο πράγμα. Οί φράσεις που αναφέρονται στην παράγραφο Νο του άρθρου που διαβάσατε είναι παρμένες από ένα κείμενο μέ... όκτώ θέσεις για τήν τέχνη, που δημοσιεύτηκε σέ τουτό τό χωρίς άλλο σκοπό από τήν αυτόπροβολή και τό αλληλολιβάνισμα τών μαθητών του σχολεικού αυτού περιοδικού. Έπίσης μέσα σέ παρενθέσεις είναι τά κομμάτια που διορθώθηκαν από τό αρχικό κείμενο.

Ακόμα κι άν υπάρχει αυτό που λένε οί άστοί "τέχνη" *ότιδήποτε και νά έννοούν μ'αυτή τή λέξη, όλες οί κρίσεις γύρω από ένα έργο τέχνης ότι και νά σημαίνει αυτό, είναι άχρηστες τελείως, καθώς ένα τέτοιο έχει αναγκαστικά δεχτεί επιδράσεις άπ'τήν κατάσταση που βρισκόταν ό δημιουργός του όταν τό έφτιαχνε, ή μάλλον είναι έξωτερίκευση μέρους του έσωτερικού του κόσμου καθώς ποτέ κανείς δέν μπορεί νά τό συλλάβη μέ τόν ίδιο τρόπο μέ αυτόν που τό έκανε και έπομένως νά τό κρίνει αντικειμενικά. Ακό-

Σημείωση: Για συντομία όπου αναφέρουμε τς λέξεις τέχνη, έργο τέχνης, καλλιτέχνης κ.λ.π. θά τς χρησιμοποιούμε μέ τήν έννοια που τούς δύνουν οί άστοί.

μη περισσότερο δέν μπορούμε νά πούμε για τίποτε άπολύτως άν είναι έργο τέχνης ή όχι, ούτε καν για ένα προϊόν που παράγεται μαζικά, σάν μιά βίδα ή μιά πλάκα του πεζοδρομίου γιατί έτσι που κανένα από τά χαρακτηριστικά ενός έργου τέχνης δέν είναι αντικειμενικό, ό μόνος ικανός νά κρίνει άπόλυτα κάτι είναι ό ίδιος ό δημιουργός του, όποτε, σάν ένα τέτοιο μπορούμε νά όρίσουμε κάθε τί και μόνον αυτό που εγκρίνει ό ή έστω κι ένας από τούς δημιουργούς του.

Συμπέρασμα λοιπόν τών παραπάνω είναι ότι, αφού δέν όρίζεται συγκεκριμένα, κανέναν χαρακτηρισμός της τέχνης δέν έχει όποιοδήποτε νόημα κι έτσι αυτή γίνεται χωρίς ούσιαστική ύπόσταση και περιεχόμενο, είτε τό λιγότερο, άπρόσιτη και άχρηστη για μς.

Η τέχνη, καθώς δέν έχει τίποτα τό συγκεκριμένο νά πη, δέ μπορεί νά χρησιμοποιηθι σάν μέσο σέ κανέναν σοβαρό άγώνα, πολύ περισσότερο στους άγώνες του λαού. Η τέχνη είναι ένα δημιούργημα τών άστών, όπως τό προπό ή ό φασισμός. Η τέχνη είναι ένα δημιούργημα της έξουσιαστικής κοινωνίας και οί τεχνοκρίτες μέ τούς καλλιτέχνες και μερικά μέλη του καλού κόσμου όταν μιλάνε για τέχνη τήν αντιπαράβλλουν μέ τή μη-τέχνη που είναι για τίς ανάγκες μς, ενώ αυτοί ζούν μέσα σ'αυτήν, για αυτήν και άπ'αυτήν. Φυσικά όταν λέν ότι θέλουν νά δώσουν τήν τέχνη στό λαό τό κάνουν όχι γιατί θέλουν νά βοηθήσουν τόν λαό μά για τί έτσι κάνουν τόν έαυτούλη τους και τούς όμοιους τους νά πιστέψουν ότι είναι καλοί ει ναι χρυσοί και είναι και άπεσταλμένοι της θείας πρόνοιας για νά σώσουν τίς καμένες τς μς που δέν άρχισαν ακόμη νά ενδιαφέρονται για τόσο ψηλά πράματα.

"Τό έργο τέχνης λειτουργεί και δικαιώνεται όταν βρίσκει αντίστοιχους δέκτες που συλλαμβάνουν τό μήνυμά του" "βασική προϋπόθεση είναι ή ευαισθησία του δέκτη και ή σχετική εξοικειώσή του μέ τήν τέχνη" "τό έργο τέχνης έμπλουτίζεται άδιόκοπα σέ σημαντική και δυναμικότητα" "τά καλλιτεχνικά σήματα επιδέχονται άπειρες σημασιολογήσεις" "ή σημαντική της τέχνης διαμορφώνεται και παίρνει συγκεκριμένες έκφράσεις ανάλογα μέ τήν αντίδραση κάθε δέκτη" "τέχνη μπορεί νά γίνει μέ όποιονδήποτε μέθοδο" "στς μέρες μας ή τέχνη είναι κρυπτογραφική" "ή τέχνη έκφράζει τόν κόσμο που έρχεται". Μοι φαίνεται ότι όλα αυτά γράμμένα από έναν ύποστηρικτή της, άρκουν για νά δείξουν ότι τέχνη είναι τά πάντα και τίποτα μαζί, και είναι θαυμάσια έπιβεβαίωση της προηγούμενης παραγράφου.

Κανείς δέ μπορεί νά άμφισβητήσει ότι τό Α πράγμα του άρέσει παραπάνω άπ'τό Β ή ότι ό πολός κόσμος προτιμά κάτι από κάτι άλλο, μά υπάρχει πολύ μεγάλη άπόσταση από τήν άπλή και καθαρά ύποκειμενική προσωπική προτίμηση ως τήν αναγνώριση αθένητων στην τέχνη και ως τήν κατάταξη όσων ισχυρίζονται ότι δημιουργούν έργα τέχνης σέ καλύτερους και χειρότερους.

Πολύ εύκολα μπορούμε νά αντιληφτούμε ότι

παρομοιοι με τον ρόλο που παίζει για τη ζωή μέρους του λαού το ποδόσφαιρο-έξαιτίας ακριβώς της εγκληματικής βλακείας των προοδευτικών του σαλονιού που αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία των φιλοτέχνων- παίζει στη δική τους ζωή ή τέχνη. Γιατί φυσικά τό να μιλάς για ένα απ'αυτά τα δυο σε κάνει να νοιώθεις πολύ σπουδαίος κι όλοι θέλουν να τους παραδέχονται οι άλλοι έξιους σε τέτοιου είδους συζητήσεις, αν και όπως είπαμε και παραπάνω, όλες οι κρίσεις γύρω από τέτοια θέματα, ουσιαστικά είναι τό ίδιο περιττές. Οι βλακείες όμως που κοπανάνε οι χασομέρηδες στά καφενεία, ποτέ δε φέρνουν κανένα αποτέλεσμα, δηλαδή είναι τουλάχιστον ακίνδυνες, ενώ πολλών ανθρώπων ή κατοπινή εξέλιξη εξαρτήθηκε από τη χαζομάρα και την υπεροψία των διάφορων κριτικών της τέχνης. Επίσης, ενώ στο ποδόσφαιρο τό αλληλολιβάνισμα είναι αδύνατο, στην τέχνη είναι ο κανόνας, καθώς μάλιστα τό μεγαλύτερο μέρος απ'τους τεχνοκρίτες θέλουν να θεωρούνται και καλλιτέχνες, και τό αντίστροφο.

Χαρακτηριστική επίσης είναι ή τάση που έχουν οι καλλιτέχνες να οργανώνονται σε πρωτοπορίες-κι έτσι βλέπουμε π.χ. την βασιλιά και άμοιβαία περιφρόνηση ανάμεσα στους σουρρεαλιστές και στους φουτουριστές. Όλες αυτές οι διαμάχες φυσικά, κ'ατί δείχνουν αν και δεν έχουν κανένα νόημα, κ'ατί τά επιχειρήματα που χρησιμοποιούνται σ'αυτές δεν είναι πιο σοβαρά απ'έκείνα των βυζαντινών θεολόγων σε παρόμοιες διαφορές. Δεν χρειάζεται βέβαια ανάλυση της σημασίας αυτής της στάσης-που όμως όλοι οι καλλιτέχνες εξακολουθούν να κρατούν-ούτε του πόσο εξυπηρετεί αυτό τό σημαντικό σύστημα.

Οι άνθρωποι που θέλουν να έχουν σχέσεις με την τέχνη είναι κατά κανόνα άρτηριοσκληρωμένοι ή γελοία υποκείμενα, όσο κι αν θέλουν να θεωρούνται και προοδευτικοί. Ακόμα κι αν ξεχάσουμε τό έρώτημα που επί δεκαετίες τούς βασάνιζε-είναι ο κινηματογράφος τέχνη ή όχι, -δεν μπορούμε να κάνουμε τό ίδιο και μ'αυτό που διχάζει τώρα τους άγγλους φιλότεχνους: ένα απλό όρθογώνιο με διαστάσεις δέκα επί έξη επί δύο κοινά τούβλα-εκατόν είκοσι συνολικά-είναι ή δεν είναι τέχνη;

Αξίζει όπωσδήποτε, τέλος, να κάνη κανείς στους κουλτουριάρηδες την έρώτηση:

Τί μορφή θά πάρη ή τέχνη στην έπιθυμητή κατάσταση; Πώς θά μπορέση να διατηρηθή, έτσι πού έχει σάν αναπόσπαστο στοιχείο της την κριτική; θά παραμείνη ή έξουσία του τεχνοκρίτη όταν όλες οι άλλες θά έχουν καταργηθεί; Τό μόνο πού μπορούμε να κάνουμε λοιπόν, γιά μένα, είναι να την άρνηθούμε από τώρα, και αυτήν και τις διάφορες παλαβές θεωρίες γύρω απ'αυτήν και να προχωρήσουμε άμέσως σ' αυτό πού ίσως άλλοι θά θεωρήσουν σάν μία νέα μορφή τέχνης, πού όμως εγώ τό νομίζω σάν κάτι τό ολοκληρωτικά διαφορετικό, καθώς τό συγκεκριμένο ποιεΐ ή αποδοχή της υποκειμενικότητας και της καθολικής άοριστίας του ως προς τό αντικείμενο σε αντίθεση με την τέχνη. Καταλήγουμε λοιπόν πάλι σ'αυτά πού διατυπώθηκαν στην πρώτη παράγραφο, τά όποια φυσικά δεν νομίζω ότι πρέπει να περιμένουμε νάρθη ο κομμουνισμός γιά να τά παραδεχτούμε καθώς μάλιστα ή άπόρριψη της σημερινής κατάστασης μόνο την αντίδραση βλάπτει με την διάβρωση και τελικά τη διάλυση ενός απ'τά πιο αδύνατα μέρη του συστήματος.

ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ

* Δημοσιεύουμε παρακάτω τό κείμενο μιας κριτικής πάνω στο πρώτο τεύχος πού μας στάλθηκε από μία ομάδα φίλων από τό Παρίσι. Συμφωνούμε στο σύνολο σχεδόν των διαπιστώσεων τους πράγμα πού φαίνεται έλλωστε από την "προσπάθεια αυτοκριτικής" μας. Θέλουμε με την εύκαιρία αυτή να θυμίσουμε σε όσους διαβάζουν τό περιοδικό πώς περιμένουμε τις άπόψεις τους, την κριτική τους και την πολεμική τους άκόμα.

Γιά τη γενική εμφάνιση του έντυπου (σχήμα, μακέτα έξωφύλλου, διάταξη των κειμένων κ.λ.π.) δεν έχουμε βασικές πατατηρήσεις να κάνουμε, δεδομένου ότι τά καλαισθητικά και έμπορικά στοιχεία ενός περιοδικού σχετίζονται και λίγο με τά χρήματα πού διαθέτει κανείς γι'αυτή τη δουλειά. Τό μέγεθος, πάντως, θά μπορούσε ίσως να είναι πιο μικρό, έτσι πού να μη θυμίζει μεγάλο τετράδιο σχολείου και να είναι πιο εύχρηστο. Τό έξωφύλλο επίσης θά μπορούσε να ήταν πιο έντονο και χαρούμενο στο χρώμα και πιο σαφές και απλό στο σχέδιό του. Όλα αυτά, όμως, είναι δευτερεύοντα.

Ο τίτλος: Τό έφέρετε σίγουρα πολύ πιο καλά από μας ότι ο τίτλος, τελικά, δεν καθορίζει ούτε τό περιεχόμενο, ούτε την ποιότητα ενός περιοδικού. Στο βαθμό, όμως, πού έπηρεάζει τόν αναγνώστη και με τό δεδομένο κυρίως ότι αποτελούσε πρόβλημα, γιά όλους μας, ή έξεύρεση ενός τίτλου, πού να εκφράζει βαθύτερα την κεντρική ιδέα αυτής της προσπάθειας, πού είναι καθαρά πολιτική, νομίζουμε ότι τό πρόβλημα δεν λύθηκε.

Με μία προσπάθεια βαθύτερης ανάλυσης αυτού του προσωρινού άδιέξοδου θά λέγαμε ότι ή υιοθέτηση του τίτλου του "γνωστού γαλλικού περιοδικού" δεν έγινε γιά να εκφράσει τό δίλλημα πού οι κλασσικοί του μαρξισμού υποστήριζαν, αλλά από άδυναμία να λύσει τό έσωτερικό δίλλημα της ομάδας, πού άσκολήθηκε με την έκδοση αυτού του περιοδικού.

Τό πραγματικό δίλλημα δεν λύνεται, έτσι κι άλλωστε, από ένα τίτλο. Αντίθετα, όμως, ή άνεπίκαιρη υιοθέτηση ενός τίτλου, πού είναι φορτωμένος με όλες τις ιστορικές σημασίες πού φέρνει μαζί του και ιδιαίτερα αυτή πού του έδωσε τό "γνωστό γαλλικό περιοδικό", σφραγίζει τόν όρίζοντα κάθε νέας προοπτικής και προβίδει ολιγώτερο μία σπασμωδική λύση άνάγκης.

Ο λόγος γιά τόν όποιο σταθήκαμε κάτι πάρα πάνω στην ανάλυση του τίτλου είναι γιατί νομίζουμε ότι άποτελεί σημείο άναφοράς γιά μία πιο καρποφόρα συζήτηση, πού σχετίζεται άμεσα με μία γενικότερη ανάλυση του περιοδικού στο σύνολό του και με μία διασάφηση της προοπτικής του.

Αυτόνομη ομάδα Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα;

Στην καλλίτερη περίπτωση θά λέγαμε ότι γράφοντας "αυτόνομη ομάδα" ταυτολογούμε, γιατί είναι προφανές ότι δεν μπορεί να υπάρχει προσκόλληση σ'ένα από τά παραδοσιακά κόμματα ούτε ιεραρχική λειτουργία.

Κατά συνέπεια, μας μένει ή άμφιβολία και τό έρωτηματικό σχετικά με την έννοια της αυτόνομίας της ομάδας, μία πού γιά μας ή αυτόνομία έχει εδρύτερη έννοια και δηλώνει την δημιουργικότητα και την άυτοδυναμία των μαζών και όχι μία στενή και χωρίς περιεχόμενο έννοια, πού μπορεί να χαρακτηρίζει μία όποι-αδήποτε ομάδα.

Κείμενα: Σχετικά με τα κείμενα, των οποίων η λεπτομερής και επιμέρους κριτική και ανάλυση είναι περιττή, αν όχι αδύνατη, νομίζουμε ότι η δημοσίευση κειμένων σαν τό ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ, τό ΑΠΕΡΙΓΙΑ ΤΗΣ ΜΕΛ, τό ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΝΕΟΛΑΙΑ και τό ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΕΝΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, θά αποτελούσε μιά πιο ευστοχη επίλογό.

Δέν υπάρχει τάση βαθμολογίας, αλλά συγκεκριμένοι λόγοι μᾶς οδηγούν στο νά κάνουμε αὐτή τήν παρατήρηση.

Καί πρώτα ἀπ' ὅλα ἡ ἐντύπωση ἀλλά καί ἡ βεβαιότητα (μεταξὺ μας), ὅτι ἡ σύνταξη τῶν κειμένων ἔγινε μόνον ἀπὸ ἄτομα μὲ φιλότιμες διαθέσεις, χωρίς καμιά μὰ καμιά ἐκ τῶν προτέρων συλλογικῇ ἐπεξεργασίᾳ καί κριτικῇ, πράγμα πού ὀδηγεῖ ἀναπόφευκτα σέ ἀντιφάσεις.

Αὐτὴ ἡ ὁργανωτικὴ ἀδυναμία καί οἱ ἀντιφάσεις τῆς ὀδηγούν στήν ἑλλειψη κειμένων πού δέν εἶναι δυνατόν νά καλυφτεῖ τήν τελευταία στιγμή. Τὰ διορθωτικά σημειώματα δέν καλύπτουν τό κενό, ἀπλῶς τό ἀποδεικνύουν.

Ἐπειτα ἡ διάθεση καινοτομίας, ἀν ἐκφράζεται μὲ τὰ γνωστά παραδοσιακά πρότυπα, ὅχι μόνον δέν πετυχεῖται, ἀλλά καί ἐγκλωβίζεται σ' αὐτό ἀκριβῶς, πού ὅλοι μας σίγουρα ἀρνιώμαστε καί μισοῦμε, δηλαδή, τό στεῖρο φαυκαλισμὸ πού στήν οὐσία δέν καταφέρνει παρὰ νὰ ξαναπιπιλῇ ὀρισμένους γενικὲς θέσεις, εἰπωμένες ἀπὸ τόν Μάρξ στὰ χειρόγραφα τοῦ 44.

Μὲ τήν παραπάνω ἀναφορά στὸν νεανικὸ Μάρξ προσπαθοῦμε νά τοποθετήσουμε τὰ ὅρια τοῦ ἰδεολογικοῦ προσανατολισμοῦ πού διαπιστώνει κανεῖς διαβάζοντας τό περιοδικό, ὡς πού καλύπτεται, ἀπὸ τὰ "χειρόγραφα τοῦ 44", τὴ "Γερμανικὴ Ἰδεολογία", κλπ. Ἀρκεῖ κανεῖς νά μετρήσει πόσες φορές γίνεται χρῆση τῶν ὧρων "ἀλλοτρίωση" ἢ "ἀνθρώπινη φύση", "ἡ φύση", κλπ.

Τί σημαίνει, στίς γενικὲς γραμμὲς τῆς, αὐτὴ ἡ ἀντιπαράθεση; Ὁ ἴδιος ὁ Μάρξ θέτοντας τὸ ἐρώτημα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, δηλαδή σάν πρόβλημα τῆς οὐσίας τῶν κοινωνικῶν σχέσεων ὀδηγεῖται σέ μιά "ἐπιστημονικὴ" θεώρηση τοῦ προβλήματος, δηλαδή τῆς φύσης τῆς ἐργασίας, τῆς φύσης τῆς ἀξίας, κλπ., σχετικά μὲ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἀπελευθέρωση τῆς "φύσης" τοῦ ἀπὸ τὴν ἀλλοτρίωση πού τοῦ ἐπιβάλλει τό οἰκονομικὸ σύστημα. Ἡ θεώρηση αὐτὴ παραμένει ἀφηρημένη καί μεταφυσική. Πρόκειται γιὰ ἕνα "νατουραλισμὸ" - τό λέει ἐξάλλου ὁ ἴδιος: "ὁ κομμουνισμός εἶναι ἕνας νατουραλισμός".

Δέν νομίζετε, κατὰ συνέπεια, πῶς καί σεις οἱ ἴδιοι παραμένετε ἀρκετὰ "ἀριστοτελικοί" σέ ἀντίφαση μὲ τὴν πρόθεση πού ἐκφράζεται στὸ ἐκδοτικὸ "Γιατί;" (βλέπε "φύση ἐργάτης, φύση καπιταλιστῆς", κλπ.). Τὸ πρόβλημα πού τίγεται ἐδῶ εἶναι τὸ πρόβλημα μῆς σωστῆς ἀνάληψης τῆς σύγχρονης κοινωνίας, καπιταλιστικῆς ἢ "σοσιαλιστικῆς". Μὲ τί ἐργαλεῖα θά γίνεῖ; Πιὸ ἀμεσα, δέν εἶναι ἀσχετο καί μὲ ἕνα χαρακτηριστικὸ ὕφος ὀρισμένων ἀρθρῶν τοῦ περιοδικοῦ, ὕφος αὐτοῦ καυτηρημένων πού περιορίζεται σέ γενικὲς διαπιστώσεις ἢ δηλώσεις καί προβλεπὶ τὴν ἰδιαίτερη γλώσσα ἐνὸς κλειστοῦ κύκλου πού θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ τοῦ αὐτάρκη καί ὀλοκληρωμένο ξεχνώντας πῶς ἀπευθύνεται σ' ἕνα κοινὸ πού θέλει νὰ καταλάβει, πού διαβάσει. Ὡς γιὰ τὸ δέν θεωρεῖ τὰ προβλήματα τόσο ἀπλά. * Αὐτὸ ἐξάλλου ἀποτελεῖ καί μιά ἀπὸ τίς βασικὲς μας θέσεις: οὔτε πιστεύουμε πῶς κατέχουμε τὴν ἀλήθεια, οὔτε πῶς τὰ προβλήματα ἔχουν λυθεῖ γιὰ πάντα ἀπὸ μιά ἀποκλειστικὴ θεωρία. Αὐτὴ ἡ παρατήρηση μᾶς ὀδηγεῖ σέ μιά τρίτη διαπίστωση. Οἱ παραπάνω τάσεις δέν παρατηροῦνται φυσικὰ, γιὰ πρώτη φορὰ. Χαρακτηρίζουν συχνὰ "ἀριστεριστικές, ἀντιλενινιστικές" δμάδες. Καί σ' αὐτὸ τό σημεῖο δέν ξεφεύγουμε ἀπὸ τὰ παραδοσιακά σχήματα.

Τὸ ἐρώτημα γίνεται τρομερὰ ἐπικαίρο στήν Ἑλλάδα, ἰδιαίτερα στὴ σημερινὴ συγκυρία. Ὑπάρχουν παράγοντες ἀπ' ὅλες τίς πλευρὲς πού καλλιεργοῦν καί ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὴν ἀσάφεια. Σάν ὑπόβαθρο βρίσκουν ὅχι μόνον τὰ κατάλοιπα τῆς πρόσφατης ἐλληνικῆς ἱστορίας ἀλλὰ ὀλόκληρη τὴν παράδοση τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας μὲ τίς ἰδιομορφίες τῆς. Σάν στήριγμα τῆς τελευταίας ἔχουμε τὴν ἐξέλιξη καί τοὺς θεσμοὺς μῆς κομπαρδωρικῆς ἀστικῆς τάξης. Σάν ἀπόρροια τῆς πρώτης ἔχουμε τὴν σταλινικὴ παράδοση. Ἐχουμε δηλαδή τὸ "κατεστημένο" ἀπὸ τὴ μιά πλευρὰ πού ἀνεκαθεν δανειζόταν ἀπὸ ὅ,τι ἀπὸ κεῖ ξενόφερτα πρότυπα δημιουργώντας μιά χρήσιμη γι' αὐτὸ "σαλάτα" - πού βρίσκουμε λίγ' ἀπ' ὅλα - καί τὴν διασπασμένη σταλινικὴ παράδοση πού σήμερα πλησιάζει ἢ ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὴν γενικότερη τάση κάνοντας ἀνοήγματα παντοῦ, μὲ διαφόρων μορφῶν "ἀνεξάρτητους" καί "ἀδέσμευτους" καιροσκόπους. Κοινὴ συνισταμένη ὅλων αὐτῶν τῶν ρευμάτων γίνεταί ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ παροπαράδοτη σαλάτα τοῦ κατεστημένου. Ἡ προχειρότητα κρύβει τὴν θεσμικὴ ἀδυναμία τῆς ἀστικῆς τάξης, "τὰ γνωστά ἐλληνικά" πού λέμε, κάθε ἄλλο ἀπὸ τυχαῖα καί ἐξαιρετικὰ χρήσιμα. Αὐτὴ ἡ κατάσταση ἀντανανκλάται ἀμεσα ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸ ὡρο, σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ δικτατορία. Ἡ ροὴ αὐτὴ, τὸ αὐλάκι, ὁ βόρβορος - τρέχει, κυλά. Εἶναι χρήσιμος γιὰ τὴν εἶναι πάντα στὴ διάθεση τοῦ καθενός καί γιὰ τὴν μπορεῖ νά δικαιολογεῖ τὰ πάντα: σαλάτα. Ὁ καθένας μπορεῖ νά δανειζέται ἀπ' αὐτὸ ὅποτε χρειαστεῖ ἢ νά προσθέτει σ' αὐτὸ ἂν ἐπιθυμεῖ.

Δέν πρέπει νά προσθέσουμε τὸ πετραδάκι μας καί ἐμεῖς σ' αὐτὸ ἔστω καί σάν "ἀριστεριστὲς" καί "ἀντιλενινιστὲς". Ὑπάρχουν καί πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση "ἀνοήγματα", φλυαρία καί θολοῦρα σήμερα. Τὸ πρόβλημα γιὰ μᾶς εἶναι τὸ ἐξῆς: πῶς νά ἀποσπασθοῦμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν μηχανισμό, πῶς θά πάσουμε μὲ τὸ παρελθόν, πῶς θά ποῦμε κάτι καινούργιο.

Ἀν ὁ στόχος τοῦ περιοδικοῦ εἶναι νά ξεφύγει ἀκριβῶς ἢ νά σπάσει τὰ παραδοσιακά πρότυπα καί νά πεῖ κάτι τὸ καινούργιο στήν Ἑλλάδα, ἂν ὑπάρχει, αὐτὸ δέν μπορεῖ νά γίνεῖ οὔτε μὲ γενικότητες, οὔτε μὲ δογματικὲς δηλώσεις. Ἀντίθετα ὁ στόχος πετυχεῖται ὅταν ἐκφράζεται μὲ ντοκουμέντα, μὲ οὐσιαστικὴ κριτικὴ τῶν θεσμῶν, μὲ ἐμπεριστατωμένες πολιτικὲς καί ἰδεολογικὲς ἀναλύσεις, μὲ λίγα λόγια, ὅταν ἐμφανίσει τὰ σκληρά, τὰ ἀχώνευτα τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας, ὅπως ἐπίσης καί μὲ λογοτεχνικά κείμενα, ἐλεύθερα ἀρθρα, ποίηση καί χιοῦμορ, πού ν' ἀγγίζουν ζωντανὰ τὰ προβλήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Σύντροφοι,

Ἡ κριτικὴ μας μπορεῖ νά σᾶς φανεῖ αὐστηρὴ ἂν σᾶς ἀφῆσε ἔστω καί τὴν ἐλάχιστη ἐντύπωση ὅτι γίνεται ἀπὸ θέση ὑπεροψίας ἢ παντογνωσίας.

Ἀν ὅμως πιστεύετε, ὅπως τὸ ἐλπίζουμε, ὅτι ἐκφράζει τὴν μεγαλύτερὴ μας διάθεση νά προσφέρουμε ὅ,τι μπορούμε στὴν προσπάθειά σας, πού τὴν θεωροῦμε καί δικιά μας, τότε εἰμαστε σίγουροι ὅτι θά ἐκπληρώσει τὸ σκοπὸ τῆς, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ νά θέσει σημεῖα πρὸς συζήτηση.

* Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ὥς εἶναι τὸ ἐξῆς: Τί σημαίνει "ἀντιεξουσιαστικὴ θεωρία"; Σέ ποῖο μέτρο μιά τέτοια ὀρολογία προθεῖ, ἀπὸ μόνῃ τῆς, μιά πιὸ σαφὴ κατανόηση; Ἐχει αὐτὸς ὁ ὅρος κανένα οὐσιαστικὸ ἀντίκρουσμα πέρα ἀπὸ τὴν ταυτολογία ἢ τὴν εὐκολὴ χρῆση; Πράγμα πού δέν εἶναι καθόλου αὐτονόητο.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΡΟΛΦ ΠΟΛΕ

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Η

Τήν περασμένη Τετάρτη συνελήφθη από τήν ελληνική αστυνομία ο γερμανός αγωνιστής Ρόλφ Πόλε. Ήδη γίνονταν προσπάθειες για τήν ταχύτερη έκδοσή του στις γερμανικές αρχές. Αποτέλεσμα αυτής της ενέργειας θά είναι νά βρεθεῖ στά περιβόητα "λευκά κελλιά" καί στά χέρια της γερμανικής δικαιοσύνης.

Αλλά τί είναι τά λευκά κελλιά της γερμανικής δημοκρατίας; Κελλιά χωρίς φυσικό φῶς, σέ πλήρη ήχητική απομόνωση, κατασκευασμένα ειδικά για τοὺς αγωνιστές της R.A.F. (Μπάαντερ-Μάϊνχοφ) μέ σκοπό νά τοὺς οδηγήσουν στήν φυσική εξόντωση μέσα ἀπό ψυχικές καί διανοητικές διαταραχές. Μέσα σ' αὐτά πέθαναν ὁ Χόλγκερ Μάϊνς καί ἡ Οὐλρικε Μάϊνχοφ.

Καί τί είναι ἡ γερμανική δικαιοσύνη; Είναι αὐτή πού μέσα σέ τοῦτα τά κελλιά κρατοῦσε προφυλακισμένους ἐπὶ τρεῖς χρόνια τοὺς αγωνιστές της R.A.F. χωρίς νά τοὺς δικάζει στερώντας τους καί τά ἐλάχιστα νομικά δικαιώματα: παρεμπόδιζε τήν ἐπικοινωνία τους μέ τοὺς δικηγόρους τους, πού στή συνέχεια συνέλαβε καί δίκασε για συμμετοχή στήν ομάδα καί καταδίκασε στήν παρανομία κάθε ἐνέργεια ἀλληλεγγύης στοὺς φυλακισμένους.

Εἶναι φανερό λοιπόν τί περιμένει τό Ρόλφ Πόλε ἂν ἐκδοθεῖ εἰς τὴν Γερμανία, πράγμα πολὺ πιθανό, παρόλο πού σύμφωνα μέ τήν ἴδια τήν ἀστική νομοθεσία παρέχεται ἄσυλο στοὺς πολιτικούς φυγάδες (φυσικά ξέρουμε ὅτι εἶναι πάγια τακτική της ἐξουσίας νά παρουσιάζει τά πολιτικά ἀδικήματα, σάν ποινικά). Κοντά σ' αὐτά βλέπουμε νά συλλαμβάνεται ἀπὸ τήν ελληνική δικαιοσύνη καί νά κρατεῖται ὁ Πόλε χωρίς νά τοῦ ἔχει ἀπαγγελθεῖ κατηγορία "Εἶσαι εἶναι φανερή ἡ σέ διεθνῇ κλίμακα ὁργάνωση της καταστολής.

Μᾶς παρουσιάζεται σάν ἄμεση ἀνάγκη ἡ ὁργάνωση της ἀμυνᾶς μας ἐνάντια στήν καθημερινή τρομοκρατία τοῦ κεφαλαίου πού στις σημερινές συνθήκες ἔχει φτάσει στό σημεῖρ νά διαλύει καί τίς τελευταῖες φιλελευθερίστικες ψευδαισθήσεις της ἀστικής δημοκρατίας πού κάποτε ἀποτελοῦσαν τήν οὐσία της. Ὅποτε, ὁ μόνος τρόπος της ἀντιμετώπισης αὐτῆς της τρομοκρατίας δέν εἶναι ἡ εὐλαβική μας προσήλωση στοὺς νόμους πού ἔχει ξεπεράσει ἡ ἴδια ἡ ἀστική δημοκρατία, ἀλλά ἡ ἀγωνιστική κνητοποίηση για τήν ἀσκηση πίεσης μέ σκοπό τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Ρόλφ Πόλε. Γιατί ξέρουμε ὅτι μόνο ἡ δικιά μας πίεση μπορεῖ νά φέρει κάποιο ἀποτέλεσμα. Αἰκλιτοῦμε λοιπόν νά δοθεῖ πολιτικό ἄσυλο καί νά ἀφεθεῖ λεύτερος ὁ σύντροφος Ρόλφ Πόλε.

ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΕΝΑΝΤΙΩΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΝΑ ΔΟΘΕΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΡΟΛΦ ΠΟΛΕ

Λ Ε Υ Τ Ε Ρ Ι Α Σ Τ Ο Ν Π Ο Λ Ε.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ
ΡΟΛΦ ΠΟΛΕ

Ἐσείς, μὴ φοβᾶστε αὐτὸ τὸ φοβερὸ καιρὸ!
Αὐτὸ θέλουν, βέβαια, νὰ πετύχουν: Νὰ καταθέσουμε τὰ ὅπλα πρὶν ἀκόμα ἀπ' τὴ μεγάλη
μάχη" (Ἀπὸ τὸ γερμανικὸ ἑθνομικὸ κίνημα)
Σήμερα ἐμεῖς ὀδηγοῦμαστε μαζικὰ εἰς θάνατο ἀπὸ πείνα - στὸν Τρίτο Κόσμο.
Σήμερα βομβαρδίζονται ἀνελέντα οἱ ἑστίες ἀντίστασης" μας καὶ ἐξολοθρεύονται - στὸ Λίβανο.
Σήμερα χτυπιόμαστε, συλλαμβανόμαστε, τουφεκίζομαστε εἰς ἀπερχέες, εἰς διαδηλώσεις, εἰς
ἀνθρωποκυνήγιά - εἰς τὴν Ἀργεντινὴ, εἰς τὴν Νότια Ἀφρική, εἰς τὴν Τουρκία.
Ἔτσι ὅπως ὁ σύντροφος ΜΑΡΤΙΝΕΖ πρὶν δύο μέρες εἰς τὴν Ἰσπανία.
Ἔτσι ὅπως εἰς 25 τοῦ ΜΑΗ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Σήμερα θὰ ἀπαχονιστοῦμε ἴσως ξανά, δημόσια: Ἔτσι ὅπως πρὶν μερικὲς μέρες οἱ σύντρο-
φοί μας εἰς τὴν Δαμασκὸ -

Σήμερα ἡ "Νέα Δημοκρατία" εἰς τὴν Ἀθήνα δείχνει τὸ πραγματικὸ της πρό-
σωπο: Ἀπαχόρευση τοῦ δικαιώματος τῶν συγκεντρώσεων, Ἀστυνομ-
μα, Στρατὸς, κατάστασις ἀνάγκης.

Οἱ κρατοῦντες φοβοῦνται. Καὶ μὲ τὸ δίκιο τους.

ΓΙΑΤΙ

Ἐμεῖς ἀπελευθερωνόμαστε εἰς τὴν σύγκρουσι μὲ τὸν κοινὸ ἔχθρὸ.

Ἐμεῖς ἀπελευθερωνόμαστε εἰς τὸν ἀγῶνα γιὰ τὸν σοσιαλισμὸ καὶ τὸν κομ-
μουνισμὸ.

Ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι παντοῦ, κάθε στιγμὴ καὶ εἰς κάθε γόνο
μποροῦμε ν' ἀγωνιστοῦμε, πρέπει ν' ἀγωνιστοῦμε, θὰ ἀγωνιστοῦμε.

Ἐμεῖς ξέρουμε καλὰ ὅτι ἡ ἐπανάστασις δὲν
ξεφυλάει, δὲν ἐξολοθρεύεται, δὲν βομβαρδίζεται,
δὲν τουφεκίζεται, δὲν συλλαμβάνεται, δὲν ἀπαχο-
ρεύεται, δὲν δολοφονεῖται, δὲν ἐκδίδεται. —

ΡΟΛΦ ΠΟΛΕ

Κορυδαλλὸς 1-10-1976. —